

မင်းသိင်္ခ

ဆားပုလင်းနင်းမောင်

နှင့်

မြိုင်မဟာ

မမြဲလေး

မြိုင်မဟာ မမြဲလေး

မြန်မာ့ជាតိ စာပေ

မင်းသိင်္ခ

သားပုလင်းနင်းမောင်

နှင့်

မြိုင်မဟာ

မမြလေး

မြိုင်မဟာ မမြလေး

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်မြိုင်မဟာမမြဲလေး

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မိန့်ခေါ်ခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီခေါ်စံ့ထောက်ဌာနအတွင်းရှိ ကျွန်ုပ်၏ရုံးခန်း၌ လစဉ်ရေးသားရသော ရံပေါ့ ခေါ် အစီရင်ခံစာများနှင့် ရတနာခေါ် လချုပ်ပြန်တမ်းများကို တကုပ်ကုပ်နှင့် ရေးသားလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျွန်ုပ်နှင့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သော အိုင်ပီ ဦးကိုကိုကြီး လက်ဝါးကွက်ကြီး ဆိုသူသည် လေကလေးတစ်ကောင်မျှဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်၌ ဝင်၍ထိုင်လေ၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်က..

“ ကုသိုလ်ကောင်းတဲ့သူများကတော့ လေကလေးချန်ပြီး ဟိုအခန်းကူး ဒီခန်းလုပ်နိုင်တာပေါ့ ဗျာ။ ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...

“ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ် ဖြစ်တာ မနာလို မရှိစမ်းပါနဲ့ဗျာ ”

ဟုပြောဆိုကာ တဟဲဟဲရယ်လေ၏။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်ုပ်ယခုလုပ်နေရသော အစီရင်ခံစာနှင့် လချုပ်ပြန်တမ်းများမှာ ယခင်ကဦးကိုကိုကြီးလုပ်ရသော တာဝန်များဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပြီးခဲ့သောနှစ်က ဦးကိုကိုကြီးသည် လချုပ်ပြန်တမ်းများကို အမှားမှားအယွင်းယွင်းပြုလုပ်ခဲ့သောကြောင့် ရန်ကုန်ပုလုပ်မင်းကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်မင်းကြီးသည် “ဘောက်ဆင်ပလေး” ရှစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုတာဝန်များကို ဦးကိုကိုကြီးအားမခိုင်းတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်ကသာ စုံထောက်မင်းကြီးက ခိုင်းတော့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးကိုကိုကြီးသည် လေကလေးတစ်ကောင်မျှဖြင့် သက်သာစွာနေထိုင်နိုင်သော အခွင့်အရေးကြီးကို ရရှိသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေးလက်စ အစီရင်ခံစာကို ခေတ္တရပ်နား၍ ဆေးတံကိုမီးညှို့လိုက်ပြီးလျှင်...

“နေစမ်းပါအုံး ဦးကိုကိုကြီးရယ်၊ အဲဒီတုန်းကပြန်တမ်းတွေကို တမင်တကာများမှားအောင် လုပ်လိုက်တာလားဗျာ”

ဟုကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက.

“ ဘယ်ကလာဟုတ်ရမှာလဲဗျာ။ ကျုပ်က အဲဒါတွေကို

ကိုယ်တိုင်ရေးတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်အိမ်နားက မြေတိုင်းစာရေးလေးကို တလခြောက်ကျပ်နဲ့ လခပေးပြီးခိုင်းထားတာ။ အဲဒီတိုလေးက လစဉ်ရေးပေးနေတာ။ အဲဒီကောင်လေးက သူ့မြေတိုင်းအလုပ်တွေကလဲပင်ပန်း၊ ကျုပ်ဆီကအလုပ်ကလဲများဆိုတော့ အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီး

ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ရေးချင်တာတွေ လျှောက်ရေးထဲလိုက်တာဗျ။ စုံထောက်ဌာနက တစ်လအတွင်း ဖော်ထုတ်ခဲ့သော လူသတ်မှု စုစုပေါင်းဆိုတဲ့အက္ခက်မှာ (၁၃၀၀) လို့ထည့်လိုက်တာဗျ။ တစ်လအတွင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူသတ်မှု (၁၃၀၀) ရှိမှာလဲဗျာ။ ပြီးတော့ စုံထောက်ဌာနက တစ်လအတွင်း အသုံးပြုခဲ့သော သေနတ်ကျည်ဆန် ဆိုတဲ့နေရာမှာ (၆၀၀) လို့ထည့်လိုက်တာဗျ။ စုံထောက်ဌာနက သေနတ်ဘယ်နှစချက်များ ဖောက်ရဖူးလို့လဲဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးဒီလောက်ကွာကုန်တာလဲဗျာ”

ဟုကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီကောင်လေးက သူ့ရဲ့ မြေတိုင်းဌာနက တိုင်းထွာလိုရတဲ့ပေအရေအတွက်တွေ၊ သံကြိုးအရေအတွက်တွေကို ကျုပ်တို့ စုံထောက်ဌာနက ပြန်တမ်းတွေမှာ လာပြီးဖြည့်လိုက်တာဗျ။ ကျုပ်ကလဲ သူ့ယုံပြီး မစစ်ဆေးမိဘူးဗျ။ အဲဒီမှာ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီး ရှပ်တဝပ်နဲ့ ကျုပ်တို့စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာကရင်ပင်တို့ နပ်မင်းလုံးရမလိုဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ။ ကျုပ်က ကောင်လေးကိုယုံပြီး မစစ်ဆေးဘဲ လက်မှတ်ထိုးတင်လိုက်တယ်။ မစွတာကရင်ပင်ကလဲ ကျုပ်ကို ယုံပြီးမစစ်ဆေးဘဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်တယ်။ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကလဲ မစွတာကရင်ပင်ကိုယုံပြီးမစစ်ဆေးဘဲ ဟုမ်းကိုပို့လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဟုမ်းက မင်နစ်စတာက ဖတ်ကြည့်ပြီး တစ်လအတွင်းလူသတ်မှု (၁၃၀၀) ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်နေပြီလို့ ပြောလိုက်တာလားလို့ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီးကို တယ်လီဖုန်းနဲ့မေးတော့မှ

“... ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီးလဲ ပြန်တမ်းကိုပြန်ပြီးဖတ်ကြည့်မိတာကိုး၊ အဲဒီမှာ မစွတာကရင်ပင်ကို ချဲလင်း”

တောင်းတော့တာပဲ။ မစွတာကရင်ပင်ကလဲ ရှပ်တဝပ်ကိုပြန်ပြီးဆဲတယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှသူ့လဲ ပြန်တမ်းကိုပြန်ပြီး ဖတ်ကြည့်တော့ မှားနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့ကြွမ်းတော့တာပဲ။ ကျုပ်လဲပြန်တမ်းကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ ကောင်လေးကို ကြွမ်းရတော့တာကိုး၊ အဲဒီမှာကောင်လေးက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။ “ကျွန်တော်ကရုံးကပြန်တမ်းတွေမှာ ထုံးစံရှိလို့သာရေးနေကြတာ။

တကယ်တမ်းဖတ်တယ်လို့မထင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ခေါင်းထဲမှာရှိတဲ့ ဂဏန်းတွေရေးထည့်လိုက်တာပါ ဆရာရယ်”တဲ့။

“သေရော့ဗျာ၊ ကျွန်ုပ်လဲ အင်ခရီမင်” တစ်နှစ်အဖြစ်ခံရပြီး အဲဒီအလုပ်တွေ ခင်ဗျားဆီရောက်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားလဲ မလုပ်ချင်ရင် တစ်လအတွင်းလူသတ်မှုပေါင်းဆိုတဲ့ အကွက်မှာ (၁၃၀၀) လို့သာရေးထည့်လိုက်ဗျာ”

ဟုဦးကိုကိုကြီးက ပြောလေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကသာ ကံကောင်းလို့ အင်ခရီမင်လောက်ရပ်တာ။ ကျုပ်ဆိုရင်တစ်ခါထဲတန်းပြီး အလုပ်ပြုသွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင်ရုံးမှ မောင်ညိုဆိုသော ပြာတာလေးသည် အခန်းအတွင်းဝင်လာပြီးလျှင်...

“ကဲကဲဆရာတို့ ဆရာတို့ ၊ လက်ဖက်ခြောက်တစ်ထုပ်စီသာ ယူသွားကြပေတော့၊ မင်းကြီးကတော့ဆူနေပြီ”

ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ဦးကိုကိုကြီးက မောင်ညို၏ ခေါင်းကို သူ၏လက်ဝါးကြီးဖြင့် တအားပုတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးတို့သည် စုံထောက်မင်းကြီးမစွတာကရင်ပင်၏ ရုံးခန်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ မဝင်မီ၌ ဖိနပ်စီးခြင်း၊ ခါးပတ်ပြင်ချုပ်တ်ခြင်း၊ အင်္ကျီကြယ်သီးများစုံစေ့စွာ တပ်ထားခြင်းရှိမရှိကို စစ်ဆေးခြင်းစသည့် လူကြီးအပြစ်ရှာလွယ်သော အချက်များကို ပတ်ဆို့ကာကွယ်ကြကုန်၏။ ထို့နောက်မှ အခန်းအတွင်းသို့ ဆလပေး၍ ဝင်ကြရကုန်၏။

ထိုသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အခန်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့အရင် ရောက်ရှိနေသော စုံထောက် ကိုအောင်မြင်၊ စုံထောက်ကိုစိန်လှ၊ စုံထောက်ကိုတင်ဝင်းနှင့် ဘိလပ်ပြန်ဆရာစိန်တို့ကို တန်းစီလျက်သား တွေ့ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လဲ ငှင်းတို့နှင့်အတူရော၍ တန်းစီကာမတ်တပ်ရပ်နေရလေ၏။ ထိုအခါစုံထောက်မင်းကြီးမစွတာရင်ပင်က ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် ခေါက်တို့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်ရင်း...

“လူညံ့တွေ၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ မြည်းသတ္တဝါလိုပိုက်မျဉ်းနေတဲ့ကောင်တွေ၊ အခုမင်းတို့အတွက်အလုပ်ပေါ်ပြီ။ ထောက်ကြံ့၊ ရာဘာခြံနားက ကားလမ်းပေါ်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်သွားပြီလို့ အခုပဲ တယ်လီဖုန်းရတယ်၊ အဲဒီတရားခံကို မောင်မင်းတို့ထဲက ဖမ်းပေးပါမယ်လို့ အာမခံနိုင်တဲ့သူ တယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလဲ ငြိမ်၍နေကြရလေ၏။
ထိုအခါမစ္စတာကရင်ပင်က

.. “လခအလကားယူနေတဲ့ကောင်တွေ၊ အဲဒီအမှုကိုမင်းတို့လိုက်ကြပါ၊
တစ်လအတွင်း တရားခံကိုမမိရင် အလုပ်လုပ်ပစ်ပါဆိုတဲ့ အာမခံစာမျိုး
ရေးသွားဖို့တို့ စုံထောက်ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါစုံထောက် ဦးကိုကိုကြီးက
ရွှေသွားအောင်မြင့်ဟုဆိုသော စုံထောက်ကိုအောင်မြင့်အား တိုးတိုးကပ်၍...

“ဒီမှာ ကိုအောင်မြင့်၊ ခင်ဗျားသွားရေးစမ်းပါဗျာ၊
ခင်ဗျားဆိုရင်ဖြစ်လောက်ပါတယ်ဗျ”

ဟုအနီးကပ်၍ချောက်တွန်းလေတော့၏။ ထိုအခါ ရွှေသွားအောင်မြင့်က...

“ခင်ဗျားသွားပြီးရေးပါလား”

ဟုပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ စုံထောက်မင်းကြီးက...

“ မောင်မင်းတို့ လူမျိုးဟာ သတ္တိအလွန်ကောင်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊
စစ်တိုက်ခါနီးမှာ လက်မကိုအပ်နဲ့ခိုက်တာတောင် တွန့်မသွားတဲ့သူကိုမှ
ရွေးပြီးခေါ်တယ်ကြားဖူးတယ်၊ အခုတော့
ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့ဟာနဲ့မောင်မင်းတို့သတ္တိဟာအများကြီးကွာနေတယ်၊ ကဲ...
မောင်မင်းတို့ ဘာပြောမလဲ”

ဟုပြောလိုက်စဉ်၌ပင် သက္ကလတ် ဦးထုပ်ဟောင်းတစ်ခုကို ဆောင်း၍
ဗလေဇာကွတ်အကျိုဟောင်းတစ်ခုကို ဝတ်ကာ လွယ်အိတ်တလုံးကိုလွယ်လျက်
လူတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာလေ၏။

ထိုသူကိုမြင်လျှင် ဦးကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်အား တံတောင်ဖြင့် အသာတွတ်ရင်း

.. “ ဦးအောင်သင်း၊ ဟိုမှာ..ဟိုမှာ၊ ကျုပ်တို့လူကြီး ဆားပူလင်းနှင်းမောင်လေဗျာ၊
ရွှေဘိုဂတ်ကနေ ဘယ်လိုဘယ်လိုပြန်ရောက်လာတာတုန်း”

ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်းကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော
မိတ်ဆွေကြီးဆားပုလင်းနှင့်မောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်သည်
မစ္စတာကရင်ပင်၏ စားပွဲမှကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်
သူ၏လှယ်အိပ်ကြီးအား မစ္စတာကရင်ပင်၏ စားပွဲပေါ်သို့
ဝုန်းကန်ပစ်တင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ ဂလေစီယာ(ခေါ်)
ရေခဲတောင်တဆိပ် စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို
နှိုက်ယူ၍ နှုတ်ခမ်းဖျား၌ မမိတမိလေး တွေ့ကာ

မီးညှိုရှက်ဖွယ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မီးခိုးများကို မျက်နှာကြက်ဆီသို့
မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း လွန်စွာအချိုးကျသော လေယူလေသမီးဖြင့် အောက်ပါ
အဓိပ္ပာယ်ရသော အင်္ဂလိပ်စကားကိုပြောလိုက်လေ၏။

“ ဒီမှာ မစ္စတာကရင်ပင်၊ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ တကယ်ကိုသတ္တိရှိတဲ့
လူမျိုးတွေပါ။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေဆိုပြီး
နိုင်ထက်စီးနှင်းပြောနေတာကိုး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အမှုကို
လိုက်လံတစ်လအတွင်းမပေါ်ရင် အလုပ်ကထွက်ပါမယ်ဆိုတဲ့
ကတိကိုပေးခိုင်းတယ်၊ ဒီတော့ခင်ဗျားကို ပြန်ပြီးမေးရအုံးမယ်။
အဲဒီအမှုကိုလိုက်လို့ တစ်လအတွင်း တရားခံပေါ်ရင်ရော
ခင်ဗျားကအလုပ်ကထွက်ပေးမလား၊ အဲဒီလိုလောင်းမယ်ဆိုရင်တော့
စိန်လိုက်ချင်တယ်ဗျာ”

အထက်ပါအတိုင်းပြောပြီးနောက် ဆားပုလင်းနှင့်မောင်သည် စီးကရက်ကို
နှုတ်ခမ်းဖျား၌ တွေ့ကာ မစ္စတာကရင်ပင်၏ မျက်နှာကို မခိုးမခန့် ကြည့်နေပုံမှာ
လွန်စွာအရသာ ရှိလှတော့၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်အနားသို့ ကပ်ကာ..

“ ကျုပ်တို့နဲ့ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်နဲ့ ကာတဲ့အချက်က အဲဒီအချက်ဟာ
အရေးကြီးဆုံးပဲဗျ၊ ကျုပ်တို့က မျက်နှာဖြူအရာရှိကို သိပ်ပြီးကြောက်ရတယ်၊
သူကလူရာတောင်မသွင်းဘူး။ အခုမြင်ပြမဟုတ်လား။ ပြန်လဲမေးလိုက်ရော
မစ္စတာကရင်ပင်ပြီမသွားပြီ မဟုတ်လား။ သူက ကျုပ်တို့ချည်း
အလုပ်ထွက်ခိုင်းနေတယ်၊ သူအလုပ်က ထွက်ဖို့တော့မပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအချိန်မှာပင် စုံထောက်မင်းကြီးက..

“ ဆားပုလင်းနှင့်မောင် ရွှေဘိုဂတ်မှာ ပို့ထားတာ ဘာဖြစ်လို့
ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်က သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ

သံကြိုးစာတုစောင်ကို ထုတ်၍ မခိုးမခန့်အမှုအရာဖြင့် ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပေးထလိုက်ရင်း

“ဟုမ်းကသံကြိုးရိုက်ပြီး စီအိုင်ဒီကို အမြန်ဆုံးသတင်းပို့ဖို့ ခေါ်လို့ ကျုပ်ရောက်လာတာပဲ”

ပြောလိုက်လေ၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်လဲ သံကြိုးကိုဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရောက်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဲ.. ခုထောက်ကြံ ကားလမ်းပေါ်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်နေပြီတဲ့၊ တရားခံအမြန်ဆုံးပေါ်အောင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပဲ တတ်နိုင်မှာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် လွယ်အိပ်ကိုကောက်၍ လွယ်ကာ...

“ကျုပ်နဲ့ကော အလောင်းအစား လုပ်ချင်သေးလား”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ မစ္စတာကရစ်ပင်က...

“မလောင်းချင်ပါဘူး”

ဟုပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“မလောင်းချင်တာလား၊ မလောင်းဝံ့တာလား”

ဟု ထပ်မေးလိုက်ရာ မစ္စတာကရစ်ပင်က.

.. “မလောင်းဝံ့တာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က...

“တရားခံကို မကြာခင်ဖမ်းပေးမယ်”

ဟုပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် စုံထောက်ကိုအောင်မြင်သည် ရှိုးတိုးရှန့်တန့် မရတရလေသံဖြင့်...

“ကျနော်မျိုးတို့လဲ သခင်ကြီးကို ကတိသာ မပေးဝံ့တာပါ။ တရားခံကိုတော့ မိအောင်ဖမ်းပေးနိုင်ပါတယ်။”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်ကိုစိန်လှနှင့် ကိုတင်ဝင်းတို့လဲ ထိုအပေါ်ယံမျိုးပါသော စကားများကို မင်းကြီးအားမျက်နှာချိုသွေး၍ ပြောကြကုန်၏။ ထိုအခါမင်းကြီးက..

. “ဝတ်ဒေါက်၊ အရူးတွေ၊ အခုမှအသံထွက်လာတဲ့ကောင်တွေ”

ဟုမောင်းထုတ်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ နားရွက်ကုပ်၍ ထွက်သွားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်အား..

“မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ဒီလိုလူမျိုးတွေအတွက် ထားတာပျ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်များသည် စီအိုင်ဒီမှ ကားများကိုထုတ်၍ အခင်းဖြစ်ပွားရာ ထောက်ကြ ရာဘာတောအနီးသို့ သွားရန်စီစဉ်ကြကုန်၏။ ကိုစိန်လှတို့လူစုမှာ ကားတစ်စီးရ၍ ဦးကိုကိုကြီး၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်တို့မှာ ကားတစ်စီးရကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားကို ဦးကိုကိုကြီးက မောင်းလေ၏။ အခြားကားတစ်စီးကို ရွှေသွား ကိုအောင်မြင်က မောင်းလေ၏။ လမ်းတွင် ရွှေသွားကိုအောင်မြင်က ကျွန်ုပ်တို့ကားအား ကားချင်းလိုက်၍ ပြင်ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ဦးကိုကိုကြီးက

“ခေါင်းချင်းတည်ပေးလိုက်လို့ ရွှေသွားကားတော့ ချောက်ထဲကျတော့မှာပဲ၊ မဖြစ်သေးဘူး၊ မဖြစ်သေးဘူး၊ သူကပြင်လို့ ကိုယ်ကမပြင်လို့မဖြစ်ဘူး”

ဟုပြောပြီးလျှင် စက်ရှိန်ဖြင့်၍ ပြင်လေတော့၏။ ကားနှစ်စီးသည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ တအားကန်ပြင်လာခဲ့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မင်္ဂလာဒုံအလွန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ကားသည် ရွှေသွားကိုအောင်မြင်တို့ကားကို အပြတ်အသတ်နိုင်သွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့်

ဦးကိုကိုကြီးက...

“ဒီမှာ ကိုအောင်မြင့်၊ ငယ်ပါသေးတယ် ငါ့လူရာ”

ဟုမခံချင်အောင် အော်ပြော၍ မောင်းခွဲလေတော့၏။ ထောက်ကြံ့ အနီး
ရာဘာတောကြီးဆီသို့ ရောက်လျှင် ကားလမ်းပေါ်တွင်
အော်စတင်ကားလေးတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပုလိပ်အချို့နှင့်
လူအများ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသည်ကိုလည်း အဝေးမှမြင်ကြရလေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့ကား အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ပုလိပ်များသည်
လူများကိုရှင်းပေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကားကိုရပ်၍
အော်စတင်ကားလေးစီသို့
လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အနီးသို့
ကပ်လာပြီးလျှင်.

.. “အလောင်းလဲ မရွေ့ ရသေးဘူးဆရာ၊ ခြေရာလက်ရာမပျက်ရအောင် ဆရာတို့
လာတဲ့အထိ စောင့်နေတာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက ထိုရာဇဝတ်အုပ်အား...

“ကျုပ်တို့အတွက်တော့ ခြေရာလက်ရာ ပျက်သည်ဖြစ်စေ မပျက်သည်ဖြစ်စေ
အတူတူပါပဲဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါရာဇဝတ်အုပ်က...

“ဆရာတို့က လုပ်သက်ရင့်ပြီဆိုတော့ ကျွမ်းနေပြီကိုး”

ဟုချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးကိုကိုကြီးက...

“ကျွမ်းနေလို့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခြေရာလက်ရာပျက်ပျက် မပျက်ပျက်
ဘာမှမထူးဘူးဆိုတာက ဘာမှမသိလို့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ရာဇဝတ်အုပ်သည် နောက်သည်ဟုထင်မှတ်၍...

“ဆရာက တော်တော်ပျော်တတ်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်တို့လဲ ကားအနီးသို့ ချည်းကပ်သွားရာ ဒရိုင်တာထိုင်သော နေရာတွင် သေဆုံးနေသော အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် ချောမောလှပသည့် မိန်းမတစ်ဦး၏ အလောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်း၏ လည်စလုတ်နေရာတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအပေါက်ကြီးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုဒဏ်ရာမှာ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သွင်းလိုက်သော ဒဏ်ရာကဲ့သို့ လည်စလုတ်အားဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်စေလေတော့၏။ ထိုဒဏ်ရာမှ စီးကျသော သွေးတို့သည် ထိုမိန်းကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ကွတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ တိုင်အောင် စီးဆင်းကျနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ရွှေသွားကိုအောင်မြင်တို့ကားသည် ရောက်ရှိလာပြီး ကိုအောင်မြင်သည် ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာရင်း...

“ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေနဲ့၊ ခြေရာလက်ရာမပျက်စေနဲ့”

ဟု အော်ဟစ်လေရာ ဦးကိုကိုကြီးက.

.. “လူ့အထင်ကြီးအောင် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ငါ့လူရာ၊ ခြေရာလက်ရာ မပျက်လဲ ငါ့လူ မဖော်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါမျိုးတွေကရိုးနေပါပြီ”

ဟုလှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကိုအောင်မြင်သည် ဦးကိုကိုကြီး စကားကိုမကြားချင်ပေောင်ဆောင်၍ ကျွန်ုပ်ကိုကျော်တတ်ကာ မော်တော်ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ဆွဲဖွင့်လိုက်မှပင် ကား၏ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သံကိတ်တီးတူးဖို့ ခြောက်လုံးဖြူးတစ်လက်နှင့် ပြန်ကြုံနေသော ကျည်ဆန်များကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုအောင်မြင်သည် ကျည်ဆန်များကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ကျည်ဆန်သည် ခြောက်တောင် ဖြစ်၏။ လေးတောင့်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှရ၍ နှစ်တောင့်ကို ထိုမိန်းကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ရလေ၏။ ကိုအောင်မြင်သည် ကျည်ဆန်များကို ကိုင်ကြည့်ပြီးနောက်

“ဒါလူသတ်မှု မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဆူဆိုက်လုပ်တာ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေနတ်နဲ့ ပစ်သေတာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက... ။

“ဟုတ်မှလဲ လုပ်ပါ ရွှေသွားရာ၊ သေနတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပစ်ပြီး သေတဲ့သူတွေ အားလုံး ပြောင်းကို ငိုပြီး ပစ်လေ့ရှိပါတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားကျမှပဲ လည်စလုတ်ကို

ပစ်ရတယ်လို့ ပြီးတော့လဲ ခလုတ်ကို သေနတ်နဲ့ ဒီလိုတော့ပြီး ပစ်ရင် ကျည်ဆန်ဟာ နောက်စေ့ကပဲ ထွက်သွားဖို့ ရှိတော့တယ်ဗျ။ ဟုတ်မဟုတ် အလောင်းရဲ့ နောက်စေ့ကို ကြည့်စမ်းပါအိုးဗျ။”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုအောင်မြင်သည် အလောင်း၏ ဦးခေါင်းကို မပြီး ကြည့်လိုက်ရာ မည်သည့်ဒဏ်ရာမှမတွေ့သောကြောင့်...

“ဆူဆိုက်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သေနတ်နဲ့ပစ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ချွန်ထက်တဲ့အရာနဲ့ ထိုးသတ်သွားတာ၊ ကားလမ်းစာပြတွေရဲ့ လက်ချက်နေမှာပါဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...

“ထားလိုက်ပါတော့ ကိုအောင်မြင်ရယ်၊ ကားလမ်းစာပြ လက်ချက်ပဲထားလိုက်ပါတော့၊ သေနတ်က ဘယ်သူ့ သေနတ်လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“သေနတ်က စားပြတွေရဲ့ သေနတ်ပေါ့ ဗျ”

ဟု ကိုအောင်မြင်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...

“စားပြတွေက ဒီမိန်းကလေးကို ချွန်ထက်တဲ့အရာနဲ့ ထိုးသတ်သွားပြီး သေနတ်ကိုတော့ ဒီအလောင်းဘေးမှာ ထားသွားတယ် ဟုတ်လား၊ ပုလိပ်တွေ လိုက်ရလွယ်အောင် ပေါ့နော်၊ ဟဲဟဲဟဲ”

ဟု ခပ်လှောင်လှောင်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကိုအောင်မြင်က..

“စားပြတွေရဲ့ သေနတ်မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ကျုပ်မှားသွားတယ်၊ သေနတ်က ဒီမိန်းကလေးရဲ့ သေနတ်ပဲဗျ။”

ဟုဆိုကာ

သေနတ်၏ ဆုံလည်ကို ကြည့်လိုက်ရာ သေနတ်၏ ဆုံလည်၌ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်မှ မရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက.

.. “ဟုတ်မှလုပ်ပါ ရွှေသွားရယ်၊ ဒီမိန်းကလေးကလဲ ဓားမြနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာ
သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်မထည့်ဘဲ ကျည်ဆန်တွေကို ကားပေါ်မှာ
ကြွေချထားသတဲ့လား ငါလူရော၊ အိုင်ရော အိုင်ရော၊ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊
ကိုရွှေသွားတို့ ခဉ်းစားပုံများ တော်ပါပေဗျာ။ ဟဲဟဲဟဲဟဲ”

ဟု ခပ်လှောင်မှောင်လေး ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကိုစိန်လှနှင့်
ကိုတင်ဝင်းတို့သည် အလောင်းအနီး၌ အမျိုးသမီးကိုင် လက်ပွေ့အိတ်တစ်လုံးကို
တွေ့သဖြင့် ကောက်ယူကာ ဖွင့်နေကြပြီဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ
ငွေသုံးရာခန့်၊ အကြွေအနည်းငယ်နှင့် ချက်လက်မှတ်စာအုပ်အပြင် နှုတ်ခမ်းနီ၊
ရေမွေးပုလင်း၊ ပေါင်ဒါပတ်ဖ် စသည့် မိန်းမအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများနှင့်အတူ
ပုဝါအနီတူထည်လေးကိုပါ ရရှိလေ၏။ စုံထောက်ကိုတင်ဝင်းဆိုသူသည်
ထိုပုဝါအနီလေးကို ကောက်ယူပြီးနောက် ဖြန့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး မျက်စိရှမ်းနေကြတယ်၊ ဒီအမှုဟာ
ကြံစည်ပြီးသတ်တဲ့လူသတ်မှုဗျ၊ ကျုပ်အားလုံး ခဉ်းစားထားပြီးပြီ။”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ ကြားပရစေ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုကြံစည်ပြီး
ဘယ်လိုသတ်တာတုန်း၊ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်ကိုတင်ဝင်းက ထိုပုဝါလေးကို ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့
လှည့်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုသို့လှည့်ပြလိုက်ရာ အနီရောင်ပုဝါလေးပေါ်တွင်
ရွှေရောင်အပ်ချည်ဖြင့် ရေးထိုးထားသော အောက်ပါစာတန်းကိုတွေ့ရလေ၏။

“အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့ကြစတမ်း သေပေတော့”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဝါလေးကို တောင်းယူကြည့်ရှုလိုက်ရာ ထူးဆန်းသော
လျှော့တစ်မျိုးဖြင့် ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဘဲလပ်ပြန် ဆရာစိန်မှာမူ
မောတော်ကားနပ်တင်များကို မှတ်စုစာအုပ်ထဲ၌ မှတ်၏။ ကားအရောင်
စသည်လည်း အတိအကျမှတ်၏။ ပြီးလျှင် မလှီအုပ်ဘဲလျက် ကားနှင့်
ကားလမ်းအစပ် မည်မျှဝေးသည်ကို ပေးကြီးဖြင့်တိုင်း၍ မှတ်၏။

ထိုသို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အလှုပ်လုပ်နေကြစဉ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည်
တစ်စုံတစ်ရာဝင်၍ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ မိန်းကလေး၏ လက်ကို အသာအယာမ၍
လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်လက်စွပ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်လေ၏။

လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော အမိမိကြီးလေးကိုလဲ ဖြုတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်
နားတွင်ပန်ထားသော နားကပ်ကိုလဲ ဖြုတ်ပြီးလျှင် ပြီးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်
ကျွန်ုပ်တက်သို့ လှည့်ကာ...

“နားမှာ နားပေါက်မရှိဘူးဗျ။ အင်္ဂလိပ်မတွေ့ ပန်တဲ့နားကပ်လို
နားကိုကလစ်ကလေးနဲ့ ပန်လို့ရအောင်လုပ်ထားတဲ့ နားကပ်မျိုးဗျ”

ဟု ပြော၍ ထိုပစ္စည်းများကို ဦးကိုကိုကြီးလက်သို့ ပေးလိုက်ပြီးလျှင်...

“ဦးကိုကိုကြီးရေ... ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးကို စာရင်းနဲ့ လုပ်ပြီး အပ်လိုက်ပါဗျာ”

ဟုဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လျှင် ဦးကိုကိုကြီးက
ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင်

“တစ်ဝက်ကြေးရရင်တော့ ပစ္စည်းတစ်ခုနှစ်ခုလောက်
စာရင်းမှာချန်ပေးလိုက်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးသည် အကြီးအကျယ်
မျက်နှာပျက်သွားလေတော့၏။
ထို့နောက်မှ..

. “မနောက်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ပတ်ဘလစ်က ယုန်ထင်ကြောင်ထင်
ထင်သွားပါအုံးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ပတ်ဘလစ် အထင်လွဲသွားမှာစိုးလို့လား၊ အဲဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ။
ကျုပ်တို့ပုလိပ်တွေ ဒီလိုမိလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ ပတ်ဘလစ်က သိပါတယ်၊
ဟဟ..ဟဟ”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြန်ပြောလိုက်ရာ အနီးအနားရှိလူများသည် ပြုံးမိပြီးစိ
ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကိုအောင်မြင့်ထံမှ သေနတ်နှင့်

ကျည်ဆန်များကို တောင်းယူကြည့်ရှု၏။ ထို့နောက် သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်ကို သိမ်းယူသော စာတစ်စောင်ကို ရေး၍ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးအား ထိုစာကိုပေးပြီး သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်ကို ငှင်း၏အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ပူဝါအနီလေးကိုလည်း သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သေဆုံးသူ မိန်းမချောကလေး၏ ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်း၌ တွေ့ရသော ပေါင်ဒါပတ်ကို ထုတ်ယူ၍ နှိမ်းရှုပ်ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် ပတ်ကို ပြန်ထားလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဆားပုလင်းနှင့်မောင်သည် မိန်းကလေး၏ ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ တွေ့ရသော ချက်စာအုပ်ကိုယူ၍ ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငှင်းပေးသော ချက်စာအုပ်ကို ယူ၍ ကြည့်ရာ ဖြတ်ပိုင်းများတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“မြိုင်ဆီစက် ပဲခူးမြို့”

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဒီမိန်းကလေးပဲခူးကပဲ”

ဟုပြောလိုက်မိရာ ဦးကိုကိုကြီးက..

. “တော်ပါပေ့ဗျာ၊ တော်ပါ၊ တော်ပါ၊ အိုင်ပီအောင်သင်းတို့လဲ ဒါကြောင့် နာမည်ကြီးပေတာကိုး”

ဟု လှောင်ပြောင်လေတော့၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကိုအောင်မြင့်နှင့် ကိုစိန်လှတို့သည် ဦးကိုကိုကြီး၏ လှောင်ပြောင်မှုကြောင့် မညီမျှအခုခံရစက်မည်ကို ကျွန်ုပ်လဲ စာနာမိလေတော့၏။ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်သည် ရာဇဝတ်အုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ကျုပ်ဖို့တော့ ကြည့်ဖို့ရဖို့တော့ ကုန်ပါပြီ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ပဲခူးကမြိုင်ဆီစက်ကို အကြောင်းကြားဖို့ပါပဲ။ ပြီးတော့လဲ အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးကို ပို့လိုက်ပါတော့။ ဒါပေမယ့် ဟုဆရာတွေ ကြည့်ပြီးမှ ပို့နော်။ ကျုပ်တော့သွားပြီ။”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရွှေသွားအောင်မြင့်က...

“ကျုပ်တို့ကတော့ မသွားသေးဘူးဗျာ၊ သဲလွန်စဆိုတာ ရှာနိုင်လေ အကျိုးရှိလေပဲ မဟုတ်ဘူးလား ကိုနှင်းမောင်ရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင့်မောင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးအား..

“သွားကြစို့ ဗျာ”

ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ ကားပေါ်တက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဦးကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်အား..

.. “အပြန်လမ်းကိုတော့ ခင်ဗျား ကားမောင်းဗျာ”

ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကားမောင်းရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကားမောင်းရင်း ကုန်းမောင်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာသော စကားကိုမျှော်လင့်လာမိ၏။ သို့ရာတွင် ကုန်းမောင်းသည် မည်သည့်စကားကိုမှ မပြောဘဲ ၎င်း၏လွယ်အိတ်တွင် ပါလာသည့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို ထုတ်ကာ သံသမဲမဲဖတ်ရှုရင်း လိုက်ပါလာလေ၏။ ထိုသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရာ မင်္ဂလာဒုံစစ်တပ်ကိုကျော်လျှင် ဆားပုလင်းနှင့်မောင်က...

“ဒီလူကြီးတွေလဲ သူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့ ပေါက်ကုန်တာပဲ၊ ဧရာမလူကြီးတွေဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့နောက်တွင်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော ဦးကိုကိုကြီးက

... “အိုင်ဆေး ကုန်းမောင်၊ ဘယ်လူကြီးတွေ ပေါက်ကုန်တာလဲ၊ ဘယ်နားမှာ ပေါက်ကုန်တာတုန်း၊ ခုနကမိန်းကလေးလို လည်ပင်းမှာ အပေါက်ကြီးတွေ ပေါက်ကုန်တာလား”

ဟု အထိန့်တလန့်မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်က..

.. “မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ ‘ပေါက်တယ်’ ဆိုတဲ့စကားလုံးက အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ လောကရဲ့ သဘောကို ပေါက်သွားတာကိုပြောတာ၊ ဟောဒီမှာကြည့်၊ ကျုပ်ဖတ်ပြမယ်”

ဟု ဆိုကာ အောက်ပါ အင်္ဂလိပ်စာပိုဒ်ကို ဖတ်ပြလိုက်လေတော့၏

“Here is the secret of my conduct toward you: There is neither happiness nor unhappiness in this world; There is only the comparison of one state is capable of feeling ultimate bliss.”

“ဟောဒီမှာ ငါ့ ရဲ့ လျှို့ဝှက်အယူအဆတစ်ခုပဲ၊ အမှန်စင်စစ် လောကကြီးမှာ “သုခ” ဒုက္ခ” ဆိုတဲ့တရားတွေဟာ တူကယ်မရှိဘူး၊ နှိုင်းယှဉ်ခြင်းသဘောနဲ့သာလျှင် ရှိနေခြင်းအရာတွေဖြစ်တယ်။ လူဟာလဲ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဒုက္ခရောက်ဖူးမှသာလျှင် ချမ်းသာသုခကို ခံစားရတဲ့အခါမှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝကို ခံစားတတ်ပေလိမ့်မယ်။...တဲ့။ အဲဒီစာကိုရေးတာက အကဲမခံနဲ့” တဲ့”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...

“အဲဒီစာသားနဲ့ အဲဒီ အကဲမခံနဲ့ ဆိုတာကို ကျုပ်ကြားဖူးသလိုလိုပဲဗျ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

“ အကဲမခံနဲ့ဆိုတာ ကောင့်အဲမှန်တီခရစ္စကို ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသား နာမည်လေဗျာ၊ ဒီစာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဲဒီဝတ္ထုကိုရေးတဲ့ အလက်ဇန္ဒားမား ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီးဟာ လောကကြီးရဲ့ အခြင်းအရာကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ တကယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးတွေဗျ၊ စာရေးဆရာဆိုပေမယ့် သူလိုငါလို စာရေးဆရာမျိုးထဲက မဟုတ်ဘူး၊ လောကကြီးကို အကျအနှံ့ သဘောပေါက်ထားတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေဗျ။ ဖောင်တန်နဲ့ စာရွက်ပေါလို့ ရေးတဲ့ စာရေးဆရာမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ။”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ဦးကိုကိုကြီးအား ထိုဝတ္ထုစာအုပ်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။ လှန်၍ ဖတ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကားကို ဂရုစိုက်၍ မောင်းခဲ့လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စီးကရက်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း လိုက်ပါလာလေခဲ့၏။
မရမ်းကုန်းဆီသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

“ပိုးစိုးပက်စက် ဒုက္ခရောက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားကြည့်လေ ဖြစ်နိုင်ဖို့ လက်လေပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က.. “စောစောက ခင်ဗျားဝတ္ထုက မဆိုးသေးဘူးလား”

ဟုမေးလိုက်လေ၏။

“အခု ကျုပ်ပြောနေတာ ဝတ္ထုမဟုတ်ဘူးဗျ။ ထောက်ကြံ့မှာ အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းမကို ပြောနေတာ၊ ကားမောင်းလာတဲ့သူကို သတ်ဖို့ဆိုတာ ပထမ ကားကို ရပ်ခိုင်းရအုံးမယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မှာသေနတ်ပါသေးတယ်ဗျ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“သေနတ်က ဒီမိန်းမရဲ့ သေနတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ သူ့သေနတ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့လက်ပေ့အိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်းထည့်ထားတယ် သေနတ်ဗျ။ အဲဒီလို ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သလဲဆိုတော့ သူ့လက်ပေ့အိတ်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ပေါင်ဒါရိုက်တဲ့ ပတ်ဖလေးရဲ့ အနံ့ဟာ သေနတ်ဒဏ်ကို နှမ်းကြည့်တော့လဲ အဲဒီအနံ့မျိုး ရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီထက်သေချာတာက သေနတ်ထရေကနားက ချောင်ကြိုချောင်ကြားတွေမှာ ပေါင်ဒါလေးတွေ ကပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမိန်းမရဲ့ သေနတ်ပါဗျ။ ပြီးတော့ ပေါင်ဒါက မျက်နှာဖြူမတွေ့ အသုံးများတဲ့ “ပရင့်ဆက်ပက်” ဆိုတဲ့ ပေါင်ဒါမျိုးဗျ။ စက္ကူကတ်ပြား ပူးအမာလေးတွေနဲ့ လာတာ၊ အနံ့က အတော်ကလေးသင်းတယ်၊ ဈေးလဲအတော်ကြီးတယ်ဗျ။ တော်တော် ပိုက်ဆံရှိရုံနဲ့ မသုံးနိုင်ဘူး”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ မျက်နှာဖြူမများ အသုံးများသော ပေါင်ဒါမျိုးဖြစ်ပေသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ထိုပေါင်ဒါမျိုး မလာတော့ပါ။ အချို့ အသိမ်းဆည်းကောင်းသော လူကြီးသမီးများအိမ်တွင် ထိုပေါင်ဒါဘူးခွံများ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်။ ယာဒီဒလီပေါင်ဒါ သည်ထိုအချိန်က ခေတ်စားပါသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် ယာဒီဒလီပေါင်ဒါကို ပို၍ နှစ်သက်ကြပါသည်။ ယာဒီဒလီပေါင်ဒါမှာ စက္ကူပြားနှင့် လာပါသည်။ ကိုယ်လမ်းပေါင်ဒါမှာ သံဘူးနှင့် လာပါသည်။ ပရင့်ဆက်ပက် ပေါင်ဒါမှာလဲ ထိုနည်းအတိုင်း လာပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြရာ ဆူးလေဘုရားလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်အား..

“ဘရာမင် ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ဗျာ”

ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရပ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၊
ငှက်ပျောဖက်နှင့် စားသောက်ရသော ဘရာမင် ထမင်းဟင်းကို မှာယူ၍ မြန်ယက်စွာ
စားသောက်ကြလေတော့သတည်း။

ပီယသိဒ္ဓိ အဆောင်လက်ဖွဲ့

ကျွန်ုပ်တို့ ဦးကိုကိုကြီးသည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် နေထိုင်ရာ ၂၉၅ ဘုလ်နားလမ်းသို့ မော်တော်ကားနှင့် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိချိန်၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စာတစ်စောင် ရေးနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက

“အိုင်ဆေး၊ ဘယ်ကိုရေးနေတာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏

“ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးစီကို ရေးနေတာပါဗျာ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးဆိုတာ ဘယ်ကလဲဗျ၊ ဒီနာမည်ကြားဖူးသလိုပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဝင်၍ မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က.

. “ဒီလူက လူတော်ပေါ့ ဗျာ၊ အိန္ဒိယပြည် ဘူရင်ခံချုပ်ရဲ့ ရွှေတံဆိပ်တွေ၊ မဒရပ် လက်ထောက်ဘူရင်ခံရဲ့ ရွှေတံဆိပ်တွေ၊ ပိဿာဖူရမ် မဟာရာဂျာရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် ရွှေလက်ပတ်ကြီးတွေ ရခဲ့တဲ့သူဗျ။ သူတို့တမျိုးလုံး စိတ်ညှပ်ညာ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ သူကယ်တိုင်လဲ အဲဒီပညာ ကျွမ်းတယ်ဗျ၊ အရှင်လတ်လတ် သူကို မြေမြှုပ်ခိုင်းပြီး နာရီပေါင်းများစွာ နေပြခံဖူးတယ်။ နှလုံးသွေးရပ်ပြဲဖူးတယ်၊ မျက်စိကို အဝတ်စီးပြီး စည်ကားတဲ့နေရာမှာ မော်တော်ကား မောင်းပြဖူးတယ်၊ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ အမျိုးမျိုးကို လုပ်ပြနိုင်ခဲ့တယ်ဗျ။ ဓာတ်ဖန်လုံးကြည့်တဲ့ အတတ်ပညာတို့၊ “သောဒိရီးဒင်း” လို့ခေါ်တဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ စိတ်အကြံကို ဖြေဆိုတဲ့ ပညာဘက်ကလဲ အတော်ကို ကျွမ်းကျင်တယ်ဗျ။ သူနဲ့ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တာကြာပြီ။ အခုဒီလူက အဲဒီအလုပ်တွေကို ရပ်ပြီး ဗေဒင်ဟောနေတယ်ဗျ။ အဲဒီဘက်ကလဲ အတော်ချွန်တယ်။ ဟောဒီမှာ သူ့ဓာတ်ပုံနဲ့ စာအုပ်၊ ဒီစာအုပ်ဟာ သူဟောတာ မှန်တဲ့အတွက် ထောက်ခံစာတွေချည်း ရေးထားတဲ့စာအုပ်ဗျ၊ အဲဒီထဲမှာ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်က ထောက်ခံစာနှစ်စောင် ပါတယ်ဒါ။ ကျုပ်တို့မြန်မာတွေလဲ အဲဒီဘက်ကို အတော်အတန်စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်။ ထောက်ခံစာတစ်ခုက မင်းပြားက ကိုရွှေမြင့်တဲ့၊ ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးစီက နံပတ်ရှစ် အဆောင်လက်ဖွဲ့

တောင်ပြီး ဖဲရိက်တာ ဖဲနိုင်တယ်ဆိုပဲ။ တစ်ယောက်ကတော့ ထားဝယ်မြို့ မိုင်းသူဌေး
။ ကိုမောင်မောင်လတ်တဲ့ဗျ၊ သူကလဲ သူ့ကို ပွရော်ဖက်ဆာ
ဆာခါးဟောပေးထားတာ မှန်လွန်းလို့တုဗျ၊ ချီးမွမ်းစာ ရေးပေးထားတယ်။
ဒီစာအုပ်က ပွရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးလွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က ထုတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်ဗျ။
ဒီနှောက်ထုတ်တဲ့ စာအုပ်တွေလဲ ကျုပ်ဆီကို ပို့ပေးပါတယ်၊ ရွှေဘိုမှာ
ကျန်ခဲ့တယ်ဗျာ၊ ဒီစာအုပ်က ပြန်ဖတ်ချင်တာနဲ့ ယူလာခဲ့တာဗျ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“မှတ်မိပြီ ကိုနှင်းမောင် မှတ်မိပြီ၊ ခင်ဗျားသူ့စီကို ခဏခဏ စာရေးတယ်
မဟုတ်လား”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က..

“ဒီလိုဗျ၊ အိန္ဒိယပြည်မှာတော့ ဗေဒင်ဆရာတွေက အများကြီးရှိပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်က သူပဲ သဘောကျတယ်၊ သူဟောပို့က သိပ်ပြီး ဆန်တယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့်
အဟောတွေက ခေတ်နဲ့လဲ အံဝင်နေတယ်၊ အဲဒီပညာကို ကျုပ်က
စိတ်ဝင်စားနေလေတော့ တချို့အချက်တွေမှာ မရှင်းတာရှိရင် သူ့ဆီလှမ်းပြီး
မေးရတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးဆိုသူမှာ အိန္ဒိယပြည်တွင်သာမက
ကမ္ဘာသို့တိုင်အောင် နာမည်ကြီးသော လောကီပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။
သူသည် ဘီအေဘွဲ့ကို အမေရိကမှ ရရှိခဲ့၏။ ရှေးဟောင်းစာပေနှင့်
လောကီပညာများကို စွမ်းစွမ်းတမ်း လိုက်စားခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက..

“ကိုနှင်းမောင်၊ ခင်ဗျား ဒီပညာတွေ အတော်လိုက်စားတယ်နော်၊ ဘာခေါ်လဲဗျ၊
လက္ခဏာလား၊ ဗေဒင်လား၊ ဓာတ်ရိုက်တာလား၊ သေချာရှင်းစမ်းပါဗျ၊ ကျုပ်ဖြင့်
နားကိုမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျားလိုက်စားနေတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်သိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က... ။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ဟာတွေအားလုံး ပါပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တကယ်လိုက်စားတာက ဟီးဘရူးလူမျိုးတွေရဲ့ ကမ္ဗလာ(ဘေ)အတတ်ပညာပျ။ မြန်မာပြည်မှာတော့ ဇာတာတတ်တဲ့ ဆရာတွေ၊ လက္ခဏာကြည့်တတ်တဲ့ဆရာတွေ၊ အခြားဗေဒင်ပညာတတ်တဲ့ ဆရာတွေ၊ ထူးချွန်တဲ့ ဆရာတွေ ပေါ့ပါတယ်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ ကမ္ဗလာပညာကတော့ သိလွန်စ ရရဲလောက်ပဲ ရှိကြအုံးမှာ၊ အန္တိယပြည်မှာတောင် အဲဒီဘက်က ပညာတတ်တဲ့သူတောင် အတော်ကလေးရှားမယ်ပျ၊ ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးတို့ကတော့ အဲဒီပညာနဲ့ပတ်သက်လို့ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိထားတယ်ပျ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီမှာ အဲဒီပညာကို ဆည်ပူးနေတာပျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့ နျူမရော်လော်ဂျီ ပညာမျိုးလားပျ”

ဟုမေးလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ နျူမရော်လော်ဂျီဆိုတာက ဂုဏ်န်းဗေဒင်ပျ၊ အဲဒါလဲ ကမ္ဗလာကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့ ပညာပဲပျ၊ ဒါပေမယ့် နျူမရော်လော်ဂျီပညာနဲ့ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် လုပ်လို့မရဘူး၊ ကမ္ဗလာပညာနဲ့တော့ ရတယ်ပျ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောပြလိုက်လေ၏။

“ဒီပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုဟ် ထင်ထင်ရှားရှားထဲက ဘယ်သူ ရှိသတုန်းပျ”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးဟာ ဒီပညာရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးပေါ့ဗျာ။ ဒီပညာမှာ လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းတဲ့ သဘောတွေ အများကြီးပါနေတယ်”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြော၍ ဂုလေစီယာရေခဲတောင်တံဆိပ် စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာလိုက်လေ၏။ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

“ဒါနဲ့ အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ထောက်ကြံ့ လူသတ်မှုကိစ္စက အတော်ကလေးနီးစပ်ပြီလားဗျ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က... ။

“နောက်ထက် လူသတ်မှုတွေ မဖြစ်ပါနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတာပဲဗျာ၊ ဪ... ဒါနဲ့ ပဲခူးသွားရအောင်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...

“ဟို... သေဆုံးတဲ့ မိန်းမချောလေးပိုင်တဲ့ မြိုင်ဆီစက်ကိုလား၊ လူသတ်သမားကိုတော့ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ရောဗျာ၊ ဒီလောက်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျုပ်ဖြင့် မသတ်ရက်ဘူးဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ထ၍ ဖြုတ်လေ၏။

“ခင်ဗျား မသက်ရက်ပေမယ့် သတ်ရက်တဲ့သူက သတ်ပြီးသွားပြီလေဗျာ၊ ကျုပ်တို့တာဝန်က အဲဒီသတ်တဲ့ကောင်ကို မဖို့ပဲ၊ ပြီးရင် ကြိုးစင်ကို ပို့ဖို့ပဲ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မော်တော်ကားကို မောင်းလေ၏။ ထိုသို့ မော်တော်ကား မောင်းရင်း..

“အမှုက အတော်ကလေး နက်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က အဲဒါကို သဘောကျတာ၊ အဲဒီလို နှုတ်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကလေးတွေမျိုးနဲ့ အလုပ်မလုပ်ရတာကြာပြီ၊ ဒီအမှုမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးအချက်က သေနေတဲ့ မိန်းကလေးနားက ခြောက်လုံးပြုန်း တစ်လက်နဲ့ ပြန်ကျနေတဲ့ ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြရာ ပဲခူးမြို့ မြိုင်ဆီစက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ဆီစက်ဝင်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ဆင်ဝင်ပါသည့် နှစ်ထက်တိုက်မှာ မြိုင်ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဦးမြိုင်၏ တိုက်ဖြစ်ကြောင်းသိရလေတော့၏။ ဆေးပုလင်းနှင်းမောင်သည်

မော်တော်ကားကို ဦးမြင့်၏တိုက် ဆင်ဝင်အောက်တွင် သွား၍ရပ်လိုက်လေ၏။ ။
ထိုအခါ ဘိလပ်တံခါးကို ဖွင့်၍ လူတစ်ယောက်ထွက်လာလေ၏။ ထိုလူကို
တွေ့လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

.. “ကျွန်တော် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုသူက

“ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကြွကြွပါ။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က
ဒီအမှုကိုကိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ မကြာခင် တရားခံကိုမိတော့မှာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ထိုသူကပင် သူသည် ဦးမြင့်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောဆိုသည်ဖြစ်ရာ မြင်ဆံစက်ဆိုသည်မှာ ဦးမြင့်၏ နာမည်ကို

အကြောင်းပြု၍ မှည့်ခေါ်ထားကြောင်းသိရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လဲ ဧည့်ခန်း၌
ဝင်၍ ထိုင်မိကြလျှင် ဧည့်ခန်း၏ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆီဆေးပန်းချီ
ပုံတူကားကြီးကို လှမ်း၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုပန်းချီကားမှာ သေဆုံးသူ
မိန်းမချောကလေး၏ ပုံတူဖြစ်လေ၏။

“ဒီပန်းချီကားက တယ်ကောင်းပါလားဗျာ၊ ဒီဟာ မြန်မာပန်းချီဆရာရဲ့ လက်ရာ
မဟုတ်ဘူးလားဗျ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောဆိုကာ ထ၍ ပန်ချီကားတွင် ရေးထိုးထားသော
ပန်ချီဆရာ၏ လက်မှတ်ကို ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုပြီးနောက်..

.. “ဪ... သိပြီသိပြီ၊ ဒါ ဦးမြင့်ရဲ့ ဇနီး အိန္ဒိယရောက်တုန်းက
အိန္ဒိယပန်ချီဆရာကြီး ရေးခဲ့တဲ့ပုံပဲ၊ အတော့်ကို ပေးရမယ်နော်”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ရွှေဒင်္ဂါးငါးပြား ပူဇော်ခဲ့ရပါတယ်”

ဟု ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဦးမောင်က ပြန်ဖြေလေ၏။

“အဲဒီတုန်းက အိန္ဒိယသွားတာ ဦးမြိုင်ရော ပါသွားသေးသလား”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။

“ပါ ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား ဘုရားဖူးသွားကြတာပါ”

ဟု ဦးမြိုင်က ဖြေလေ၏။

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအခေါက်မှာ ထင်တယ်၊ ဦးမြိုင်ရဲ့ ဇနီး မပြုူးဟာ ဝိရာဝတီ အနောက်ဖက်က ဗေဒင်ဆရာကြီး ဆာခါး ဆီမှာ ဗေဒင်မေးခဲ့တယ်လေ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ။

“မှန်ပါတယ် မှန်ပါတယ်၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ဗေဒင်ဆရာကြီး ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးစီမှာ ဗေဒင်မေးဖူးပါတယ်။ အတော့်ကို မှန်တာပဲဗျာ”

ဟု ဦးမြိုင်က ဖြေလေ၏။

“အဲဒီတုန်းက ဦးမြိုင်ရဲ့ ဇနီး မပြုူးမေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းထဲမှာ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မ သေတပန် သက်တဆုံး ပေါင်းရပါ့မလား၊ ကျွန်မမှာ ရန်သူရှိပါသလား” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေကို မေးခဲ့မှာပဲ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးမြိုင်က...

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီမေးခွန်းမျိုးတွေပါပဲ”

ဟု ဖြေလေ၏။

“ပြီးတော့ မပြုူး မေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းထဲမှာ ကျွန်မ ယောက်ျားက ကျွန်မကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ပါရဲ့ လားရှင်” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးလဲ ပါသေးတယ်မှတ်တယ် ဦးမြိုင်ရဲ့”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လျှင် ဦးမြိုင်သည်
ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။
အတော်အတန်ကြာအောင် ငေးမောကြည့်ရှုပြီးနောက်...

“ဘယ်လိုများ သိနေတာလဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပါပဲဗျာ”

ဟု ဦးမြိုင်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလို ဦးမြိုင်ရဲ့၊ စောစောကပြောတဲ့ ပုရော်ဖက်ဆာ ဆားခါးစီမာက
တယ်လီစမန်(စ်) (Talisman) လို့ခေါ်တဲ့ အဆောင်လက်ဖွဲ့ ၁၂မျိုးရှိတယ်ဗျ၊
ခင်ဗျား သဘောပေါက်အောင် ပြောပြရအုံးမယ်။

Talisman for riches and honour. ချမ်းသာစေရန် နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ မြှင့်စေရန်
အဆောင်လက်ဖွဲ့၊

Talisman for profession. အလုပ်အကိုင်နှင့် ရာထူးတိုးတက်စေရန်
အဆောင်လက်ဖွဲ့၊

Talisman for health. အာရောဂျုံသိဒ္ဓိ လက်ဖွဲ့၊

Talisman for fruits of earth. ယာသမားများ လယ်သမားများ အသိအပွင့်
ဖြစ်ထွန်းစေသော လက်ဖွဲ့၊

Talisman for man's love.

ယောက်ျားများ ခွဲလမ်းစေသော ပီယလက်ဖွဲ့၊

Talisman for woman's love. မိန်းမများ ခွဲလမ်းစေသော ပီယလက်ဖွဲ့၊

Talisman for eloquence. ပရိသတ် ခွဲလမ်းစေသော လက်ဖွဲ့၊

Talisman for hazard. “ထီ” အစရှိသော ငွေရွှင်စေသော လက်ဖွဲ့၊

Talisman for litigation. တရားပြိုင် တရားနိုင်စေသော အဆောင်လက်ဖွဲ့၊

Talisman for children. ကလေးရစေခြင်းနှင့် ကလေးအဖတ်တင်စေခြင်းဆိုင်ရာ လက်ဖွဲ့၊

Talisman for spirits. မကောင်းဆိုးဝါးကာကွယ်စေသော လက်ဖွဲ့၊

Talisman for black magic.

အောက်လမ်း အစရှိသည်တို့မှ ကာကွယ်စေသော လက်ဖွဲ့၊

အဲဒီလို အဆောင်လက်ဖွဲ့ ၁၂မျိုးလုပ်ထားတယ်ဗျ။

"နိပတ်တစ်ကနေ ခြောက်အထိ ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးက ရုက္ခပုံခွဲပဲယူတာ၊ နိပတ်ခုနစ်ကနေ ဆယ်နှစ်အထိ တဆယ်ငါးမူး ယူတာ၊ ဦးမြိုင်ရဲ့ ဇနီး မပြုူးက ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးစီက နိပတ်ငါး လက်ဖွဲ့ကို ဝယ်ယူခဲ့ဖူးတယ်ဗျ။ အဲဒီလက်ဖွဲ့ ဆောင်ဖူးတဲ့အတွက် ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးမြိုင်က သူ့အပေါ် အချစ်တွေ တိုးလားကြောင်း ပြန်စာကွဲလ ပရော်ဖက်ဆာ ဆာခါးစီကို ပိုဖူးတယ်၊ အဲဒီစာကို ဆာခါးက သူ့ရဲ့ ပရိဘောဂရင်း ဆိုတဲ့ စာအုပ်အတွဲ ၃၃မှာ ဖော်ပြဖူးတယ်၊ ကျုပ်က အဲဒီစာအုပ်တွေကို အမြဲဖတ်နေတာဗျ။ အဲဒီမှာ မြန်မာပြည်က စာတွေကို နည်းနည်းအာရုံစိုက်မိတာပေါ့ ဗျာ၊ ခင်ဗျားမိန်းမ နာမည်က အဲလစ်ပြုူးတဲ့ လပစာက ပဲခူးလို့ ပေးထားတယ်"

ဟုဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးမြိုင်က.

. "မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နှိပ်ပါပေတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်... ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နဲ့ နာမည်ကြီးပေတာကိုး"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဆေးလိပ်တိုကို ပြာခွက်တွင်ထိုးချေရင်း...

"မပြုူးဟာ မက်ဆင့်ဘဏ်ကို ငွေထုတ်ဖို့ အသွားမှာ အသတ်ခံရတာ၊ ငွေသွားထုတ်ရင် သူတစ်ယောက်တည်း အဲဒီလိုသွားထုတ်လေ့ ရှိသလား"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ခါတိုင်းတော့ ကျွန်တော်လိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီနေ့ကတော့ ကျွန်တော်လဲ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းသေးတာနဲ့ မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး”

ဟု ဦးမြိုင်က ပြောလေ၏။

“ဦးမြိုင် ကောင်းကောင်းနေမကောင်းသေးဘူးဆိုတာ ဝမ်းသွားနေတာကို ပြောတာလား”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ ဦးမြိုင်က...

“ဟုတ်လိုက်တာဗျာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့လေးရက်လောက်ကတည်းက ဆူးပုတ်ခွက်နဲ့ ပဲကြီးဟင်းကို စားမိပြီး ဝမ်းပျက်နေတာ၊ မနေ့ညကမှ ဝမ်းသွားရပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ဦးမြိုင် လိုက်ပြီးမသွားတဲ့နေ့မှာမှ ဖြစ်ရှာတာကိုး၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ သေနတ်ပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သေနတ်နဲ့ မခွဲခံနိုင်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ သိပ်ပြီးကြောက်လန့်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးထဲမှာ မပါဘူးဗျ၊ သိပ်ပြီး ဘိုဆန်တာ”

ဟု ဦးမြိုင်ကပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က
၎င်း၏လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ခြောက်လုံးပြုန်းနှင့် ကျည်ဆန်များကို ထုတ်ယူ၍.. ။

“အဲဒါ မပြုန်းရဲ့ သေနတ်ပဲ၊ ဒါနဲ့ မေးပရစေအုံး ဦးမြိုင်ရယ်၊ ခင်ဗျားဇနီး မပြုန်းမှာ ငြိုးသူရန်ဖက်များ ရှိနေသလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဦးမြိုင်က...

"မရှိရပါဘူးဗျာ၊ မပြုဘူးဟာ လူတိုင်းနဲ့ တည့်ပါတယ်၊ စက်ကအလုပ်သမားတွေဆိုလဲ သူ့ကို အလွန်ပဲ ချစ်ကြပါတယ်၊ ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်မယ့်သူရယ်လို့ ကျုပ်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီကိစ္စ မဖြစ်ခင်မှာ ခင်ဗျားတို့အိမ်ကို လူအဝင်လူအထွက်လေးများ ရှိပါသေးသလား”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးမြိုင်က

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ဒီသေနတ်ဟာ အပြုအမူတမ်း ကိုင်နေတဲ့ သေနတ်ပဲနော်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးမြိုင်က...

“အမြဲတမ်း ကိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခရီးထွက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်းပါတဲ့ သေနတ်ပါပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ပုဝါအနီစလေးကို ထုတ်၍ပြရင်း.

. “ဒီပုဝါအနီစလေး မပြုစီကို ရောက်လာတာရော ဦးမြိုင်သိပါသလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးမြိုင်က.

.. “သိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စာတိုက်က ရောက်လာတာပါ။ သူတို့ ကွန်ဗင်းနျူင်းတုန်းက ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေက ဧပြီဖူးလ် လုပ်တာပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဦးမြင့်အား အကြောင်းထူးလျှင် ချက်ချင်း အကြောင်းကြားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးကိုကိုကြီးက... ၊

“အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးက ရုပ်ကလေးက ချောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နာမည်က အပြူးတဲ့လားဗျာ၊ ဒီထက်လှတဲ့ နာမည်လေး သူ့မိဘက မပေးနိုင်တော့ဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ဒီလို မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ့အဖေက ဦးပြူးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငယ်ငယ်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထားတော့ သူ့ဖေနာမည်နဲ့ အင်္ဂလိပ်နာမည် တွဲပြီးမှတ်ရတာ မဟုတ်လား၊ သူ့နာမည်က အဲလစ်ပြူးတဲ့ဗျ၊ အဲလစ်က သူ့နာမည်၊ ပြူးက သူ့အဖေနာမည်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက.. ။

“မပြူး ယောက်ျား ဦးမြင့်ကလဲ အသက် တာမှ မကြီးသေးပါလားဗျ၊ ကိုမင်းမောင်နဲ့မှ မတိမ်းမယိမ်းပဲ ရှိမယ်၊ သူဌေးမို့လို့ ဦးတပ်ခေါ်တာဗျ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကျုပ်အဖြင့် ဒီအမှုမှာ သူ့ယောက်ျား ဦးမြင့်ကို တယ်ပြီး မသင်္ကာဘူးဗျ၊ ဒီလူပြောပုံဆိုပုံက အေးစက်စက်ကြီးဗျ၊ ပြီးတော့လဲ ဒီလောက် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်လာအောင် ပရောဖက်ဆာ ဆာခါးစီမှာ အဆောင်လက်ဖွဲ့မှာရတယ် ဆိုတာပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက... ။

“ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူးဗျ။ မပြူးဟာ လျှို့ဝှက်အသင်းတစ်ခုခုမှာ ဝင်ထားတဲ့သူဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပုဝါနီနီလေးဟာ သူ့အသင်းက သူ့ဆီပို့တဲ့ဟာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါမျိုးတွေကလဲ မရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးနော်၊ ခဏခဏ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာဗျ၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုမင်းမောင်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က... ။

“ထင်ခွင့် ရှိပါတယ်ဗျာ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးထင်နိုင်ပါတယ်၊ သို့သော်လည်း ကိုထင်ထားတဲ့ ထင်လုံးဟာ သဘာဝကျမကျတော့ အလေးအနက်စဉ်းစားပြီးမှ ထင်တာ အကောင်းဆုံးပဲဗျာ၊ အိုင်ပီကလဲ သူ့ယောက်ျားကို ထင်တယ်ဆိုတာ ထင်နိုင်တာပဲ၊ ထင်လောက်တဲ့ ချက်တွေ ရှိနေတာကိုး၊ ဦးကိုကိုကြီးက လျှို့ဝှက်အသင်းတစ်ခုခုက လုပ်ကြံတယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒါလဲ သဘာဝကျတာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာမှမထင်သေးဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အတွက် ထင်လောက်တဲ့ အချက်တွေမှ မတွေ့သေးဘဲကိုးဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဖြင့် ဘာမှ မထင်သေးဘူးဗျာ၊ အဲဒီလို မထင်တာလဲ သဘာဝကျတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ပြန်လာကြလေ၏။ အပြန်ခရီးတွင် ဦးကိုကိုကြီးသည် ကားကိုမောင်းလေ၏။ လှည်းကူးသို့ ရောက်သောကာလ၌ ဈေးအနီးရှိ ထမင်းဆိုင်တွင်ဝင်၍ ထမင်းစားကြလေ၏။ ထမင်းဆိုင်တွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် သိက္ခမေးဖူးသော ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ပါဆိုသူက ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ကျွန်ုပ်တို့စားသော ထမင်းဖိုးကို ရှင်းပါရစေဟု လာရောက် တောင်းပန်လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကော ကျွန်ုပ်တို့ကပါ မရှင်းရန်ပြောသော်လည်း

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ရှင်းပါရစေ”

ဟု အတန်တန်ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ ငြိမ်နေရလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ပါက ထမင်းရောင်းသော အဒေါ်ကြီးအား..

.

“အဒေါ်ကြီး... အဲဒီဝိုင်းအတွက် မယူနဲ့၊ ကျုပ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ပုလိပ်နှစ်ဦးသည် ဖဲသမားများကို ဖမ်း၍ ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ထမင်းစားကြလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ပါက ပုလိပ်ကလေးတစ်ဦးအား.

.. “ဘာမှုလဲကွ”

ဟုမေးလိုက်ရာ ပုလိပ်ကလေးက..

“ဖဲဝိုင်း၊ဆရာ၊ အချိန်က စကောစကကြီးဆိုတော့ သူတို့အတွက် အချုပ်ခန်းမှာ ထမင်းရုမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုလို့ သူတို့စားပါရစေ ဆိုတာနဲ့ ထမင်းဝင်တာ ၊ ထမင်းဖိုးကတော့ သူတို့ဝိုင်းက သိမ်းလာတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ချေရမှပဲ”

ဟု
ပြောလိုက်လျှင် ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ပါက.

.. “အေး... အတော်ပဲ၊ ငါစားတဲ့အတွက်ရော ဟောဟိုဝိုင်း အတွက်ပါ ချေလိုက်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အခြားသော ထမင်းဝိုင်းမှ အရပ်သူ အရပ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြီးစိမ့်ဖြင့် ဝိုင်း၍ကြည့်ကြရာ ကျွန်ုပ်၏ တသက်တာတွင် အရှက်ရဖူးသော အချိန်တစ်ချိန်အဖြစ် ထိုနေ့ကို တသက်ပက်လုံး မှတ်မိနေပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လဲ ဆိုင်အတွင်းမှ ကပျာကယာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...

“ထမင်းကျွေးတာ ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ပါးတောင် ရိုက်ချင်တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်က တစ်စုံတရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ စီးကရက်ကို ဖွဲ့၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း...

“အေးဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ရှက်လိုက်တာဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက... ။

“မသွာလက်ဖက်နဲ့ မျက်နှာလုပ်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုကောင်စားမျိုးတွေပေါ့ ဗျ”

ဟု ပြောပြီး သူ့ဘာသာ သဘောကျ၍ “တဟဲဟဲ” နှင့်ရယ်မောနေလေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းနှင့်မောင်အား ၎င်းနေထိုင်ရာ ၂၉၅ ဘုလန်းလမ်းဆီသို့ ပြန်၍ပို့ပြီးနောက် စီအိုင်ဒီသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။

လူသတ်သမားသည် ပဿျူးခေါင်းဖြတ်လော

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ခြောက်ရက်တိတိပြည့်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ရုံးခန်းအတွင်း၌ ထိုင်၍ လျှို့ဝှက်ပြန်တမ်းများနှင့် အစီရင်ခံစာများကို ရေးသားနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးကိုကိုကြီးသည် လေကလေးတစ်ကောင်မျှချန်၍ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လာလေ၏။

“လုပ်ပါ ဦးအောင်သင်းရေ၊ လုပ်လုပ်၊ အဲဒီအလုပ်တွေ မလုပ်ချင်ရင်တော့ ကျုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်း လူသတ်မှု စုစုပေါင်းဆိုတဲ့အကွက်မှာ ၁၃၀၀ လုံးရေးထည့်လိုက်ဗျာ၊ အဲဒီလိုရေးထည့်လိုက်ရင် မင်းကြီးက ခင်ဗျားကို နောက်ဘယ်တော့မှ ခိုင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးသည် ရောက်တတ်ရာရာ စကားများ ပြောဆို၍ စကားလက်ဆုံ ကျနေကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပြာတာမောင်ညီ ရောက်လာပြီးလျှင်..

“ဆရာတို့၊ ဆရာတို့၊ မင်းကြီးရုံးခန်းကို လက်ဖက်ခြောက် တစ်ထုပ်စီယူပြီး လာခဲ့ကြပေတော့၊ မင်းကြီးကတော့ ဆူနေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက မောင့်ညီ၏ ထိပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လှိုက်လေ၏။ ။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးတို့သည် မင်းကြီး၏ရုံးခန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ကြလေတော့၏။

ရုံးခန်းသို့ မဝင်မီ၌ ဖိနပ်ကြီးပြင်စီးခြင်း၊ ခါးပတ်ကြီးပြင်ပတ်ခြင်း၊ ကြယ်သီးများ စုစုံစေ့စေ့ တပ်ထားခြင်းရှိမရှိ စသော အောက်လက်ငယ်သားတို့၏ ပြုဖွယ်ဝတ္တရားများကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဝင်သည့် အချိန်၌ စုံထောက် ကိုစိန်လှ၊ စုံထောက် ရွှေသွားအောင်မြင့်၊ စုံထောက် ကိုတင်ဝင်း နှင့် ဘလပ်ပြန် ဆရာစိန်ဆုံသော စုံထောက်အကျော်အမော်များသည် မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီး တန်းစီနေနှင့်ကြပြီး ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးလည်း ၄င်းတို့ဘေးတွင် စီကြရလေ၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း..

“အလကားကောင်တွေ၊ ယူအေအာယူစလက်ဖဲ၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ ယူဒန့်ကြီး၊ မြည်းသတ္တဝါတွေလို ငိုက်မျဉ်းနေတဲ့ ကောင်တွေ၊ ထောက်ကြံ့ရာဘာခြံက လူသတ်မှုမပေါ်သေးဘူး၊ အင်းလျားလမ်းမှာ ခုလူသတ်မှုဖြစ်ပြန်ပြီ၊ မောင်မင်းလူကလေးကိုကိုကြီး၊ မင်းတစ်ခါက ရီတန်းမှာ ရေးသလို

တစ်လတည်းမှာ လူသတ်မှု ၁၃၀၀များ ဖြစ်နေမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မစ္စတာကရစ်ပင်က..

. “မောင်မင်းတို့အားလုံး အဲဒီကိုသွားကြ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကိုပါ ရှာပြီး ခေါ်သွားကြ”

ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ မင်းကြီးရုံးခန်းမှ ကသောကမော
ပြေးထွက်လာကြပြီးလျှင် ကားအသီးသီးပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ စုံထောက်
ကိုအောင်မြင်စွာ လူစုက ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးက
အခြားကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးက မော်တော်ကားကို
မောင်းလေ၏။ ။ စုံထောက်ကိုအောင်မြင်စွာမူ ကားစက်ကိုနှိုးရင်း
ဦးကိုကိုကြီးအား..

. “ဘယ်လိုလဲ ဦးကိုကိုကြီး၊ ပြင်မလား”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုပြင်မှာလဲ ကိုယ့်လူရဲ့ ၊ လမ်းကတစ်လမ်းစီပဲ၊ ကျုပ်တို့
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို သွားခေါ်ရအုံးမှာ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးကိုကိုကြီးသည် မော်တော်ကားကို မောင်းထွက်ခဲလေ၏။
ကြိုကုန်းသို့ ရောက်သောခါ ဦးကိုကိုကြီးက.

.. “အင်းလျားလမ်းက အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ အိမ်ကို အရင်ဝင်မယ်ဗျာ၊ တော်ကြာ
ဟိုလူစုက သဲလွန်စတွေ ဝှက်ချင်ဝှက်ထားမှာ၊ ပြီးမှ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို
သွားခေါ်မယ်ဗျာ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လဲ သဘောတူလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးသည်
မော်တော်ကားကို စက်ကုန်ဖွင့်၍ အင်းလျားလမ်းဆီသို့ မောင်းနှင်လေ၏။ ထိုသို့
မောင်းနှင်ခဲ့ရာ အင်းလျားလမ်းဆီသို့ ရောက်လျှင် ခြံတစ်ခြံ၏ ရှေ့၌ လူအများ
စုရုံးစုရုံး လှုပ်နေသည့်အပြင် ပုလိပ်လေးတစ်ဦးသည် နံပါတ်တူတကို ကိုင်ကာ
ခြံတင်ကုန်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဦးကိုကိုကြီးက.

..“အဲဒီအိမ်ပဲဗျ၊ ဪ...သိပြီ..သိပြီ၊ ဒီအိမ်ကို ကျုပ်ရောက်ဖူးတယ်ဗျ၊ မြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းအေးရဲ့ အိမ်ပဲဗျ၊ သူမိန်းမက ဒေါလှလှတဲ့၊ မိန်းမချောတစ်ယောက်ပဲ၊ အနွယ်က ဘုရင်ခံချုပ် လာတုန်းက ဧည့်ခံပွဲမှာ သီချင်းဆိုပြီး ဖျော်ဖြေခဲ့ဖူးတယ်ဗျ၊ အဆိုကောင်းပဲဗျ”

ဟုပြောဆိုကာ မော်တော်ကားကို ခြံအတွင်းသို့ ကွေ့၍ ဝင်လိုက်သည့်နှင့် တပြိုင်နက် ခြံအတွင်းကျောက်ခုံပေါ်တွင် မှီလျက်သား အသက်ထွက်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အလောင်းကို လူအများ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟာ..... မြူနီစပါယ်လူကြီးကတော့ ဒေါလှလှပဲဗျ၊ ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရောက်နေပါလား”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လဲ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည့် အလောင်းကို ကြည့်ရှုနေကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လဲ အနီးသို့ သွားပြီးလျှင်..

“အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ခင်ဗျားကို လာပြီးခေါ်မလို့၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေတာတုန်း”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က..

..“ခင်ဗျားတို့ စီအိုင်ဒီက ထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကျုပ်ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီကိုထွက်လာတယ်ဆိုတာ သိတာနဲ့ ကျုပ်လဲ ဒီကိုလာခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်က မော်တော်ဆိုင်ကယ် ပြင်တဲ့ ကာဆင်ကြီးဆီက လာပြင်တဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ခဏယူပြီး စီးလာခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်က အရှင်ရောက်တာပဲပေါ့ ဗျ၊ အသတ်ခံရတာကတော့ မြူနီစပါယ် လူကြီးကတော့ ဒေါလှလှတဲ့၊ ဟောဒါမြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းအေးပဲ”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ဦးသန်းအေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဦးသန်းအေးက..

.. “ မသေခင် တစ်ပတ်လောက်မှာ စာတိုက်ကနေ ဟောဒီပဝါလေးတစ်ခု ရောက်လာတယ်”

ဟုဆိုကာ အနီရောင် ပဝါလေးတစ်ခုကို ထုတ်၍ပြလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ပဝါကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ အရောင်ရော အမျိုးအစားပါ

ထောက်ကြံ့တွင် အသတ်ခံရသော မပြုူးထံမှတွေ့ရသည့် ပဝါနှင့် တစ်မျိုးတစ်စားတည်း ဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရလေတော့၏။ ပဝါမှာ ထူးဆန်းသော လျှော်တစ်မျိုးဖြင့် ရက်လှုပ်ထားကြောင်းတွေ့ရလေတော့၏။ အရောင်မှာလည်း အနီရောင် ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် ရွှေရောင်ဖြင့် အောက်ပါစာကိုလဲ ရေးထိုးထားပြန်၏။

“အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့ကြစတမ်း သေပေတော့”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပဝါကို ဆားပုလင်းနှင်းမောင် လက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ပဝါကို နှိမ့်၍ကြည့်ပြီးနောက် သေဆုံးသူ ဒေါလုလု၏မျက်နှာကို အုပ်ပေးလိုက်လေ၏။ ဒေါလုလုသည် ။ ထိုင်လျက်သေနေသော်လည်း လည်ပင်းတွင် ငွေမတ်စေ့အဝိုင်းခန့် အပေါက်ကြီးဖြစ်နေလေ၏။ သွေးများစီးကျခဲ့သည်မှာ မြေပြင်ပေါ်၌ အိုင်ထွန်းလျက် ရှိနေလေတော့၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က..

. “ဒေါလုလု သေဆုံးကြောင်း ဘယ်အချိန်မှာ သိပါသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းအေးက..

. “ကျုပ်က ဒီနေ့ မြူနီစပါယ်ရုံးမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်၊ အစည်းအဝေးသွားပြီးတတ်နေတာ၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့ဟာ မာလီကုလားနဲ့ ထမင်းချက်ကို အလုပ်နားခွင့်ပေးတဲ့ရက်ဗျ။ အိမ်မှာက ကူဖော်လောင်ဖက် လုပ်တဲ့ အရီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲကျန်တာ၊ သူကလဲဒီအချိန်ဆို ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်သွားပို့ရတာ၊ အဲဒီမှာ လှလှတစ်ယောက်တည်း ကျန်တာ၊ ဒီအချိန်မှာ လှလှ ဘာလုပ်တတ်သလဲဆိုတော့ ကတ်ကြေးတစ်လက်နဲ့ ပန်းခြံထဲ ဆင်းပြီး ပန်းခူးတော့တာပဲ၊ လူသတ်သမားဟာ အဲဒီအချိန်ကို ချောင်းပြီး ပန်းခြံထဲဝင်ပြီး ကွက်တဝင်သတ်သွားတာပါပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သတင်းထောက်နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် သတင်းများ ရေးယူပြီး ထွက်သွားလေတော့၏။ သတင်းထောက်များ ထွက်သွားသောအခါ ကိုအောင်မြင့်တို့ကားသည် ဝင်လာလေ၏။ ကိုအောင်မြင့်သည်.

.. “ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေနဲ့၊ ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေနဲ့”

ဟု အော်၍ ဝင်လာလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက..

. “ခြေရာလဲမရှိ၊ လက်ရာလဲမရှိဘူးဟေ့”

ဟု လှမ်း၍ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်ကိုတင်ဝင်းသည် အလောင်း၏ မျက်နှာတွင် အုပ်ထားသော ပုဝါအနီစကို လှမ်းယူရင်း..

. “ထောက်ကြီးမှာ သတ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်သမားပဲ၊ သတ်ပြီးတော့ ဒီပုဝါကို အလောင်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်သွားပုံထောက်တော့ လူသတ်သမားဟာ အလောင်းကို သေသေချာချာ မကြည့်ရဲ့တဲ့ သဘောပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...

“မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကိုတင်ဝင်းရယ်၊ ဒီပုဝါနီကလေးက ရနေတာက ကြာပါပြီ၊ အလောင်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်ထားတာက လူသတ်သမားမဟုတ်ဘူး၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အုပ်လိုက်တာပါ၊ ယင်ကောင်တွေ ဘာတွေနားတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ကိုတင်ဝင်းသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီးလျှင်... ။

“အဲဒါ စုံထောက်ကိုအောင်မြင် ပြောတာမှန်တာပေါ့ ဗျာ၊ ခြေရာလက်ရာမပျက်ပါစေနဲ့ဆိုတာ၊ ခြေရာလက်ရာပျက်တော့ကောက်ချက်တွေ လွဲကုန်တာပေါ့ ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက..

“ကဲပါ ကိုတင်ဝင်းရယ်၊ ဒီပုဝါလေးက ရှိနေတာ ကြာပါပြီ၊ အဲဒါကလွဲရင် ခြေရာလက်ရာ မပျက်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကောက်ချက် ပြောစမ်းပါအုံး”

ဟုပြောလိုက်စဉ်၌ပင် ကိုစိန်လှက..

“ဒေါလူဟာ စိန်နားကပ် ပန်ထားတယ်ဗျ၊ လူသတ်သမားဟာ အဲဒါကိုဖြတ်ယူသွားလို့ ရပါလျက်နဲ့ ယူမသွားဘူးဗျ၊ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူသတ်သမားဟာ ပစ္စည်းအတွက် သတ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက.

.. “တော်တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အနီးမှ ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးအား...

“ဟောဒီဆရာတွေ ကြည့်ပြီးရင် အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးပို့လိုက်ပါဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ လိုလောက်ပါပြီ”

ဟု ဆိုကာ အလောင်းအနီးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးလည်း ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ မောတော်ကားကို ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မောင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် နေထိုင်ရာ ၂၉၅ဘိုလိန်းလမ်းဆီသို့ ရောက်ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ငှင်း၏တပည့် ကုလားလေး ရာဂျူးအားခေါ်၍ လက်ဖက်ရည်မှာ ခိုင်းလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လက်ဖက်ရည် သောက်ကြလေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း...

“ကိုနှင်းမောင်၊ လျှို့ဝှက်အသင်းတစ်ခုခုက လိုက်ပြီးသတ်နေတာပဲဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပုဝါအနီမှာ ရွှေချည်နဲ့ ထိုးပြီးထားတဲ့ စာတွေကို မသတ်ခင်မှာ ပို့လိုက်တယ်ဗျာ၊ ဒါမျိုးဟာ လျှို့ဝှက်အသင်းတစ်ခုခုက လုပ်တဲ့ပုံစံမျိုးပဲဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ဘယ်လို လျှို့ဝှက်အသင်းမျိုးလဲဗျ ဦးကိုကိုကြီးရဲ့ ”

ဟုမေးလိုက်လေ၏။

“ပသျှူးခေါင်းဖြတ်တို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ အသင်းမျိုးပေါ့ ဗျာ”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က..

" ဖရီးမေဆင်အသင်းဟာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ ပဿျူးခေါင်းဖြတ်အသင်း ဆိုပြီး အတော်ကလေး နာမည်ပျက်နေရာတယ်ဗျ။ အမှန်က ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ခေါင်းမဖြတ်ရပါဘူးဗျာ။ အဲဒီအသင်းကြောင်း ကျုပ်ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ အမှန်က ရိုးရိုး မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အသင်းတစ်မျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအသင်းသားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ရှေးအစဉ်အလာတိုင်း အတော်ကို လျှို့ဝှက်ဝှက် နေထိုင်တတ်ကြတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ အန္တရာယ် မပေးပါဘူး။ နှုတ်လိုဖို့၊ လျှို့ဝှက်ဖို့ ကိစ္စကတော့ သူတို့အသင်းရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စည်းမျဉ်းလို ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့အသင်းရဲ့ အခမ်းအနားတွေ ကျင်းပပြီးတိုင်း ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဟောဒီစကားကို မပြောမနေရပြောလေ့ရှိတယ်..

"Brethren, nothing now remains, but, according to ancient custom, to lock up our secrets in

a safe repository, uniting in the act of fidelity, fidelity, fidelity" “ညီအစ်ကို နောင်ရင်းများ ခင်ဗျား...။ ယခုအခါ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ရှေးအစဉ်အဆက် ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်များကို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ သစ္စာရှိခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်းဆိုတဲ့ ဥပဒေနဲ့အညီ တပေါင်းတစည်းထဲ သိမ်းစည်းထားကြပါစို့...” အဲဒီလိုမှာကြားလေ့ ရှိတယ်ဗျာ။ သိပ်ပြီးတော့လည်း လျှို့ဝှက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ လူတွေက အထင်လွဲကုန်ကြတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီအသင်းက ဘယ်လို ခန့်တာတုန်းဗျ”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“အလွန် အသိပညာကြွယ်ဝပြီး အလွန်အင်မတန် သူရသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီး ခန့်တယ်လို့ ယူဆရမှာပဲ။ ဒီအသင်းဟာ ရှေးအထက်ကျော်ကာရီက ကျောက်တုံးနဲ့ အဆောက်အအုံ ဆောက်တဲ့ ပန်းရန်ဆရာတွေ အသင်းဗျ။ ပန်းရန်ဆရာတွေဟာ သူတို့ဆောက်နေတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတွေရဲ့ ဘေးမှာ သူတို့ဆောက်တဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေထားဖို့ တဲကြီးထိုးပြီး ထားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတဲကြီးထဲမှာပဲ သူတို့ဝင်ပြီး ထမင်းစားကြတယ်။ အဲဒီတဲကြီးထဲမှာပဲ တစ်ယောက်တစ်လဲ ပုံပြောချင်လဲ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကတိကဝတ်တော့ ရှိကြတယ်။ အဲဒီတဲကြီးထဲမှာ

ပြောတဲ့စကားကို အပြင်မှာ မပြောရဘူး၊ သိပ္ပံပြီးနုတ်လုံရတယ်။ အဲဒီတဲကြီးကို သူတို့က လော့(၂)လို့ ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ ပန်းရန်လုပ်ငန်းမှာ သုံးတ ကျင်တွယ်တဲ့ ပေသီးတို့ ပေတံတို့ကိုလဲ အရိအသေပေးရတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံ ရှိတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ လော့ဂျ် မှာလဲ ၊ ခေါင်းဆောင်ဖို့ အကြီးအကဲတစ်ဦးကို အများသဘောတူ ခန့်အပ်ထားကြတယ်။ တစ်ယောက်ရဲ့ အခက်အခဲကို အများက ကူညီဖြေရှင်းပေးလေ့ ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီကနေ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားသွားတဲ့ အသင်းကြီးပေါ့ ဗျာ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီအသင်းထဲကို ဘယ်လို လူစားမျိုးတွေ ဝင်တာလဲဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိလေ၏။

“လူကတော့ မျိုးစုံပဲဗျ။ ဘုရင်တွေ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားတွေ၊ စစ်ဗိုလ်တွေ၊ အနုပညာသမားတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ စုံနေအောင်ပါတယ်ဗျ။ ဟောဒီမှာ ဓာတ်ပုံအချို့ ကျပုံစံထားတယ်၊ ကြည့်ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် သည် ၎င်း၏ ဖိုင်တွဲ အတွင်းမှ ပသျှူးခေါင်းဖြတ်အသင်းနှင့် ပက်သက်သော ဓာတ်ပုံအချို့ကို ထုတ်ပြလေတော့၏။

မှတ်ချက်။ ။ “ပသျှူးခေါင်းဖြတ်” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းခြင်းမှာ အများသိပြီး ဝေါဟာရကို သုံးစွဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမှန်စင်စစ် ဖရီးမေဆင်များသည် ပသျှူးခေါင်းဖြတ်များ မဟုတ်ကြပါ။ ထို့အတူ ပသျှူးများလည်း မဟုတ်ကြပါ။ အထူးသိစေလိုသည်မှာ ထိုအသင်းသည် ရုတ်ချဖွယ်ရာ အသင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ အနိုင်နိုင်ငံရှိ လူကြီးလူကောင်းများ ကိုယ်တိုင်က အလေးပြုရသော မွန်မြတ်သည့် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အသင်းဖြစ်ပါသည်။ အနိုင်နိုင်ငံတွင်လိုအပ်သော အလှူဒါနကြီးများကို ထိုအသင်းမှ ပြုလုပ်ပါသည်။ ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ လူမှုရေးဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံများကို သိန်းသိန်းကုဋေ အကုန်ခံ၍ လှူဒါန်းလျက်ရှိကြောင်း သိစေအပ်ပါသည်။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အထက်ပါအတိုင်း ဓာတ်ပုံများကို ပြပြီးနောက်.

.. “အဲဒီလို လူယဉ်ကျေးတွေ စုပြီး ဖွဲ့စည်းထားတဲ့သင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူသတ်မှာလဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက.

. “သူတို့က ဘာလို့ လျှို့ဝှက်ကြတာလဲဗျ။ အဲဒီလို လျှို့ဝှက်တော့ ကျုပ်တို့က အထင်သေးတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဦးကိုကိုကြီးရ၊ အသင်းအပင်းဆိုတာ တူညီတဲ့သူတွေ စုပေါင်းကြတာ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ၊ အဲဒီတော့ကိုယ့်အသင်းမှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့စည်းကမ်း ရေးဆွဲနိုင်ခွင့် ရှိတာပေါ့ ဗျ။ အချို့အသင်းက အစည်းအဝေးမစခင်မှာ ငါးပါးသီလ ခံပြီးမှ အစည်းအဝေးစတဲ့ အသင်းမျိုး ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့၊ အချို့အသင်းကြုံတော့ အရက်ကလေးဘာလေး သောက်ပြီးမှ စတာမျိုးလဲ ရှိတယ်ဗျ။ အချို့အသင်းက “နမောနဿနဲ့ ဆိုပြီး ဖွင့်တယ်ဗျာ၊ အချို့အသင်းကတော့ သူတို့ရဲ့ အသင်းတံဆိပ်ကို အရှိအသေပေးပြီးမှ အစည်းအဝေးကြတယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်သလို စီမံကြတာပါပဲဗျာ၊ အဲဒီတော့ ဖရီးမေဆင်ခေါ်တယ် အသင်းဟာလဲ လျှို့ဝှက် နှုတ်လှခြင်းဟာ သူတို့သင်းရဲ့ ကျောရိုးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြတာကို ကျုပ်တို့အပြင်လူတွေက မကျေနပ်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ”

ဟု ဆားပူလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရော ဦးကိုကိုကြီးပါ အထင်အမြင်လွှဲမှားနေသော ပဿူနွဲ့ခေါင်းဖြတ် အသင်းအကြောင်းကို နားလည်ခွင့် ရလေတော့၏။

ပုဝါအနိကလေး ရောက်လာပြန်ပြီ

တစ်နေ့သ၌ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်သည် ၎င်း၏ နေအိမ်သို့ ဦးကိုကိုကြီး၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်တို့အား ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသောအခါ၌ ၎င်း၏ နေအိမ်တွင် ဥရောပဝတ်စုံကို အချိုးကျကျဝတ်ဆင်ထားသော မြန်မာတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်က ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ဟောဒီမိတ်ဆွေက မစ္စတာဝင်းမောင်တဲ့၊ အရေးပိုင်တစ်ယောက်ပဲ၊ နေတာကတော့ မန္တလေးမှာ နေတာပဲ၊ အခုရန်ကုန် စက္ကတေးရီးယက်စ်ကို လာတာ၊ စက္ကတေးရီးယက်စ်ရုံးမှာ ဒါဘာပွဲကြီးတစ်ခု ရှိတယ်၊ ဂါဘနာက နယ်ပိုင်တွေ၊ ပြိုအုပ်တွေ၊ အရေးပိုင်တွေကအစ ပုလုပ်ဘက်ကလဲ အရာရှိတွေ စုံစုံညီညီ တက်ရောက်တာကို အလိုရှိတယ်၊ အဲဒီပွဲကိုလာတက်တာပဲ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှာ လိုအပ်တာတွေ ပြောကြားဆိုကြမယ်၊ ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ကိုင်ကြမယ်၊ ဆမ္မနာပေါ့၊ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အလုပ်လုပ်ကြရမယ်၊ ခုနစ်ရက်ပြည့်ရင် အဒိကီစွဲပြီးပြီ၊ ရှစ်ရက်ကြာရင် စက္ကတေးရီးယက်စ်ရုံးမှာ အပြန်ပို့တွေ၊ ဇာတ်တွေ၊ ပျော်ပွဲစားပွဲတွေ၊ မဖောက်တဲ့ဟာတွေ၊ ဖန်ဖယားသဘောမျိုးတွေလုပ်မယ်၊ အခုဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ခေါ်ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဟောဒီ မစ္စတာဝင်းမောင်စီကို ပိတ်စအနိကလေးတစ်ခု ရောက်နေတယ်၊ ကဲ... ပြလိုက်စမ်းပါအုံး၊ မစ္စတာဝင်းမောင်”

ဟု ဆိုသဖြင့် အရေးပိုင် ဦးဝင်းမောင်ဆိုသူသည် ၎င်း၏ အိတ်အတွင်းမှ ပိတ်စအနိကလေးကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုပိတ်စအနိကလေးကို ကိုင်၍မျှပင် မကြည့်ပဲ.....!

“အရေးပိုင်မင်း သေဖို့ပြင်ထားပြီးပြီလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်သည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်၍ သွားလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ရေခဲတောင်တံဆိပ် စီးကရက်တံဆိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှို့ရှိုက်ဖွာရင်း...

“ဒီလို ပိတ်စအနိကလေး ရပြီးတဲ့ နှစ်ယောက်တော့ သေရှာပြီ၊ အဲဒီတော့ အရေးပိုင်မင်းကို မေးရအုံးမယ်။ ထောက်ကြံ့ ရာဘာခြံနားမှာ အသတ်ခံရတဲ့ မြိုင်ဆိတ်ပိုင်ရှင် မပြုအံ့တဲ့ မိန်းကလေးကို သိပါသလား”

” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ အရေးပိုင် ဦးဝင်းမောင်က...

“ကျုပ် လုံးဝမသိပါဘူးဗျာ”

ဟုပြန်ဖြေလေ၏။

“ဟိုနေ့က အသတ်ခံရတဲ့ မြူနီစပါယ် လူကြီးကတော် မလှလှကိုရော အရေးပိုင်မင်း သိပါသလားခင်ဗျာ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးပြန်၏။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူးဗျာ၊ တယ်လိုမှလဲ မပတ်သက်ပါဘူး”

ဟု အရေးပိုင် ဦးဝင်းမောင်က ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ သတိဝီရိယနဲ့ နေပေါ့ ဗျာ၊ ပုလိပ်တစ်ယောက်လောက် အနားမှာ ခေါ်ထားချင်လဲ ခေါ်ထားပေါ့ ဗျာ၊ အဲဒီကိစ္စကတော့ မစွတာကရစ်ပင် ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်အကြံပေးချင်တာကတော့ တစ်ယောက်တည်း ခရီးမသွားဖို့ ရယ်၊ သေနတ်ကို ကျည်ဆန်ထည့်ပြီး ကုတ်အကျိတ်မှာ အဆင်သင့် ရှိဖို့ ရယ်ပါ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောပြီးနောက် မစွတာကရစ်ပင်နှင့် ထိုအရေးပိုင်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ရှစ်ရက်ပြောက်သောနေ့၌ စက္ကတေးရီးယက်စီရုံးတွင် ပျော်ပွဲခွင်ပွဲကျင်းပလေ၏။ ထိုပျော်ပွဲခွင်ပွဲတွင် နိဗ္ဗဇျေးသည် ပါဝင်လေ၏။ အငြိမ့်တစ်ခုလဲ ပါဝင်လေ၏။ အငြိမ့်စင်၏၊ ရှေ့ပိုင်းတွင် နောက်မှီကုလားထိုင် အကောင်းစားများ စီထားလေ၏။ ထိုနေရာမှာ ထိပ်တန်းအကြီးအကဲများ အငြိမ့်ကြည့်ရန်ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ရိုးရိုးကြိမ်ကုလားထိုင်များ စီထားလေ၏။ ထိုနေရာမှာ ဒုတိယတန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်များ အငြိမ့်ကြည့်ရန်ဖြစ်လေ၏။ ထိုနေရာ၏ နောက်တွင်မှ အပေါ်စားခေါက်ကုလားထိုင်များ ချထားလေ၏။ ထိုနေရာမှာ တတိယတန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်များ ထိုင်ရန်ဖြစ်၏။

ထို့ထက်နှိုင်းကျသောသူများမှာ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့၏။ စက္ကတေးရီးယက်စီရုံးဝန်းတစ်ခုလုံးသည် မီးရောင်စုများ ထွန်းညှိထားလေ၏။ “ဆို” ခေါ် ခဏချင်း ဖွင့်၍ရသော ထိရိုးများ ဖွင့်ထားလေ၏။ စတုဒိသာ မဏ္ဍပ်များမှာလဲ ဆီးသိမ့်စ၍ ရေခဲမုန့်တို့အောင်ရ၏။ လွန်စွာစည်ကားလှပေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကွင်းကြီးတစ်ခုလုံး၌ ဈေးရောင်းနေသော ဈေးသည်များမှအပ

ကျန်လူများမှာ အစိုးရ အရာထမ်း အမှုထမ်းများသာ ဖြစ်ကြလေ၏။
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးကို ခေါ်၍
စက္ကတေးရီးယက်စီရုံးသို့ သွားခဲ့လေ၏။ အငြိမ်းကချန်သို့ ရောက်သောအခါ
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်အား...

“ဒီမှာ အိုင်ပီ၊ အငြိမ်းကြည့်ရအောင်ဗျာ၊ ရှေ့ဆုံးက ဆက်တီခုံမှာ
သွားပြီးထိုင်နှင့်ကြဗျာ၊ ကျုပ်လာခဲ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“မလုပ်ပါနဲ့ အိုင်ဆေးရာ၊ အဲဒါမင်းကြီးတွေ ထိုင်တဲ့နေရာဗျာ၊ တစ်ခါတည်းတန်းပြီး
အလုပ်ပြုတ်သွားပါအုန်းမယ်”

ဟုပြောရလေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးကလဲ...

“အလုပ်ပြုတ်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ မတန်မရာမှာ သွားထိုင်လို့
ချေးစိမ်းပန်းနေပါအုံးမယ်

” ဟု ဝင်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ထိုင်မှာသာ ထိုင်ကြစမ်းပါဗျာ၊ ခွင်ဖျားတို့က အဲဒီမှာ မင်းကြီး ဆိုတဲ့လူတွေရဲ့
အသက်ကို ကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်လို့ အဲဒီမှာ ထိုင်တယ်ဗျာ၊ မထိုင်ရဘူးဆိုရင်
ခင်ဗျားတို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ်တို့တာဝန် မဟုတ်ဘူးလို့ပြောခဲ့”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ မထိုင်ဝံ့ဘဲ ရှိလေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် သိမ်ငယ်လျက် ရှိ၏။ ထိုအခါ
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က.

.. “ကဲပါဗျာ၊ လာပါ၊ ကျုပ်လဲ ထိုင်ပါ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ချထားသော နောက်မှီ အကောင်းစား ဆိုဖာထိုင်ခုံတွင်
ထိုင်ကာ စီးကရက်ကို အကျအန သောက်နေလေ၏။ အငြိမ်းမှာ ငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ်း
ဖြစ်၏။ ထိုငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ်းသည် အလွန်နာမည်ကြီးခဲ့သော်လည်း
ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးသည် ဓာတ်ပြား၌ ဓာတ်ထုပ် လွန်စွာ သွင်းလိုသည်ဖြစ်ရာ
ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ဓာတ်ပြားသွင်းပေးမည်ဟု ဆိုကာ

လူပါအပိုင်မီးလိုက်သဖြင့် အငြိမ့်ပျက်သားလေ၏။ ထို့နောက်မှ အငြိမ့်မင်းသမီးအသစ်များ ရှာဖွေကာ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရလေ၏။ သို့ရာတွင် ငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ့် အဖွဲ့သည် လူအင်အားတောင့်တင်းလှ၏။ ကိုယ်ပိုင်မီးစက်ပါ၏။ ထိုခေတ်က အငြိမ့်ကို ထန်းပင်တံဆိပ်အောက်လင်းဓာတ်မီးနှစ်လုံးဖြင့်သာ ကသည်ဖြစ်ရာ ငွေစံပယ်ဖြူ အငြိမ့်ကဲ့သို့ ကိုယ်ပိုင်မီးစက် ပါသော အငြိမ့်မှာ လူနီစွာ အဆင်အတန်းမြင့်မားသည့် ဟုဆိုရပေမည်။ အငြိမ့်မိထွက်မိ၌ ဆိုင်းနှစ်ကျောသုံးကျော တီး၏။

ထိုနောက်မှ ကတ္တီပါလိုက်ကာအနီကြီးကို ဆွဲ၍ တင်လိုက်ရာ နောက်ခံ ကတ္တီပါကားကြီး ပေါ်လာလေ၏။ ထိုကတ္တီပါကားကြီးပေါ်တွင် စံပယ်ပန်းပွင့်ပုံကို ပိုးချည်အနီဖြင့် ထိုးထားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ တောင်ရှည်ပူဆိုး တွက်တီးကြီးများကို ဝတ်၍ ခေါင်းပေါင်းကို အကျအနုပေါင်းထားသော ပိုးရင်ဖုံးအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည့် လူပြက်နှစ်ဦးသည် အငြိမ့်စင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ခါးပုံစကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်ရင်း ထွက်လာကြလေ၏။ ထိုသို့ ထွက်လာပြီးနောက် လကဝဲဘက်မှ လူပြက်က...

“ဟိုဘက်က ကိုဓာတ်မူးမှတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ.

. “ဟုတ်ပါ့ ကိုဓာတ်မီးရယ်”

ဟုပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဓာတ်မူးဆိုသော လူပြက်က ခွန်းတောက် တစ်ပုဒ်ကို အသံနေအသံထားနဲ့ ဆိုလေ၏။ ဆိုပြီးသည့် အချိန်၌ ဓာတ်မီးဆိုသည့် လူပြက်က

... “ပြည့်ပေါ့ ဗျာ၊ ပြည့်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဓာတ်မူးက.

. “ကျုပ်ကို ပညာပြည့်တယ်လို့ ပြောတာလား”

ဟု ပြန်၍ မေးလျှင် ဓာတ်မီးက..

. “မင်းကို ပညာပြည့်တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟို... ဓတုဒိသာက ကျွေးတဲ့

ဒီပေါက်အသိုးတွေကို စားပြီးရင်ပြည့်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

ဟု ပဏာမ ပြက်လုံး ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပွဲခင်းထဲမှ ဒီပေါက်အသိုးကို စားမိသော ပရိသတ်များသည် အထူး ပွဲကျသွားလေတော့၏။ လူပြက်များသည် ဤသို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြက်လုံးထုတ်နေကြလေ၏။ ဤသို့ ပြက်လုံးထုတ်ပြီးနောက် ၂ ရှေ့ထွက်အပြိုင်မင်းသမီးလေးနှစ်ဦးသည် တိလှည့်စီ ကပြကြလေ၏။ ထိုအပြိုင်မင်းသမီးလေးနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ ဓနိဋ္ဌိယကြည်ဖြစ်၍ ကျန်တစ်ဦးမှာ ငွေနှင်းကြည်ဖြစ်၏။ ငွေနှင်းကြည်သည် ဓနိဋ္ဌိယကြည်ထက် များစွာ အဆီကောင်း၏။ များစွာလည်း အကသက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလဲ ငွေနှင်းကြည်၏ အကကို စိတ်ဝင်စားနေကြလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ငွေနှင်းကြည်ကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ငွေနှင်းကြည် ကပြီးသောအခါ၌ လူပြက်များသည် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဖြစ်သော ငွေစံပယ်ဖြူကို အကျအနပ်ပွဲထုတ်ကြလေ၏။ ငွေစံပယ်ဖြူလည်း ကြိုးစားပမ်းစား ကလေ၏။ အပြိုင်မပြီးခင်မှာပင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာမှ ထ၍ စက္ကတေးရီးယက်စံဝင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေစဉ်၌ပင် ဆူဆူညူညူအသံများ ကြားသဖြင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ပွဲခင်းစသို့ ပြေးသွားလေ၏။ ပုလိပ်များသည် လူများကို အော်ဟစ်၍ ထိန်းသိမ်းနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးသည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နောက်သို့ ပြေး၍လိုက်ကြလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ရှေ့ဆုံး ထိုင်ခုံများဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကလဲ ငွင်း၏နောက်မှ ကပ်၍လိုက်သွား၏။ ရှေ့ဆုံးထိုင်ခုံသို့ ရောက်လျှင် စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာကရစ်ပင်နှင့် ကပ်လိုက် ပွဲကြည့်နေသော အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်မှာ သေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ ငွင်း၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် မီးသွေးကဲ့သို့ နက်မှောင်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာ ကရစ်ပင်က

... “သေတာတော့ သူများသတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာသူ သေသွားတာပဲ၊ ကျွန်ုပ်တော့မှာ ရယ်နေသေးတယ်၊ နောက်တော့ ရယ်သံမကြားရတော့ဘူး၊ ငြိမ်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်၊ သူ့ပွဲကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ ကျွန်ုပ်က မစွတာ ဝင်းမောင်... လူပြက်တွေက အားကြီးတော်တယ်နော်လို့ ပြောတဲ့အခါမှာ သူကျွန်ုပ်ကို ပြန်မပြောဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်က သူ့လက်ကို ကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်၊ သူ့လက်တွေ အေးစက်နေတယ်၊ သူတယ်အချိန်ကတည်းက အသက်မရှုခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ထင်တာကတော့ သူ့မှာ “ဟတ်အတက်” ရှိလိမ့်မယ်၊ ဟတ်သမားတွေက အခုလောက် အများကြီး ရယ်ရင် အသတ်သေတတ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ဟတ်အတက်နဲ့ သေတဲ့လူတွေ အခုလို အသားတွေ မည်းကုန်တာ မစွတာ

ကရစ်ပင် မြင်ဖူးလို့လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီလို ဘလွန်ဖြစ်သွားတာကတော့ အများကြီးစဉ်းစားဖို့ ရှိတယ်။ ဒါက ဆရာဝန်ရဲ့ ကိစ္စဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ ပုလိပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

မစ္စတာ ကရစ်ပင်က ပြောလိုက်သည်။

“အမှန်က အဆိပ်မိတာဗျ။ ဒီလူသေတာဟာ အဆိပ်ကြောင့်ပဲ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာ ကရစ်ပင်က ...

“သူနဲ့ အနီးဆုံးထိုင်နေတာက ကျွန်ုပ်ပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို အမှုပတ်အုံးမလား၊ ကြည့်လုပ်ပါအုံး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

ဟု ထိတ်ထိတ်ပျာပျားဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“အမှုပတ်တာ မပတ်တာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဦးဝင်းမောင်ရဲ့ အနီးမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးကိုတော့ တရားခံစာရင်းထည့်ပြီး ကျုပ်ကတော့ စဉ်းစားတာပဲ။ ဦးဝင်းမောင်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ထိုင်တဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီး ရှိပဲတဲ့ဝပ်ကိုလဲ ကျုပ်ကတော့ တရားခံစာရင်းမှာ ထည့်ပြီးစဉ်းစားထားပြီ။ ဦးဝင်းမောင်ရဲ့ နောက်တည့်တည့်မှာ ထိုင်တဲ့ ဆာဦးကျော်ကိုလဲ အဲဒီလိုပဲ သံသယတရားခံစာရင်းမှာ ထည့်ပြီး ကျုပ်စဉ်းစားထားတယ်”

ဟုဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်၏ အလောင်းကို အကျအန စစ်ဆေးရာ လည်ပင်း၌ သွေးစိုနေသော လွန်စွာသေးငယ်သည့် အပေါက်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရှုလေတော့၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးကို ခေါ်ယူကာ..

. “အလောင်းကို ရေခဲတိုက် ပို့လိုက်ပါဗျာ”

ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ဦးဝင်းမောင်ထိုင်သွားသော နေရာ၌ ဝင်ထိုင်ကာ ခေါင်းကို ကုလားထိုင် နောက်မှီတွင် မှီ ချ် စီးကရက်မီးများကို

မှတ်ထုတ်နေလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စီးကရက်များကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်သောက်ရင်း မီးခိုးများကို မှတ်ထုတ်နေလေ၏။ ထိုနောက် အိပ်စက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးမှာမူ ၎င်း၏မလှမ်းမကမ်း ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရင်း ၎င်း၏အရပ်ခြည်ကို ကြည့်နေရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် အငြိမ့်အဖွဲ့သားများသည် လိုက်ကာများကို ဖြတ်ခြင်း၊ မီးများကို ဖြတ်ခြင်း၊ ဆိုင်းဝိုင်းများကို သိမ်းခြင်း စသည့်များကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် သေတ္တာများ၌ ပစ္စည်းများကို ထည့်ကာ ဒေါ့ဂျစ်ကားကြီးနှင့် ထွက်သွားကြပြီဖြစ်၏။ ။ စည်ကားလှသောပွဲခင်းကြီးမှာ တစ်တစ် တိတ်ဆိတ်စွာ ပြုလုပ်လေ၏။ နနက်ငါးနာရီ ထိုးသောအခါ၌ ထိုဝင်းကြီးအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသာလျှင် ကျန်ရှိလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် သွက်လက်ပေါ့ပေးစွာ ဆက်ကနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

“အိုင်ဆေး အိပ်ပျော်နေပြီ အောက်မေ့တာဗျ”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်ကလာ အိပ်ပျော်ရမှာလဲ ဦးကိုကိုကြီးရာ၊ တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်နေတာ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြော၍ ၎င်းထိုင်ခဲ့သော ဆိုဖာကလားထိုင်ကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့် နှောက်သို့ လှန်၍ ကန်ချလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ပစ္စည်းကလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုပစ္စည်းကလေးကို လှမ်း၍ ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးက လှမ်းယူမည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“မလုပ်နဲ့ ဦးကိုကိုကြီး၊ မြွေဟောက်အကောင်တစ်ရာ ကိုက်တာထက် ဆိုးသွားလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုပစ္စည်းကလေးကို သေချာစွာကြည့်၍ ပြီးလိုက်လေ၏။ ။ ထိုပစ္စည်းကလေးမှာ အရှည်အားဖြင့် လေးလက်မခန့်ရှိ၍ အလုံးအားဖြင့် နဖူးကလေး သံချောင်းခန့်ရှိသော ရွှေဆံထိုးကလေး ဖြစ်၏။ ထိုဆံထိုးကလေး၏ထိပ်တွင် လွန်စွာ အရည်အသွေး ကောင်းသော စိန်တစ်လုံး တပ်ဆင်ထားလေ၏။ ဆံထိုးနှင့် စိန်ပွင့်သည် တဆက်တည်း မဟုတ်ဘဲ စိန်ပွင့် လှုပ်ရှားနိုင်ရန်အတွက် စိန်ပွင့်၏ စွန်ကုတ်အောက်ခြေတွင် နဖူးသဖွယ် ပြုလုပ်ထားပြီး ထိုနဖူးကို ရွှေဝက်အူကလေးဖြင့် ကျပ်ထားလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ၎င်း၏

ကုတ်အကျိအတွင်းမှ မောင်းချဆွဲကို ထုတ်ကာ စိန်ပွင့်နဖားမှ
ဝက်အူရစ်ကလေးကို ဖြုတ်ထုတ်လိုက်ရာ စိန်ပွင့်နှင့် ရွှေချောင်းကလေးသည်
တသီးတခြားစီ ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် အနီးရှိ ရေအိုးတစ်အိုးမှ
ရေအနည်းငယ် ခတ်ပြီးလျှင် ရွှေဆံထိုးထပ်ကို ရေခွက်ထဲတွင် နှစ်၍ နောက်ဖက်မှ
ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရေများသည် ပလွံစိလေ၏။ ထို့နောက်
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ခြံစည်းခိုးအနီးတွင် ဝက်ကို၍ ဝပ်နေသော
ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်၏ နှုတ်သီးအနီးသို့ သွား၍ ထိုရေခွက်ကို ချပေးလိုက်၏။
ခွေးဝဲစားလည်း ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ချပေးသော ရေခွက်မှ ရေကို လျှာဖြင့်
လျှိုက်လိုက်သည့် တခဏ၌ အော်မျှပင် မအော်နိုင်ပဲ လဲကျသွားလေတော့၏။
ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“အရေးပိုင်မင်း ကိုဝင်းမောင် သေတာ ဒီအဆိပ်ပါ။ ရေနဲ့ ရောပြီးသားတောင်
မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ခွေးက အော်တောင် မအော်နိုင်ရှာဘူး ဝဋ်ကျွတ်သွားရရှာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည်...

“ကဲ...လာဗျာ၊ ရွှေဘုံသာလမ်းဘက်သွားပြီး ကာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီနဲ့ တိုရှည် သွားသောက်ကြရအောင်ဗျာ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားကို စက်နှိုးရလေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့
သုံးဦးသည် ကားဖြင့် ရွှေဘုံသာလမ်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ရွှေဘုံသာလမ်း၌
လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းနှင့် မိုးစင်စင်လင်း သွားလေတော့၏။ တစ်နာရီခန့်
ဆက်လက်၍ အချိန်ပြုန်းလိုက်ရာ ရွှေဘုံသာလမ်းမှ စိန်ဘာဘူတိုက်များ
ဖွင့်ကြလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည်
စိန်ဘာဘူတိုက်တစ်တိုက်သို့ ဝင်၍ ဆံထိုးမှ စိန်ပွင့်လေးကို ပြုကာ..

. “ဒါ ဘယ်လောက် ရနိုင်သလဲ ဘာဘူ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဘာဘူကလားသည် သေချာစွာ ကြည့်ရှု၍
ချိန်တွယ်ပြီးနောက်.

.. “ရွှေက ဘာမှမရှိပါဘူး၊ စိန်အကြောင်းပဲ ပြောရမှာပေါ့ ၊ ကလပ်ပြည့် ခုနစ်ကလပ်
ရှိတယ်၊ ဗီဆာ နည်းနည်းစွန်းတာတော့ မပြောတော့ပါဘူး၊ စိန်က မြန်မာကြိုက်တဲ့
ခဲသားမျိုးပဲ၊ ဘုံမတွေ့ကတော့ အဝါရောင် ကြက်ဆီကိုသာ လာပြီးမေးကြပါတယ်
ခဲသားကိုတော့ မြန်မာတွေပဲ ကြိုက်တယ်၊ သွေးထားတာက မြန်မာလက်ရာ
မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဘာဘူကပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားလင်းနှင်းမောင်က..

“စိန်တွေက လူတွေလိုပဲ တစ်ကမ္ဘာလုံးလှည့်ပြီး ခရီးသွားနေကြတာ ဘာဘူရဲ့၊ အင်္ဂလန် ရောက်ချင်လဲ ရောက်မှာပေါ့၊ မြန်မာစိန်လဲ အင်္ဂလန်ရောက်တော့ အင်္ဂလိပ်လို့ ပြန်သွေးချင်သွေးလိမ့်မယ်၊ သေသေချာချာ ကြည့်ပါအုံး ဘာဘူ၊ မြန်မာက စိန်ကို သွေးရင် ကပ်ငါးဆယ် မကျော်ဘူး၊ အင်္ဂလန်မှာက စစ်စတီးကပ် ကျော်တယ်၊ ဒီစိန်က အကွက်ကျဲတယ်၊ သေသေချာချာ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်ပေးစမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စိန်ဘာဘူကလားလဲ မှန်ဘီဘူးနှင့် စိန်ကိုကြည့်ပြီးနောက်.

.. “ခင်ဗျား အားကြီးတော်တယ်၊ ကျုပ်မျက်စိမှားသွားတာ၊ ဒါဟာ မြန်မာလက်ရာပဲ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အင်္ဂလန် စစ်စတီးကပ် ဆိုတာက ဘယ်လိုရှိသလဲကပ်ကို ပြောတာပါ၊ ဒီစိန်ဟာ အကောင်းစားပဲ၊ ဒီတစ်လုံးထဲကို နှစ်ထောင်ကျော် ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ရောင်းမလို့လား”

ဟု စိန်ဘာဘူ ကလားက မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ဘာဘူကြီး၊ ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ ဆံထိုးကို ခေါင်းမှာ ထိုးပြီး ခေါင်းက ပြုတ်ကျတာကို ဂရုမစိုက်တဲ့ မိန်းမဟာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာမယ် ထင်သတုန်း”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ စိန်ဘာဘူ ကလားက...

“ဘုရင်ကတော် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဟူ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“မရောင်းပါဘူး ဘာဘူကြီးရယ်”

ဟူ ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မော်တော်ကားပေါ်သို့ ပြန်၍တက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းကပင် ကားကိုမောင်းကာ

“အိုင်ပီ ဓာတ်ဆီတွေ လုံလောက်ပါတယ်နော်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က.

.. “လုံလောက်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်အထိ သွားချင်လို့လဲ”

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ပဲခူးမြို့ မြိုင်ဆီစက်ကို သွားမယ်ဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မော်တော်ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်လေတော့၏။ မြိုင်ဆီစက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

“ဒီမှာ ဦးမြိုင်၊ ခင်ဗျားဇနီး မပြုန်းရန်ကုန်မှာ အသတ်ခံရတဲ့ မြူနီစပါယ် လူကြီးကတော် မလှလှတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိကြသလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“သိပါတယ် ခင်ဗျ”

ဟု ဦးမြိုင်က ဖြေလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဇနီးနဲ့ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင် ဆိုတာ သိကျွမ်းပါသလား”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒါတွေ သိကျွမ်းတယ်လို့ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးဘူးဗျ”

ဟု ဦးမြိုင်က ဖြေလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဇနီး မပြုဘဲဟာ မော်လမြိုင်မှာ အရင်က နေဖူးသလား”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။

“နေဖူးပါတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း နေဖူးပါတယ်”

ဟု ဦးမြိုင်က ဖြေလိုက်လေ၏။

“မြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်အေးရဲ့ ဇနီး ဒေါ်လှလှရော မော်လမြိုင်မှာ နေဖူးပါသလား”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ ဦးမြိုင်က...

“နေဖူးပါတယ်ခင်ဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အကြောင်းကတော့ ထူးတော့မှာပါ”

ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ဦးမြိုင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် သူရိယသတင်းစာတိုက်သို့ ဝင်ကာ အောက်ပါ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို စုထောက်ဌာန၏ အခွင့်အာဏာကို အသုံးပြုကာ နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာ၌ ပါစေရန် ထည့်ခိုင်းလိုက်လေတော့၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အထူးသတင်းထောက်ထံမှ ယမန်နေ့ည စက္ကတေးရီးယက်ရိုးတွင် ကျင်းပသော ပွဲလမ်းသဘင်၌ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်အား မသာမာသွတ်စဉ်းသည့် အသက်ကို လွှပ်ကြံခဲ့ပါသည်။ မည်သို့ မည်ပုံ လုပ်ကြံသည်ဟု ပုလိပ်ဘက်မှ အတိအကျ မပြောနိုင်သော်လည်း အဆိပ်တစ်မျိုးဖြင့် သေကြောင်းကြံစည်ခြင်းကိုမူ တွေ့ရှိရပါသည်။ သို့ရာတွင် အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင် အဆိပ်မရှိနေစဉ်အတွင်း ၂၉၅ ဘိုလမ်းလမ်းတွင် နေထိုင်သည့် အဆိပ်ချတတ်သော မြန်မာဆရာတစ်ဦးထံသို့ အချိန်မီ ပို့၍ ဂူသခွဲရာ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ၌ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်၏ ရောဂါအခြေအနေမှာ အသက်မသေသော်လည်း အကြောများ ဆိုင်းသွားသဖြင့် ထိုဆရာကြီး၏အိမ်၌ပင် နေထိုင်ကာ အတွင်းလူနာအဖြစ် ကုသလျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။ ထိုဆရာကြီး၏ ပြောပြချက်အရ တစ်လခန့် ကုသရမည်ဟု သိရှိရပါကြောင်း။ ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပုလိပ်ဘက်မှ

အပူတပြင်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေသည် ဆိုကြောင်း။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အထက်ပါသတင်းကို ထည့်ပြီးနောက်
မော်တော်ကားကို ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်ဆီသို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။ ကြည့်မြင်တိုင်ရှိ
အငြိမ့်အဖွဲ့များ ရှိရာ ရပ်ကွက်သို့ သွားပြီးလျှင် ငွေစပယ်ဖြူ အငြိမ့်ကို
ရှာ၍ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်နှင့် တွေ့လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ခင်ဗျားတို့ အငြိမ့်က လက်ထောက်မင်းသမီး ငွေနှင်းကြည်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်က..

. “တနေညက ကျွန်တော်တို့ အငြိမ့်ဟာ စက္ကတေးရီးယက်ရုံးမှာ ကပါတယ်၊ အဲဒီမှာ
ငွေနှင်းကြည် ပါပါတယ်၊ အဲဒီက ပြန်လာကတည်းက ငွေနှင်းကြည်
ပျောက်သွားတော့တာပဲ၊ ဟောဒီမှာ သူ့ အဝတ်အစားတွေ”

ဟု ဆိုကာ ငွေနှင်းကြည်၏

အဝတ်အစား သေတ္တာကို ပြလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည်
အဝတ်အစားသေတ္တာသော့ကို ခြေထောက်ဖြင့် နင်းချါချိုးပြီးနောက် သေတ္တာကို
ဖွင့်လိုက်ရာ ငွေနှင်းကြည် အငြိမ့်ကပြရာတွင် ဝတ်ဆင်သော အဝတ်အစားများကို
တွေ့ရလေ၏။ အငြိမ့်သမီးများ လူးသော ခွန်လည်ပွဲမျက်နှာချေထုတ်များကို
တွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုပစ္စည်းများကို ကြည့်ပြီးနောက်...

“ငွေနှင်းကြည် ခင်ဗျားတို့အငြိမ့်ကို ရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်က

“ဒီလို မိတ်ဆွေရဲ့၊ ဒီအငြိမ့်က ပြန်ဖွဲ့တာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး၊
ပြီးခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကတော့ ဆိုင်းဆရာ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးရော
လက်ထောက်တွေရော ဇာတ်တိုက်ပြီးပါပြီ၊ တီးလုံးတွေလဲ တိုက်ပြီးပါပြီ၊
ငွေနှင်းကြည်ရောက်လာတာကတော့ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ သူ့အမေ
မျက်မမြင်ကြီးကို ဆေးကုဖို့ မရှိလို့ လက်ထောက်နေရတာ ကပါရစေ၊ သူဟာ

တောအငြိမ့်မှာ ကဖူးပါတယ်။ ညကြေးကိုလဲ ပေးချင်သလောက်ပေးပါ။
တစ်ပွဲလောက် ကပြပါရစေ၊ မကြိုက်ရင် နောက်ကို မခိုင်းပါနဲ့လို့ ဆိုတာနဲ့
ကျုပ်တို့ကလဲ သူ့ကို လက်ခံလိုက်တာ။ တီးလုံးတွေ သံချင်းတွေ တိုက်ဖို့ သူ့ကို
နေ့တိုင်းလာခိုင်းတာလဲ သူဟာ နေ့တိုင်း မလာနိုင်ရှာဘူး။ သူ့အမေ
မျက်မမြင်ကြီးကို ဆေးရုံ ပို့နေရလို့ ဆိုတာပဲ”

ဟု အငြိမ့်ပိုင်ရှင်က ပြောလေ၏။
ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ခင်ဖုန်းတို့ကို စက္ကတေးရီးယက် ဝင်းထဲမှာ ကဖို့ မငှားခင်က ငွေနှင်းကြည်
ရောက်လာတာလား၊ ငှားပြီးမှ ငွေနှင်းကြည်ရောက်လာတာလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ “

ငှားပြီးမှ ရောက်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ ဖျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို စက္ကတေးရီးယက်က
လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ ရက်ကျော်က ငှားတာ၊ သူရောက်လာတာက တစ်ပတ်ကျော်ပဲ
ရှိသေးတယ်”

ဟု အငြိမ့်ပိုင်ရှင်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ကျုပ်က စုံထောက်ဖက်ကပဲ ငွေနှင်းကြည်ရဲ့ သေတ္တာကို ကျုပ်တို့ သိမ်းချင်တယ်”

ဟု ဆိုကာ သေတ္တာကိုသိမ်းယူလိုက်လေ၏။ အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်ုပ်က
ကားကိုမောင်းလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က စီကရက် သောက်၍
ကျွန်ုပ်ဘေးမှ လိုက်ပါလာလေ၏။ ဦးကွီကိုကြီးကမူ ထုံးစံအတိုင်း ကားနောက်မှ
ထိုင်၍ လိုက်ပါလာလေ၏။ လမ်းတွင် ဦးကွီကိုကြီးက...

“ဘယ်လိုလဲ အိုင်ဆေး၊ အမှုပေါ်ဖို့ နီးစပ်ပြီလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က..

“သိပ်ကို နက်တယ်ဗျို၊ လူသတ်သမားက ကျုပ်တို့ ထင်သလောက် ညံ့တွဲလှထဲက
မဟုတ်ဘူးနော်၊ သိပ်ကို ဉာဏ်ပြေးတယ်၊ သူလုပ်ထားတာတွေကလဲ သိပ်ကို
အကွက်စေ့နေတာပဲ”

ဟု ပြော၍ စီးကရက်ကို သောက်မြဲ သောက်ပြန်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်
ဆားပုလင်းနှင်းမောင် နေထိုင်ရာ ၂၉၅ ဘိုလ်န်းလမ်းဆီသို့
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ပြန်၍ပို့ခဲ့လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည်
ငွေနှင်းကြည်၏ အဝတ်အစားသေတ္တာကို ယူ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီးလျှင်.

. “ကဲ... အိုင်ပီတို့၊ နောက်တစ်နေ့မှ တွေ့ကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ စီအိုင်ဒီသို့
ပြန်လာခဲ့ကြလေတော့၏။

စကားမပြောတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့က ဦးကိုကိုကြီးပါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်အတူ ၄၄၄၄၄၄ အခန်း၌ပင် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို ရှာဖွေဆိုသော ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ တပည့်ကလေးအား မှာခိုင်းပြီး စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာပြီးလျှင် စာတစ်စောင် ပေးလေ၏။ ထိုစာကို ဖတ်ကြည့်ရာ-

“ကျွန်မ ညက အိပ်နေတုန်း လက်ကို ဘာကောင် ကိုက်သွားမှန်း မသိပါဘူး။ လက်မှာတော့ အပေါက်လေးနှစ်ပေါက် ဖြစ်နေပါတယ်။ အင်မတန်မှလဲ နာကျင်နေပါတယ်။ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် ကိုက်ခံသွားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအနီးအနားမှာ ကုတတ်တဲ့ ဆရာရှိရင် ညွှန်ပြပေးပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ထိုစာကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ ကမ်းပေးပြီးလျှင် မိန်းကလေးအား

... “မင်းလက်မှာ ဒဏ်ရာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ပြစမ်း”

ဟု ဆိုရာ မိန်းကလေးက သူ၏လက်မောင်းတွင် သွေးဆို့နေသော အပေါက်ကလေးနှစ်ပေါက်ကို ပြလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒဏ်ရာကြောင့် နာနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဆရာတော့ ရှာမနေနဲ့တော့ကွယ်။ ဘာမှမလုပ်ပဲ သုံးနာရီလောက် အနားယူလိုက်ရင် ပျောက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက ခေါင်းငြိမ်ပြလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“မင်း ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ မိန်းကလေးက ဂူး” ဟု အော်လိုက်လေ၏။

“မေ့လို့ ကွယ် မေ့လို့ ၊ မင်းက စကားမှ အပြောတတ်ပဲကိုး”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးသည် ဆင်းသွားလေတော့၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးသောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က.

.. “ပဲခူးကို သွားရဦးမယ်ဗျာ၊ ဓာတ်ဆီ လုံလောက်ရဲ့ လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“လုံလောက်ပါတယ်ဗျာ၊ မလုံလောက်တော့လဲ လမ်းမှာ ဝယ်ပြီး ထည့်တာပေါ့၊ သွားလေဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် တိုင်တွင် ချိတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို ဖြုတ်ယူ၍ ဝတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းကပင်..

. “သွားကြရအောင်ဗျာ”

ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ ၎င်းနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြလေတော့၏။ ဦးကိုကိုကြီးက မောတော်ကားကို မောင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အနောက်ဘက်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဦးကိုကိုကြီး၏ ဘေးတွင်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက်ထွေး၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က သူ၏နဖူးကို လက်ဖြင့် ဖြန့်ကနဲ ရိုက်လိုက်ပြီးနောက်...

“အမယ်လေး... ညွှံလိုက်တာ”

ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...

“ဘယ်သူညွှံတာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ဘယ်သူ ညံ့ရမှာလဲဗျ။ ကျုပ်ညံ့တာပေါ့၊ စောစောတုန်းက စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို ဖမ်းထားလိုက်ရမှာ၊ မနေ့က ကျုပ်ထည့်လိုက်တဲ့ သတင်းဟာ သတင်းစာမှာ ပါပြီလေဗျာ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ဆီမှာ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင် ဆေးကုခံနေခြင်း ရှိမရှိ တစေ့တစောင်းလာပြီး လေ့လာတာပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်အတော့်ကို လျှော့သွားတယ်ဗျာ၊ နောက်နှောင် ကျုပ်ကိုကျုပ် တော်လှပြီ တော်လှပြီလို့ ဘဝင်မြင့်တဲ့စကားများ ပြောခဲ့ရင်တော့ စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေး လာပြီနော်လို့ သတိပေးကြစမ်းပါဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် တစ်လမ်းလုံး ရယ်စရာ မောစရာများ ပြောချ် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ပဲခူးမြိုင်ဆီစက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆီစက်ပိုင်ရှင် ဦးမြိုင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကောင်းစွာ ဆီးကြို၍ ဧည့်ခံလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အပေါ့ သွားချင်သည်ဟုဆိုကာ ဦးမြိုင်၏ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။ ထိုသို့ဝင်သွားပြီးနောက် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ မီးဖိုအတွင်းမှ ထွက်မလာဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက.

.. “ဒီလူ အပေါ့ သွားတာလဲ ကြာလှချည်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်မှပင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ပြန်လည်၍ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ငှင်းရောက်ရှိလာချိန်၌ ဦးမြိုင်သည် ဆီစက်မှ ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ဦးမြိုင်ရော”

ဟု မေးရာ ဦးကိုကိုကြီးက.

.. “ဆီစက်က ကိစ္စရှိလို့ အလုပ်သမားတစ်ယောက် လာပြီး ခေါ်တာနဲ့ ခုပဲ ထွက်သွားတယ်ဗျ”

ဟု ပြန်၍ဖြေသည်နှင့်

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ဦးမြိုင်နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့၏။ တအောင့်မျှကြာလျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး.

.. “ကဲ...သွားကြမယ်ဗျ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လဲ ကားပေါ်သို့ တက်ကြွလေ၏။ အပြန်လမ်းခရီး၌ ကျွန်ုပ်သည့် ကားကို မောင်းရလေ၏။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည့် အင်းလျားလမ်းရှိ မြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းအေးအိမ်သို့ မောင်းပေးပါဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားကို မောင်းပေးရလေ၏။

ဦးသန်းအေးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မြူနီစပါယ် လူကြီး အစည်းအဝေး တက်မည့်ဆဲဆဲ ခေါင်းပေါင်းစ တလူလူနှင့် ဦးသန်းအေးအား တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က..

.. “ဝတ်မောနင်း ဦးသန်းအေး၊ မေးစရာကလေးတစ်ခုရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသန်းအေးက.. “မေးပါဗျာ၊ မေးပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဦးသန်းအေးရဲ့ မိန်းမ မလှလှဟာ ဦးသန်းအေးနဲ့ အိမ်ထောင်မကျခင်မှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အဖြစ်နဲ့ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသလဲ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော့် မိဘများက ဆေးလိပ်ခုံ ရှိတယ်လေဗျာ၊ လှလှက ဆေးလိပ်သမပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ဦးသန်းအေးက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

“ဒီလိုပါ ကျုပ်စိတ်ကူးထားတာနဲ့ တူမလားလို့ မေးတာပါ။ အခုတော့ ကျုပ်စိတ်ကူးထားတာနဲ့ တလွဲစွဲ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ ဒီလိုပါ မလှလှဟာ ဘုရင်ခံ ဧည့်ခံပွဲမှာ သီချင်းဆိုဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီ ကိစ္စဟာ တော်တော်ကလေး လူပြောများနေတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါတုန်းကများ မလှလှဟာ ဇာတ်သဘင်ဘက်မှာ လုပ်ခဲ့ဖူးသလား ထင်မိလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသန်းအေးက...

“ဪ... ဒါလား၊ လှလှဟာ ဆေးလိပ်မလိပ်ခင် အရင်က အငြိမ့်ကဖူးတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က.

.. “သူ အငြိမ့်ကတာ ဘာအငြိမ့်တဲ့တုန်း၊ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူတဲ့တုန်း

” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသန်းအေးက...

“အငြိမ့်ကဲ့တယ်ဆိုတာလဲ ကြာပါပြီဗျာ၊ ဟိုးပဝေသဏီက ကိစ္စတွေပါ၊
သူ့အငြိမ့်နာမည်ကတော့ မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်ကတော့
မော်လမြိုင်ကပဲ၊ အဲဒီမိန်းမကြီး နာမည်က ဒေါ်မြစိန်လို့ ခေါ်တယ်၊ အခုတော့
ဆင်းရဲမဲ့တော့ပြီး အငြိမ့်လဲ မထောင်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဆေးလိပ်ခုံကို
လှလှကို လာပို့တာ အဲဒီ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် မိန်းမကြီးပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည်..

. “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးသန်းအေး၊ သွားပါအုံးမယ်”

ဟုဆိုကာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။ လမ်းတွင်
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်အား...

“ကျုပ်ကို ဘူတာကြီး ပို့ပေးစမ်းပါ၊ မော်လမြိုင်ရထား မီသေးတယ်ဗျ”

ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရွန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ပို့ပေးပြီးလျှင် မော်လမြိုင်ရထား
လက်မှတ်တစ်စောင် ယူပေးလိုက်လေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးက..

. “အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ကျုပ်တို့ လိုက်ဖို့ လိုသေးလားဗျ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ သတင်းကလေး နည်းနည်းပါးပါး ရရှိသွားမှာပါ၊ တရားခံလည်း
ဖမ်းနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ကျုပ်တပည့်
ကုလားလေး ရာဂျူးများ ကျုပ် လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့အတိုင်း

ဆောင်ရွက်နိုင်မယ့်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် သတိမေ့ပြီး လက်လွတ်သွားတဲ့
ဟာပေါက်တစ်ခုကို အချိန်မီ ပိတ်ဆို့ပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ မော်လမြိုင်ရထားဖြင့် လိုက်ပါသွားလေတော့၏။
နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးတို့သည် ငှင်း၏နေအိမ်သို့ သွားကြလေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားသောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မှန်ရှေ့တွင်
သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကွေးချည်တစ်ခါ ကောက်ချည်တစ်လှည့် လုပ်၍နေသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် ဦးကိုကိုကြီးက..

“အိုင်ဆေး ကိုမင်းမောင်၊ အကလေးကျင့်နေတာလားဗျ”

ဟု မေးလေ၏။

“ကကြီးလေးတစ်ခုလို့ ပြောရင်လဲ မမှားပါဘူးဗျာ၊ အင်မတန်
ဉာဏ်နဲ့ဉာဏ်နက်တွေ များတဲ့ တရားခံကို ဖမ်းရမယ့် ကကြီးလေးတစ်ခုပါပဲ” ဟု
ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အံ့ဆွဲတွင်
ထည့်ထားသော

ခြောက်လုံးပြူးကို ကျည်ဆန်ဖြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကဲ ခင်ဗျားတို့ကော သေနတ်ပါတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကော ဦးကိုကိုကြီးပါ သေနတ်ပါကြောင်းပြောလျှင်
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

“လက်မြန်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်နော်၊ နည်းနည်းလေးလှုပ်လိုက်တာနဲ့
ပစ်ချလွှဲကဲဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ နောက်ကျသွားတယ် ဆိုတာနဲ့
အသက်ပါသွားလိမ့်မယ်၊ က..လာ၊ သွားကြစို့”

ဟု ပြောဆိုပြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ငှင်းကိုယ်တိုင် ကားမောင်းလေ၏။
ငါးထပ်ကြီးဘုရားဘက်သို့ ရွှေ့က်လျှင် လွန်စွာကျယ်ဝန်းသော မြိုင်မဟာ မြို့လာဟု
ဆိုင်းဘွတ်တပ်ထားသည့် ခြံကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ လွန်စွာခမ်းနားသော
အိမ်ကြီးတစ်စောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုခြံဝတွင်
ကားကို ခေါင်းတည်လိုက်ရာ ဂေါ်ရခါး ဒရမ်ဝမ်က သူ၏ ဓားကောက်ပေါ်တွင်
လက်ကို တင်ကာ..

“ဘာကိစိလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ငါတို့ မြိုင်မဟာ စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်စောလှနွယ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုဂေါ်ရခါးဒရဝမ်က အိမ်ကြီးဆီသို့ လွှမ်း၍ ဧည့်သည်လာနေကြောင်း အချက်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပိန်ပိန်ပါးပါး အင်္ဂလိ အင်ဒီးယန်း ကပြားမလေးတစ်ဦး အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာလေရာ ခြံတံခါးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“စင်သီယာ...ငါတို့ပါကွယ်၊ ဒေါ်စောလှနွယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ၊ သူ မှာထားလို့ လာခဲ့ကြတာပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် စင်သီယာက ဂေါ်ရခါး ဒရဝမ်အား တံခါးဖွင့်၍ ပေးရန် ပြောလိုက်လေ၏။ ဂေါ်ရခါး ဒရဝမ်က တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ဦးစွာ တက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးလည်း နောက်မှ လိုက်၍ တက်ကြလေ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လျှင် အပန်စစ်ချောင်းနှင့် သုံးမွေးထိုးနေသော လွန်စွာချောမောလှပ၍ လွန်စွာမှလည်း ကျက်သရွေ့ရှိသော အသက်သုံးဆယ်ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းမချောတစ်ဦးအား အဖိုးတန်ပစ္စည်းများဖြင့် ခင်းကျင်းထားသည့် ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သား တွေ့လေ၏။

ထိုမိန်းမချောသည် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသော ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို လွှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် အံ့အားသင့်၍ သွားလေ၏။ ထို့အခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ၎င်း၏လက်များကို အောက်ပါပုံစံအတိုင်း ထိုမိန်းမချောအား ကွေးကောက်၍ ပုံစံအမျိုးမျိုး လုပ်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုမိန်းမချောသည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော “မုဒြာ” တို့ကို မြင်လျှင် အံ့အားသင့်စွာ လက်တွင်းမှ အပန်စစ်ချောင်းရော ထိုးစလက်စ ဆွယ်တာနှင့် သုံးမွေးလုံးကြီးပါ ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ ဘုတ်ကနဲ ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။ ထို့နောက်မှ..

“ရှင်... ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ.. ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က လက်များကို အောက်ပါအတိုင်း ထပ်မံလုပ်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမချောက

.. “နှင်းမောင် ဆိုတာ သိရပါပြီ၊ ရှင်က ဘာလဲ

” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က.

.. “ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူး မှတ်တယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေပါ မြိုင်မဟာ မမြလေး၊ နည်းနည်းကလေး လှုပ်လိုက်တာနဲ့ သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချရပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် အခုလာတာက မြိုင်မဟာမမြလေးရဲ့ ပစ္စည်းနှစ်ခုကို ပြန်ပေးချင်လို့ပါ”

ဟု ဆိုကာ ငှင်း၏ လွယ်အိပ်အတွင်းမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို နှိုက်ယူကာ ထိုအထုပ်ကို ဖြေလိုက်ပြီးနောက် မမြလေး၏ ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချပေးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပစ်ချပေးလိုက်ရာ အငြိမ့်မင်းသမီး အဝတ်အစားများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန့်ကျဲသွားလေတော့၏။

“အဲဒါ မမြလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေလေ၊ ငွေစံပယ်ဖြူ အငြိမ့်အဖွဲ့မှာ မမြလေး သေတာတစ်လုံး ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကျုပ် လမ်းကြိုတာနဲ့ ယူလာခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ အလုပ်နည်းနည်းများလို့ လာပြီး မပေးဖြစ်သေးတာပါ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ငှင်း၏အိပ်အတွင်းမှ စိန်ဆံထိုးကလေးကို ထုတ်ကာ မမြလေး၏ ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့

” ဤ”

ကနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်လေ၏။ စိန်ဆံထိုးကလေးသည် မမြလေးရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒေါက်ကနဲ ခိုက်၍ ခါသွားလေတော့၏။

” အဲဒါ မမြလေးရဲ့ ဆံထိုးလေ၊ စိန်ချည်း တစ်လုံးတည်း နှစ်ထောင့်ငါးရာ တန်တယ်လေဗျာ၊ စက္ကတေးရီးယက် ဝင်းထဲမှာ အငြိမ့်ကတုန်းက မမြလေး ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆံထိုးကလေးလေဗျာ၊ ကျုပ်လဲ လာပေးမလို့ဟာ၊ လမ်းမကြိုတာနဲ့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်ဗျာ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...

“ရှင် ကျွန်မအကြောင်း အတော့်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိနေပြီပဲ။ ကျွန်မ ခွခံဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ လူဆိုးနဲ့ ပွလပ်ဆိုတာ မသိသေးခင်မှာ ရှောင်လွှားတိမ်းလား၊ တိုက်လားခိုက်လား လုပ်လို့ ကောင်းတယ်။ သိသွားရင်တော့ လူဆိုးက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး အဖမ်းခံဖို့ ကောင်းတယ်လေ။ တူတူပုန်းတိမ်း ကစားသလိုပေါ့လေ။ ရှာတဲ့သူက မိပါလျက် ပုန်းတဲ့သူက ဆက်ပြီးပုန်းရင် ဒီကစားပဲ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်။ ကျွန်မ မခုခံပါဘူး။ မထွက်ပြေးပါဘူး။ အဲဒါ ရှင်တို့ သေနတ်တွေကို ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့ သေနတ်မောင်း ခလုတ်ထက် ကျွန်မက မြန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါအုံး”

ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် ငှင်း၏ဆံပင်တွင် ခိုက်ထားသော ဆံထိုးကို ဖြုတ်ယူကာ နံရံတွင်ချိတ်ထားသော သမင်ခေါင်းအား ညာဘက်မျက်လုံး” ဟု ဆိုကာ ရွှံ့ကနဲ ပစ်လိုက်ရာ ရွှေဆံထိုးကလေးတစ်ခုသည် သမင်ဦးခေါင်း၏ ညာဘက်မျက်လုံး၌ တန်းတန်းမက်မက်သွား၍ ခိုက်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့၏။

“ရှင်တို့သေနတ်တွေ ဒါလောက် တည့်လို့လား”

ဟု မမြလေးက မေးလိုက်လေ၏။ မမြလေးသည် ထိုသို့ လက်တည့်စမ်းပြလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးတို့သည် မြောက်လုံးပြူးများ ထုတ်၍ ချွန်ထားကြလေ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ရန်မူပါက မောင်းများဖြုတ်ချကြမည် ဖြစ်လေ၏။ မမြလေးသည် ဦးခေါင်းတွင် ပန်ထားသော ပုန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သမင်၏ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးဆီသို့ လှမ်း၍ ပစ်လိုက်ရာ ထိုပုန်းပွင့်ကလေး၏ ထောင့်စွန်းတစ်ခုသည် သမင်၏ ဘယ်ဘက်မျက်လုံး၌ သွား၍ ခိုက်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့၏။

“အဲဒါ တကယ့်ပုန်းပွင့် မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ရွှေရယ် ငွေရယ် ကြေးရယ် ဆတူစပ်ထားတဲ့ သတ္တုတစ်မျိုးကို ပုန်းပွင့်သဏ္ဌာန်လုပ်ပြီးဆေးခြယ်ထားတာ၊ အဲဒီမှာလဲ အဆိပ်တွေ ပါတယ်”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

“သိပ်ကို ချီးမွမ်းဖို့ ကောင်းတာပဲ မမြလေးရယ်၊ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဒီလောက်တောင် တော်သွားရတာလဲ မမြလေးရယ်”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မအဖြစ်က ဒီလို မတော်ရင် မရဘူးလေ၊ အဲဒီတော့လဲ တော်ရတာပေါ့ ရှင်၊ က...က၊ ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဖမ်းကြပြီလား၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်တော့ ကြီးစင်တက်ရမလဲ၊ ကျွန်မ အဆင်သင့်ပါပဲရှင်”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က..

. “မမြလေး ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရုံပါပဲ၊ အဖော်အဖြစ်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ မွေးစားသမီးလား၊ မွေးစားညီမလား၊ “ဒိုရင်းကို ခေါ်ချင် ခေါ် ခဲ့နိုင်တယ်၊ ကျန်တဲ့လူကိုတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ဒိုရင်းကိုလဲ မခေါ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ အဒေါ်ကိုတော့ နှုတ်ဆက်ခွင့်ပြုပါ”

ဟု မမြလေးက

ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

“နှုတ်ဆက်ပါ ဗျာ နှုတ်ဆက်ပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လျှင် အခန်းအတွင်းသို့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မိန်းမကြီးတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာလေ၏။

“ကဲ... အဒေါ်ရေ၊ ကျွန်မကိုတော့ စုံထောက်တွေက ဖမ်းကြပြီ”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမကြီးက...

“ကောင်းသားပဲကွယ်၊ စုံထောက်ဆိုတာ အဲဒီလို ဖမ်းဖို့ တာဝန်ယူထားတဲ့ လူတွေမဟုတ်လား၊ သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်ကြတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက ပြုံး၍...

“အဒေါ်ကလဲ သူတို့ ဖမ်းရုံနဲ့ ကိစ္စက ပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှုတွေတာတွေ ခပ်ပြီး ကျွန်မကို သေဒဏ်ပေးလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်မ သေရမှာ၊ အဲဒါကြောင့် အချို့ကို နှုတ်ဆက်နေတာပါ”

ဟု ခပ်ပြီးပြီး ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
အဒေါ်ကြီးက

.. “မြလေးရယ်.. သေတယ်ဆိုတာ အခြင်းအရာလေးတစ်ခု ပြောင်းသွားတာပါ။
ပြီးတော့ သေခြင်းတရားဆိုတာ အသက်ရှင်နေခြင်းထဲမှာ ရောပြီးပါနေတဲ့
သဘောတရားတစ်ခုကွယ့်၊ ရှင်တာက သပ်သပ်၊ သေတာက သပ်သပ် မဟုတ်ဘူး၊
စပြီးမေးကတည်းက သေမယ့် သဘောတစ်ခုက တပါတည်း ပါလာတာကွယ့်၊
အဲဒါကြောင့်လဲ လူတွေဟာ သေကြတာပေါ့။

သေခြင်းတရားဆိုတာ တနေရာက ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ “မူလဘူတ”
ဓာတ်တစ်မျိုးပါ။ အဲဒီလိုပဲကွယ့်၊ အသက်ရှင်တဲ့ သဘောမှာ သေတဲ့သဘောတွေ
ရောပြီးပါနေသလို သေခြင်းသဘောမှာလဲ ရှင်ခြင်းတွေ ရောပြီးပါနေတယ်ကွယ့်၊
ဒါကြောင့် တကယ်မသေပါဘူး၊ အခြင်းအရာလေးပြောင်းသွားတာပါ။
သွား..သွား..သွား၊ ငါ့တူမကြီး၊ သေစရာရှိတော့လဲသေလိုက်ပေါ့ ၊ သေခွံတယ်
မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ မမြလေးက ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ..

. “ဟောဒါ ကျွန်မ အဒေါ်”

ဟု စကားစလိုက်လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ဒေါ်စစ်ကောင်း မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်စစ်ကောင်းက

“မှန်ပါတယ် မောင်ရင်၊ ဒေါ်စစ်ကောင်းပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးကမူ ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ကပ်ကာ...

“ဘယ်လို မိန်းမကြီးလဲဗျ။ ကိုယ့်တူမ တစ်ယောက်လုံး သေမယ့်ကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေးကြီး ပြောနေတယ်ဗျာ။ သူ့စကားတွေကလဲ အဆန်းပဲ။ သေတာဟာ တကယ်သေတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အခြင်းအရာလေးတစ်ခု ပြောင်းသွားတာတဲ့။

သူပြောချင်တာက အက်ရှင်လေးတစ်ခု ချိန်းသွားတာကို ပြောချင်တာဗျ။ အာဂ မိန်းမကြီးပဲ။ အဲဒါထက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကလဲ ဒီမိန်းမကြီးနာမည်ကို သိနေတယ်ဒါ။ ဒေါ်စစ်ကောင်း မဟုတ်လားတဲ့။ သူ့အဒေါ် ကျနေတာပဲ။

ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လိုက်ပုံကဖြင့်ဗျာ။ ပြီးတော့ မမြလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ ကိုနှင်းမောင်ကြီးနဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားချင်လိုက်တာဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“တောက်တီးတောက်တဲ့ ဦးကိုကိုကြီးရယ်၊ လူသတ်သမားတရားခံ အမျိုးသမီးကို ကျုပ်တို့ စုံထောက်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးယူမှာတုန်းဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပါတယ်ဗျာ။ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီတာကို ပြောတာ”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် စင်သီယာသည် မမြလေးအတွက် လိုအပ်သော အဝတ်အစားများကို သေတ္တာအတွင်းသို့ထည့်ပေးနေပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြလေးအားခေါ်၍ အောက်ထက်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ အောက်ထက်သို့ ရောက်လျှင်

မမြလေးက

... “လိုရင် ကျွန်မကားကို ယူသွားတာပေါ့”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခြံထဲတွင် ရပ်ထားသော မမြလေး၏ လွန်စွာလှပသော

ဖိုဒ်ကားကလေးဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားလေတော့၏

။ “မလိုပါဘူးမမြလေး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ကားပါပါတယ်၊ အဲဒီကားနဲ့ပဲ သွားကြတာပေါ့ဗျာ။”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။ မော်တော်ကားကို ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မောင်း၏။ ငှင်း၏ ဘေးတွင် မမြလေးကထိုင်၏။ ဦးကိုကိုကြီးနှင့်ကျွန်ုပ်က နောက်ခံတွင် ထိုင်၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စီအိုင်ဒီဘက်သို့ ဦးတည်၍ ကားကို မောင်းနှင်လေ၏။ လမ်းတွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

“မမြလေး... ရစ်ချက်နဲ့ ပြန်ပြီးတွေ့ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက..

“ကိုနှင်းမောင်.. ရှင် အကုန်လုံး သိနေတာပဲနော်၊ ကျွန်မ ရစ်ချက်ကို မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မ အလုပ်တာဝန်ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ ကိုနှင်းမောင်တို့ အလုပ်တာဝန်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ် သိပ်ပြီးလေးစားတယ်ဗျာ၊ မမြလေးလို မိန်းမမျိုး ရှားတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကြီးစင်တက်ရမှာ မကြောက်ဖူးလား၊ အဲဒီအတွက် တွေးမိပြီး မတုန်လှုပ်ဘူးလား”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ပြီး မမြလေး၏ မျက်နှာအား ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ မမြလေးက ချစ်စဖွယ် ပြုံး၏။

“ဒီမှာ ကိုမင်းမောင့်၊ ပေတံမှာ ပါတဲ့ ခြောက်လက်မဆိုတဲ့ အမှတ်အသားနဲ့ ဆယ်နှစ်လက်မဆိုတဲ့ အမှတ်အသားဟာ ဆန့်ကျင်ဖက်အရာတွေ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ပေတံတစ်ခုအတွင်းမှာပဲ ရှိနေတဲ့ အတိုင်းအတာ အမှတ်အသားတွေ မဟုတ်လား၊ “သေခြင်းတရားနဲ့ ‘ရှင် နေခြင်းတရားဟာလဲ အဲဒီလိုပဲ ဆန့်ကျင်ဖက်တရားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုရဲ့ အမှတ်အသား လက္ခဏာတွေ မဟုတ်ပါလားရှင်”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဦးခေါင်းကို ညှတ်၍ မမြလေးအားအရိုအသေ ပေးလိုက်လေတော့၏။ ထို့ပြင် ပါးစပ်မှလည်း...

“ကျုပ်တွေဖူးတဲ့ တရားခံတွေထဲမှာ မေပျောက်လို့ မရနိုင်တဲ့ တရားခံ အမျိုးအစားထဲမှာ ပါပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ သတ္တိ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အရည်အချင်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ လောကအပေါ် သဘောထားတွေကို ကျေနပ်မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ငါ့နှမ အရင်းကလေးများ ဖြစ်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ” လို့တောင် ထင်မိပါတယ်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏ ။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ အတွေး

ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားခံဖြစ်သူ မမြလေးအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်၍ စစ်ချက်များ ယူရန် စီမံကြံ့ရလေ၏။ မမြလေးအား ပုလိပ်ရုံးကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ ဓာတ်ပုံဌာနသို့ ခေတ္တ အပ်နှံလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဓာတ်ပုံဌာနမှ လူများသည် မမြလေးအား ရှေ့တည့်တည့်မှ လည်းကောင်း၊ ဘေးဘက်မှ လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးယူကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုံးအောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။

“ကြာဦးမယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ တရုတ်ထမင်းဆိုင်မှာ အခေါက်ကင်လေး ဘာလေးနဲ့ စားကြရအောင်ဗျာ”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အနီးဆုံး တရုတ်ထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်ကာ မှာယူကာ စားသောက်ကြလေ၏။ ထမင်းစားရင်း ဦးကိုကိုကြီးက..

“အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ခင်ဗျား တရားခံကို ဖမ်းလိုက်ပုံက သိပ်ပြီးပိုင်တာပဲဗျာ၊ လက်ကလေးကို ဟိုကွေးဒီကွေး လုပ်ပြလိုက်တာနဲ့ မမြလေးက လန့်ပြီး လက်ထဲက သိုးမွေးလုံးကြီးတောင် လွတ်ကျသွားတယ်၊ ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်ပြတာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်လုပ်ပြတာ စကားမပြောတတ်တဲ့လူတွေရဲ့ သင်္ကေတလေဗျာ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“စကားမပြောတတ်တဲ့ လူတွေမှာ အဲဒီလို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပြောတဲ့ သင်္ကေတစနစ် ရှိသလား”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒါ ကျောင်းတောင် ဖွင့်ထားတာပဲ၊ ခရစ်ယာန် သီလရှင်မကြီးတစ်ဦး

ဖွင့်ထားတဲ့ ဆွံ့အနားမကြားကျောင်းမှာ အဲဒီသင်ခန်းစာကို ကျုပ်သွားပြီး သင်ယူခဲ့ရတာ၊ များများစားစားတော့ မတတ်ခဲ့ပါဘူး၊ အေကနေ ဇိတ်အထိတော့ လုပ်ပြတတ်ပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုအသုမများ၏ အေဘီဆီဒီ သင်္ကေတကို အေမှ ဇက်အထိ လုပ်ပြလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက.

. “ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုတလောက ခင်ဗျားအိမ်ကို ကျုပ်တို့လာတုန်းက မှန်ရှေ့မှာ ခင်ဗျားလက်တွေကို ကွေးလိုက်ကောက်လိုက်လုပ်နေတာ အဲဒီသင်္ကေတတွေ လေ့ကျင့်နေတာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါတွေ အလွတ်ရအောင် လေ့ကျင့်နေရတာပဲဗျ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏

။ “မမြလေးက စကားကောင်းကောင်း ပြောတတ်သားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူက ဆွံ့အသုတွေရဲ့ သင်္ကေတကို သိနေတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

“ဒီရင်းဆိုတဲ့ သူတပည့်မလေး တစ်ယောက်ဟာ စကားမပြောတတ်ရှာတဲ့ အမလေးဗျ။ ဒီရင်းနဲ့ သူနဲ့ ပြောတဲ့အခါမှာ အဲဒီ သင်္ကေတတွေကို သုံးလေ့ရှိတယ်ဗျ။ ဒီရင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ တစ်ခါက ကျုပ်တို့သုံးယောက် စကားပြောနေတုန်း အိမ်ဝှေ့တတ်လာပြီး လာတဲ့ ကောင်မလေးဗျ။ ကျုပ်တောင် ရှမ်းပြီး ဒီကောင်မလေးကို လွတ်သွားသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ ပဲခူးသွားတဲ့ နေ့တုန်းက မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတောင် လမ်းကုမ္ပဏီ အဲဒီအချက်ကို သတိရပြီး ကိုယ့်နဖူးကို လက်ဝါးနဲ့ ဖြန်းကနဲ ရိုက်လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“အစစ်ပေါ့ ဦးကိုကိုကြီးရယ်၊ ကျုပ်လွတ်သွားတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“နောက်တော့ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လို ခြေရာခံမိတာလဲဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

“ဒီလိုဗျ၊ အဲဒီတွန်းက ကျုပ်တို့ကို လက်ဖက်ရည်မှာပေးတဲ့ ရာဂျူးဆိုတဲ့ ကုလားလေးကို သတိထားမိမှာပေါ့၊ ဒီကုလားလေးက ဒီကောင်မလေး ကျုပ်တို့အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာကို မသင်္ကာလို့ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ကြည့်တာဗျ။ စကော့ဈေးကျတော့ ခြေရာပျောက်သွားတာပေါ့ ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တပ်ည့် ရာဂျူးကလဲ လူညံ့မှ မဟုတ်ပါ၊ ဒါနဲ့

ကျုပ်တပ်ည့်ကလဲ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ နှစ်ရက်လောက် စကော့ဈေးထဲမှာ မွေလိုက်တာ ဒီကောင်မလေးကို တွေ့ပါလေရော၊ ဒီကောင်မလေးကတော့ ရာဂျူးဟာ သူ့နောက်က ခြေရာခံလိုက်တာ မသိဘူးပေါ့ဗျာ၊ ထင်လဲမထင်မိဘူးလေ၊ ဘယ်ထင်မတုန်းဗျ၊ ရာဂျူးက ဆယ့်နှစ် ဆယ့်တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ဒီရင်းဟာ စကော့ဈေးထဲက မြိုင်မဟာ စိန်တိုက်က ဆိုတာ သိရတာပေါ့ ဗျာ၊ အဲဒီမှာ ကျုပ် မော်လမြိုင်က ပြန်လာတော့ ဒီရင်းအကြောင်းကို ရာဂျူးက ပြောတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်အဖို့ အလုပ်လုပ်ရတာ သိပ်ပြီး လွယ်သွားတာပေါ့ ဗျာ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“နေပါအုံး အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်ရဲ့၊ ခင်ဗျား မော်လမြိုင် ဘယ်သူ့ဆီသွားတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလို... ဒီလို၊ ပဲခူးရောက်တော့ ဦးမြိုင်ကို စက်ထဲမှာ ကျုပ် လိုက်ပြီးတွေ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ဦးမြိုင်ရဲ့ မိန်းမ မပြုန်းဟာမော်လမြိုင်မှာ နေဖူးလားလို့ မေးတယ်၊ ဦးမြိုင်က နေဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ မပြုန်းဟာ ဦးသန်းအေးကတော် မလှလှနဲ့ သိက္ခာမခံဖူးသလားလို့ မေးတယ်၊ သိက္ခာမခံဖူးတယ်လို့ ဦးမြိုင်က ဖြေတယ်၊ တခါ အင်းလျားလမ်းရောက်တော့ ဦးသန်းအေးဆီဝင်ပြီး မလှလှ မော်လမြိုင်မှာ နေဖူးလားလို့ မေးတယ်၊ ဦးသန်းအေးကလဲ နေဖူးတယ်လို့ ဖြေတယ်၊ မလှလှက

အရင်က အငြိမ်ကဖူးသလားလို့ မေးတော့ ဦးသန်းအေးက ကဖူးတယ်လို့ ဖြေတယ်။ အငြိမ်နာမည်ကိုတော့ ဦးသန်းအေးက မဖြေနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အငြိမ်ပိုင်ရှင်ကိုတော့ ဖြေတယ်။ အဲဒီအငြိမ်ပိုင်ရှင် မိန်းမနာမည်က ဒေါ်မြစိန်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ဒေါ်မြစိန်ကို ရှာဖို့ မော်လမြိုင်ကို လိုက်သွားခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောရအုံးမယ်။ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်ရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီဖိုင်တွေ ကျုပ်ဖတ်ပြီးပြီ။ သူလဲ မော်လမြိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်ဗျ။ ဒီတော့ အသတ်ခံရတဲ့သူ သုံးယောက်လုံးဟာ မော်လမြိုင်နဲ့ ပတ်သက်ဖူးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကပြောလိုက်လေ၏။

“ဟိုရောက်တော့ အငြိမ်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီးနဲ့ တွေ့သလားဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“တွေ့တယ်ဗျ။ အဲဒီမိန်းမကြီးဟာ ‘မြိုင်မဟာ အငြိမ်’ ကိုထောင်ထားလျက်ပဲ။ သူနဲ့ တွေ့ပြီးမှ ကျုပ် စဉ်းစားရခက်ကုန်တယ်ဗျ။ အဲဒီဟာတွေတော့ အခုပြောလို့ မကောင်းသေးဘူး။ မမြလေးရဲ့ စစ်ချက်ကို ခင်ဗျားတို့ ဖတ်ပြီးမှပြောရမယ်။ အဲဒီကျမှ အဓိပ္ပါယ် ပိုပြီးတော့ ရှင်းလိမ့်မယ်။ ဒေါ်မြစိန်ဆီ ရောက်တော့မှ ကျုပ်တောင် အမှုကို အစက ပြန်ပြီး စဉ်းစားယူရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကောက်ချက်တွေဟာ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ဒေါ်မြစိန် ၊ ပြောပြချက်အရဆိုရင် မမြလေးဆိုတာကို ထည့်ပြီး စဉ်းစားရမယ့် အချက်ထဲမှာတောင် မပါဘူး”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက အခေါက်ဖက်ကို တူဖြင့် လှမ်းညှပ်ရင်း

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကို မေးရအုံးမယ် ကိုနှင်းမောင်ရဲ့ ၊ မပြုူးရဲ့ အလောင်းနားမှာ တွေ့တဲ့ သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်တွေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်းဗျ”

ဟု မေးလိုက်ပြီးနောက် အခေါက်ကင်ကို ပါးစပ်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ဒါက ဒီလိုဗျ။ သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်ဟာ သတ်သတ်စီဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်ပြောတဲ့ သတ်သတ်စီဆိုတာဟာ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးစီ ဖြစ်နေတယ်။ သေနတ်မှာ ရတဲ့အနံ့ဟာ ပရင်ဆက်ပေါင်ဒါနံ့ဗျ။ ကျည်ဆန်မှာ ရတဲ့အနံ့က ရယ်ဗရွန် ရေမွှေးနံ့ဗျ။ အဲဒီတော့ ကျည်ဆန်က ပိုင်ရှင်တစ်ဦး၊ သေနတ်က ပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ

ထင်ရှားတာပေါ့ဗျာ၊ မပြုူးရဲ့ လက်ပွေအိတ်ထဲမှာ ပရင့်ဆက်ပေါင်ဒါနဲ့ သင်းနေတဲ့ ပတ်ခါကလေး တွေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ သေနတ်ပိုင်ရှင်ဟာ မပြုူးဆိုတာတော့ သေချာတာပေါ့ ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျည်ဆန်က ရေမွေးနံ့က ရွယ်ဗရွန် ရေမွေးနံ့ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျည်ဆန်ကတော့ လောလောဆယ်မှာ ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကျည်ဆန်လို့ ခွင်းစားလို့ရတယ်၊ မပြုူးရဲ့ သေနတ်ထဲမှာလည်း ကျည်ဆန်က မရှိဘူး၊

အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်လဲဆိုတော့ မပြုူးရဲ့ သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ဟာ တစ်ယောက်ယောက်စီကို ရောက်နေတာ၊ အထူးသဖြင့် ရယ်ဗရွန် ရေမွေးနံ့ ပိုင်ရှင်ဆီကို ရောက်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကို မပြုူးက သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်မရှိတော့ကြောင်း မသိဘဲနဲ့ သူ့ရဲ့ ရန်သူကို တွေ့တဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့ သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး ချန်လိုက်ပါလို့မိမယ်၊ အဲဒီတော့ မပြုူးရဲ့ ရန်သူက မပြုူးရဲ့ သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်မရှိဘူးဆိုတာ အပိုင်သိနေတော့ မပြုူးရဲ့ သေနတ်ကို ဘာမှမစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့လေ၊ အဲဒီတော့မူ ကျည်ဆန်တွေကို မပြုူးကိုယ်ပေါ် ကြံချပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ကြံချပြီးမှ မပြုူးကို သတ်တာလို့ ခွင်းစားလို့ ရတယ်၊ အဲဒီတော့ မပြုူးကို သတ်တဲ့သူဟာ မပြုူးသေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ကို ကြိုတင်ထုတ်ယူထားတဲ့သူ၊ အဲဒီလူဟာလဲ ရယ်ဗရွန်ရေမွေးပုလင်းကို ရောပြီးထည့်ထားတဲ့လူဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ရေမွေးပုလင်းနဲ့ ကျည်ဆန် အတူထည့်ထားတဲ့အိတ်ကို အတူထည့်ထားတဲ့သူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယောက်ျား မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရေမွေးပုလင်းရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ မိန်းမဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ထောက်ကြွှား မပြုူးရဲ့ အလောင်းကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးကတည်းက လူသတ်သမားဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ခွင်းစာစရာတစ်ချက် ရှိလာတယ်၊ မပြုူးရဲ့ သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ကို ဒီမိန်းမဟာ ကြိုတင်ပြီးဘယ်လိုထုတ်ယူနိုင်သလဲဆိုတာ ခွင်းစားရမဲ့အချက်ဖြစ်တယ်"

မပြုူးသေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ကို ဘယ်လိုထုတ်ယူနိုင်သလဲဆိုတာဟာ ခွင်းစားရမယ့်အချက် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် မပြုူးရဲ့ ယောက်ျား ဦးမြိုင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ လူဝင်လူထွက် ရှိလားလို့ မေးတဲ့အခါမှာ ဦးမြိုင်က မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ မပြုူးရဲ့ သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ကို ထုတ်ယူတာဟာ လူသတ်သမားကိုယ်တိုင်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို အသုံးပြုမယ်၊ အဲဒီတော့ ဘယ်သူ့ကို အသုံးပြုမလဲ၊ လူသတ်သမားနေရာက ခွင်းစားကြည့်ရအောင်၊ မပြုူးအိမ်မှာ ခိုင်းထားတဲ့လူထွက်ပဲ အသုံးပြုရမယ်၊ ခိုင်းထားတဲ့လူတွေကလဲ သုံးလေးယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီထဲက သုံးမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို သုံးမလဲ၊ မပြုူးရဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ခွင့်လဲရှိ၊ အိမ်ပပြင်ကိုလဲ သွားရတဲ့လူဟာ သုံးလို့ ဆက်သွယ်လို့ အကောင်းဆုံးလုပ်၊ အဲဒါဘယ်သူလဲဆိုတော့ မပြုူးအိမ်က မပြုူး လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းတဲ့ အရွှေဆိုတဲ့ အကောင်မလေးပဲ၊ သူကနေတိုင်း ဈေးဝယ်ထွက်ရတယ်၊ မပြုူးအတွက် သနပ်ခါးသွေးပေးရတယ်၊ အိပ်ယာရှင်းပေးရတယ်၊ အဲဒီ အရွှေကို လူသတ်သမားက အသုံးချမှာပေါ့၊ အဲဒီလို ကျုပ်ခွင်းစားမိတဲ့ အချိန်မှာပဲ စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေး ဒီရင်းဆိုတာ ကျုပ်တို့ဆီကို အတင့်ရပြီး ရောက်လာတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် လူသတ်သမားဟာ တချို့ ကိစ္စတွေမှာ သူကိုယ်တိုင်မလုပ်ပဲ စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို တာဝန်ပေးမယ်ဆိုတာ ခွင်းစားမိတယ်၊ အဲဒီတော့ ဦးမြိုင်အိမ်ကို ကျုပ်တို့နောက်ဆုံးရောက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်က အပေါ့ သွားအုံးမယ်ဆိုပြီး မီးဖိုထဲကို

ဝင်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ အရွှေကို ကျုပ်က ဟဲ့ အရွှေ၊ နင်နဲ့သိတဲ့ ဟိုစကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးလာသေးလား၊ ဈေးမှာ တွေ့သေးလား” လို့ မေးလိုက်တော့ အရွှေက “မတွေ့ဘူး ဦးလေး” လို့ လွတ်ကနဲ ပြန်ပြီးဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်က နင်နဲ့ အဲဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုစပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်တာလဲ” လို့ မေးတော့ အရွှေက ယောက်ျားလျာလေးနဲ့ တူပါတယ်။ သူက ကျွန်မကို ခင်နေတာ၊ ကျွန်မကို အတင်းလိုက်ပြီး မိတ်ဖွဲ့၊ မနုဗာဠာခါးတွေ ဘာတွေ ဝယ်ကျွေး၊ ရေမွှေးတွေ လက်ကိုင်ပဝါတွေ ဝယ်ပေး၊ ပိုက်ဆံတွေ ပေးနဲ့ လိုက်ပြီးပေါင်းတာ၊ တောမှာ နေတဲ့ ကျွန်မမောင်လေးက မန်ကျည်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး လက်ကျိုးသွားတာ ကျွန်မအမေက ကျွန်မကို လာပြီး အကြောင်းကြားတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မလဲ မပြုမူစီမှာ ဆေးဖိုးဝါးခတောင်းတယ်။ မပြုမူက မပေးဘူး၊ နောက်တနေ့မှာ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ဈေးမှာ တွေ့လို့ တောင်းတော့ အဲဒီကောင်မလေးက ငွေတရွာတောင် ပေးသွားတာရှင်” လို့ပြန်ပြီး ပြောတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်က “ဟိုတိပြီ၊ အဲဒီကောင်မလေးက မပြုမူသေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်တွေ ကြည့်ချင်လို့ ခဏလောက်ထုတ်ပြီး ပေးစမ်းပါလို့ ပြောတော့ နင်ယူပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား” လို့မေးလိုက်တော့ အရွှေက ငြင်းမလို့ လုပ်သေးတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မငြင်းဝံ့ရှာပါဘူး။ “ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး” လို့ဝန်ခံတယ်။

အဲဒီတော့ ကျုပ်က နင်သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ကို ထုတ်တတ်လို့လား” မေးလိုက်တော့ အရွှေက ကျွန်မ မထုတ်တတ်ပါဘူး။ ညတစ်ညမှာ သူ့ကခြံနောက်ဖေးကို လာပြီးစောင့်နေပါတယ်။ ကျွန်မက သေနတ်ကို ယူပြီးပေးလိုက်တော့ ကျည်ဆန်ကို သူ့ဟာသူထုတ်ပြီး သေနတ်ကို ပြန်ပေးသွားပါတယ်” လို့ပြောရှာတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ကျုပ်က နင်မပြုမူမသေခင် နှစ်ရက်လောက်မှာ နင်တို့အိမ်မှာ ချက်တဲ့ ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုတ်ရွက်ကိုလဲ အဲဒီကောင်မလေးပဲ နင်ကို ဝယ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား” လို့ မေးလိုက်တော့ အရွှေက ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံတယ်ဗျ” ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

“သေနတ်ကျည်ဆန်ကို ကြိုပြီးထုတ်ထားတာတော့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ မပြုမူအနေနဲ့ သေနတ်ကို အသုံးပြုခင် မရအောင် စိမ့်ထားတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကတော့ လူသတ်သမားရဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုပဲ၊ ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုတ်ရွက်ဝယ်ပြီး ပေးလိုက်တာကိုတော့ သဘောမပေါက်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါက ဒီလိုပဲလေ၊ အိုင်ပီရဲ့၊ မပြုမူရဲ့ အိမ်အကြောင်းကို စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးဟာ အရွှေကနေပြီးတဆင့် ကျကျနနကြီး လေ့လာထားပြီးပြီ၊ ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုတ်ကို မပြုမူမစားဘူးဆိုတာ ကောင်မလေးက သိထားတယ်ဗျ။ မပြုမူမစားပေမယ့် ဦးမြင့် အလွန်ကြိုက်တယ်ဆိုတာလဲ သူကသိထားတယ်၊ အဲဒီတော့ ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုတ်မှာ ဝမ်းသွားမယ့်ဆေး ထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက..

“ဝမ်းသွားဖို့ ဆေးခတ်တာပဲဗျာ၊ တခြားဟင်းမှာ ခတ်လဲဖြစ်ပါရဲ့ နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုတ်ဟင်းမှာမှ ခွေးပြီးခတ်ရတာပဲဗျ”

ဟု မေးလေ၏။

“ဦးမြိုင်တစ်ယောက်တည်းကို ဝမ်းသွားစေချင်တာဗျာ၊ အဲဒီတော့ မပြုူးမစားရတဲ့ အစားအသောက်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ နောက်တစ်ခုက တခြားဟင်းဆိုရင် ဝမ်းတွေသွားတာကို သံသယ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ပဲကြီးဟင်းစားပြီး ဝမ်းတွေသွားတော့ သံသယ မရှိတော့ဘူးပေါ့ ဗျာ၊ အဆင်မသင့်ရင် ဒီဟင်းက ဝမ်းသွားတယ် မဟုတ်လားဗျ၊ ဦးမြိုင် ဝမ်းသွားနေမှ မပြုူးတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်မှာ ငွေထုတ်ဖို့ သွားမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီအတွက် စိမ်ရတာဗျ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ရှင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက... “ကြံစည်ထားပုံက အကွက်စေ့ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုနှင်းမောင် ရှင်းပြပုံကလဲ သလဲသီးများလို့ သူ့အကန့်နဲ့သူ အကွက်စေ့ပါပေတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“မြူနီစပါယ်လူကြီး ဦးသန်းအေးရဲ့ ကတော် မလှလှကို သတ်ပုံသတ်နည်းရောဗျ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က..

“မလှလှကို သတ်တာလဲ ဒီအတိုင်းပဲဗျ၊ မလှလှအိမ်မှာ မလှလှ တစ်ယောက်တည်း ရှိတည့်အချိန် ခွေးချယ်ပြီး ခြံထဲကို ဝင်သွားတာပဲ၊ မလှလှကလဲ အဲဒီအချိန်မှာ ကတကြေးတစ်လက်နဲ့ ပန်းရူးလေ့ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ခြံအကျယ်ကြီးမှာ ဒီလောက်များတဲ့ ပန်းတွေ ပွင့်နေတာ မလှလှအိမ်က ဘုရားစင်တစ်ခုတည်းအတွက် ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပန်းလာဝယ်တဲ့သူရှိရင် မလှလှက ပန်းရောင်းလေ့ ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒီတော့ လူသတ်သမားက အကြိုက်ဆုံးအချိန်ကို ခွေးပြီး ပန်းဝယ်မယ့် လူယောင်ဆောင်ပြီး

လုပ်ကြံသွားတာ

” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ရှင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက...

“သူတို့ဆီကို ပုဝါအနီကလေးတစ်ထည်ရောက်နေတာကို မလှလှက
မကြောက်ဖူးလားဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒါက ဒီလိုဗျ၊ မလှလှက အဲဒီပုဝါလေးဟာ သူ့အတွက် ပိုတယ်လို့ မထင်ဘူးဗျ၊
ဦးသန်းအေးအတွက် ပိုတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ပြီးတော့ မြူနီစပါယ်
လူကြီးဆိုတာက လူမုန်းများရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲဗျာ၊ ဒီတော့ ဒီလို ကိုးယိုးကားယား
ခြမ်းခြောက်တဲ့ စာတွေ မကြာခဏ ရောက်လေ့ ရှိမှာပေါ့ ဗျာ၊ အဲဒီတော့လဲ
အခြားစာတွေလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားလိုက်မှာပေါ့ ဗျာ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသည်
ထမင်းစားသောက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် တရုတ်ဆိုင်မှ ရေနှေးကြမ်း
တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်နေကြလေ၏။ လက်ဖက်ခြောက်မှာလဲ မော်ကောင်း”
ခေါ် မျောက်ဖြူတစ်ဆိပ် လက်ဖက်ခြောက် ခပ်ထားသောကြောင့် လွန်စွာ အရသာ
ရှိလှတော့၏။

“အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင် အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စမှာရောဗျ”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီကိစ္စကတော့ စဉ်းစားရ အတော်ခက်တဲ့ကိစ္စပါ။ ဘေးနှစ်ဖက်မှာလဲ မျက်နှာဖြူ
ပုလိပ်မင်းကြီးနှစ်ဦး ရှိနေတယ်။ နောက်တည့်တည့်မှာလဲ အရာရှိကြီး ရှိနေတယ်။
အဲဒီလို အရာရှိကြီးသုံးဦး အလယ်ခေါင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ အရေးပိုင်မင်း
ဦးဝင်းမောင် အသတ်ခံရတယ်ဆိုတော့ ရန်သူဟာ ဘေးနှစ်ဖက်နဲ့ နောက်က
မိလာနိုင်ဘူး၊ ရှေ့တည့်တည့်ကပ် လာရမယ်၊ ရှေ့တည့်တည့်ကပ် အငြိမ့်စင်ပဲ
ရှိတော့တယ်၊ အဲဒီတော့ အငြိမ့်စင်ပေါ်ကနေ သေအောင် လှမ်းပြီး
လုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့ရတယ်၊ အငြိမ့်စင်ပေါ်ကနေ ဘယ်လို
ဘယ်လို လှမ်းပြီး သေအောင်လုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားတော့ အဆိပ်ပါတဲ့
လက်နက်ပစ္စည်းတစ်ခုခုနဲ့ ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။ အငြိမ့်စင်ပေါ်ကနေ
တခြားလူကို မထိပဲ ဦးဝင်းမောင်ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ် ထိမှန်အောင်
လက်နက်တစ်ခုခုနဲ့ ပစ်ဖို့ဆိုတာက အတော့်ကို စဉ်းစားရ ကျပ်သွားတယ်။

အဲဒီလို ပစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလူရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုဟာ နည်းနည်းနောနော ကျွမ်းကျင်မှုမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အငြိမ်စင်ပေါက်နေ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ပစ်သတ်လိုက်တယ်ဆိုတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးပဲ။ ကျွမ်းကျင်ရင် ဖြစ်နိုင်တဲ့အလုပ်မျိုးပဲ။ အဲဒါကြောင့် အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင် ထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ကျုပ်ထိုင်ပြီး ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ ကျုပ်တစ်ယောက်ချင်း စဉ်းစားခဲ့တယ်။ ပထမဆိုင်းသမားတွေကို စဉ်းစားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆိုင်းက အငြိမ်စင်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်မှာ ရှိတာ၊ ဦးဝင်းမောင်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ တွေ့တဲ့အပေါက်ကလေးက အငြိမ်စင်ရဲ့ ညာဘက်က ပစ်မှ ရမှာပဲ။ အဲဒီတော့ လူရွှင်တော်တွေကို စဉ်းစားကြည့်တယ်။ သူတို့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးပဲ။ မဖြစ်နိုင်တဲ့အချက်က အဲဒီလူရွှင်တော် နှစ်ယောက်က အသက်အတော်အတန်ရနေပြီ၊ မျက်စိလည်း မကောင်းကြတော့ဘူး၊ လက်မှန်းတည့်တည့်ပဲ ထားအိုး၊ ချန်သားကိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ လူရွှင်တော်နှစ်ယောက်ကို ပယ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ငွေစံပါယ်ဖြူကို စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမဖြစ်နိုင်ဘူးပဲ။ သူက အဆိုများတယ်၊ အကနည်းတယ်၊ ကတာကလဲ သိပ်ပြီး ငြိမ်ညောင်းတယ်။ အဲဒီတော့ လက်ထောက်မင်းသမီးနှစ်ယောက်ကို စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ အဲဒီမင်းသမီး နှစ်ယောက်ထဲက ငွေနှင်းကြည့်မှာ သံသယ ဖြစ်စရာ အချက်တွေ သွားပြီးတွေ့နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ကကွက်ဟာ သိပ်ပြီး - သွက်လက်ဖျတ်လတ်တယ်ပဲ။ နောက်ပြီးတော့ သူဟာ အငြိမ်စင်တစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့အပြားရောက်အောင် လှည့်ပြီးကတယ်၊ ဒီမှာထည့်ပြီး စဉ်းစားရတာက အငြိမ်စင်ပေါက်နေ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ အရေးပိုင်ကို သတ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုသတ်နိုင်မယ်ဆိုတာပဲ။ အဲဒီဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ စူးနံလှမ်းပြီး ပစ်ပေါက်သတ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီလို ပစ်ပေါက်သတ်ဖို့ဆိုရင် စူးကို ဘယ်မှာ ဝှက်မလဲ။ အကောင်းဆုံးဝှက်ဖို့ နေရာဟာ ဆံထိုးမှာ ထိုးထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဝ ငွေနှင်းကြည့်ဟာ သူဆံထိုးကို လက်ကလေးနဲ့ ပင့်ပင့်ပြီး ကတဲ့ ကကွက်ကို တောတောများများ ကသွားတယ်ပဲ။ ပြီးတော့ မြန်မာအကမှာ မပါတဲ့ လက်နေဟန်ထား နှစ်ခုသုံးခုကိုလဲ သူ့ရဲ့ ကွက်ထဲမှာ အမှတ်မထင် ထည့်သွားတာ

ကျုပ်သတိပြုမိတယ်။ ဘယ်ဘက် လက်ခလယ်ကို ညာဘက်လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြီး ကတာတို့ပေါ် ပျာ၊ ကနေရှင်းနဲ့ လက်နေဟန်ထားတွေ အချိုးမကျပဲ ဝင်လာတာကို တွေ့ရတယ်။ ငွေနှင်းကြည့်ဟာ အတော်ကတတ်တဲ့ မင်းသမီးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မဆီမဆိုင် လက်နေဟန်ထားတွေ အဲဒီလို ဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိမှာတုန်းဗျာ၊ ဒါဟာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြီး အချက်ပေးတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ၊ အချက်ပေးတာလဲ ရိုးရိုးတန်းတန်း ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်နဲ့ ပြောလို့ရတဲ့ ဘာသာစကားတစ်ခုခုကို အသုံးပြုပြီး စကားပြောနေတယ်လို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်လာတယ်။ ဒါဖြစ်ရင် ပါးစပ်ကို အသုံးမပြုပဲ လက်ကို အသုံးပြုပြီး ပြောတာ ဘယ်သူတွေ ဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတော့ စကားမပြောတတ်တဲ့ ဆွံ့အနေတဲ့သူတွေ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဆွံ့အသူတွေကို စာသင်ပေးတဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ခရစ်ယာန် သီလရှင်မကြီးဆီ သွားပြီး အဲဒီဘာသာစကားကို ဖြတ်လမ်းက လေ့လာလိုက်တယ်။ အဲဒီကနေ ဇက် အထိ တတ်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒီမှာ ငွေနှင်းကြည့် ကပွဲမှာ လုပ်သွားတဲ့ လက်နေဟန်ထားတွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပြီး စာလုံး ဖော်လိုက်တဲ့ အခါမှာ “ရှူးဝါး” သေချာရဲ့လားဆိုတဲ့ အပေါ်ယံကို ရှိတော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ ငွေနှင်းကြည့်ဟာ ကရှင်းနဲ့ သူသတ်ရမယ့်လူကို ရှာပေးနေတဲ့ အောက်က သူ့ရဲ့ အကူကို မေးလိုက်တဲ့ စကားပဲဗျာ။ အောက်က သူ့ရဲ့ အကူက သေချာပြီလို့ အချက်ပေးလိုက်မှ

သူ့ဆံထိုးက ဆံထိုးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကရင်းနဲ့ လှမ်းပေါက်လိုက်တာပျို့”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်သောအခါ...

“အတော်ကို ခဲရာခဲဆစ် ကြီစည်လိုက်တာပါ။ ဒါမိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ကြီစည်ရုံကြီးပါများ၊ ယောက်ျားတောင့် ယောက်ျားတိုင်း ဒီလို မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူး၊ ကိုမင်းမောင်၊ ခင်ဗျားသာ ဒီပုလိပ်အဖွဲ့ထဲမှာ မရှိရင် ဒီအမှုဟာ ပေါ်ဖို့ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တရုတ်ထမင်းဆိုင်မှ ထွက်ခွဲပြီးလျှင် ပုလိပ်မင်းကြီး ရုံးပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံဌာနသို့ သွားရောက်ကာ မမြလေးအား ခေါ်ယူ၍ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားခံ မမြလေးကို အင်းစိန် စီအိုင်ဒီသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြလေ၏။ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီသို့ ရောက်လျှင် မမြလေး သက်တောင့်သက်သာ နေထိုင်နိုင်ရန် နေရာထိုင်ခင်းများ စီမံပေးရလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေး၏ စစ်ချက်ကို ရယူလေတော့၏။ မမြလေးသည် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝမှစ၍ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ဖမ်းဆီးမိခဲ့သည်အထိ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရလေ၏။ ထိုစစ်ချက် ရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြလေး၏ဓာတ်ပုံ၊ မမြလေး၏လက်ဗွေပုံစံ၊ သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့် မမြလေး၏ ထွက်ဆိုချက်များကို စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာ ကရစ်ပင်မှတစ်ဆင့် ဟုမ်းသို့ တင်ပြ အစီရင်ခံလိုက်ရလေတော့၏။ မမြလေး၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ရေးသားရာ၌ ကျွန်ုပ်က ရေးသားရလေ၏။ အချို့နေရာများတွင် ဦးကိုကိုကြီးက ရေးသားရလေ၏။ မမြလေး၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ပရိသတ်အား ဖော်ပြရန် တာဝန်ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားခဲ့သော မမြလေး၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ ပုလိပ်အစီရင်ခံစာ ပုံစံအတိုင်း ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ တိနည်းဆိုရပါမူ အရေးအသားမှာ ရှိသမျှအတိုင်းပင်။ ခိုအထွက်ချက်မူရင်းအတိုင်း တင်ပြပါက ချစ်စွာသော ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ပရိသတ်သည် ရှည်လျားသော ရုံးစာကြီးတစ်စောင်ကို ဖတ်နေရသကဲ့သို့ ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုတရားခံ ထွက်ဆိုက်အစီရင်ခံစာကြီးအား အချက်အလက်များလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါစေခြင်းငှာ စေ့စေ့စပ်စပ် ဂရုစိုက်ပြီးလျှင် ဝတ္ထုသဖွယ် ဖတ်၍ ကောင်းစေရန် ရှေ့နောက်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ အခန်းများ ခွဲခြင်း၊ ဇာတ်အိမ်ဇာတ်သား အတက်အကျ ချိန်ခြင်း စသော ဝတ္ထုရေးဆရာတို့၏ အတတ်ပညာဖြင့် ပြုပြင်ဖန်တီး ရေးသားကာ တင်ပြလိုက်ပါသည်။ မြိုင်မဟာ စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် စောလှနွယ် (ခေါ်) လူသတ်တရားခံ မမြလေး၏ ဖြောင့်ချက်သည်ပင်လျှင် ဤမည်သော ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် မြိုင်မဟာမမြလေး ဆိုသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပေတော့သည်။

မြိုင်မဟာ မမြလေး

ဆရာဦးဖိုးချစ်ကျောင်း “ရန်ကုန်ဘူတာကြီး”ဟု နောင်တွင် အမည်တွင်လာမည့် “ကွမ်းခြံဘူတာ”၏ မြောက်ဘက်တွင် “ပုဇွန်တောင် ဘူတာ ဟူ၍ ရှိ၏။ ထိုပုဇွန်တောင် ဘူတာ၏ မြောက်ဘက်တွင်လည်း ဘူတာရုံကလေးတစ်ရုံ ရှိ၏။ ထိုဘူတာရုံကလေးသည် အုပ်ကြွပ်မိုးပျဉ်ထောင်ကာထားသော အဆောက်အအုံကလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုဘူတာရုံကလေး၏ စင်္ကြံ” ပလက်ဖောင်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်မူ ရေနံဆီမီးအိမ်ထည့်၍ ထွန်းရသော မီးတိုင်ကလေးနှစ်တိုင်လည်း ရှိ၏။ ဘူတာရုံကလေး၏ နံဘေးတွင် ချောင်းငယ်ကလေးတစ်ခု ဖြတ်၍စီးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ချောင်းငယ်လေးဘက်မှ ဘူတာရုံသို့လာရမည့် ခရီးသည်များအတွက် (သို့) ဘူတာရုံကလေးမှ ချောင်းငယ်ကလေး၏ အခြားဘက်ဆီသို့ သွားရမည့် ခရီးသည်များအတွက် ငှင်းချောင်းကလေးကို ဖြတ်၍ သစ်သားတံတားကလေးတစ်ခု ထိုး၍ထားရလေ၏။ ထိုတံတားကလေး၏ အလယ်တွင်မူ မှန်အိမ် ချိတ်ဆွဲရန်အတွက် တုန်းကလေးတစ်ခု ရိုက်ထားလေ၏။ ထိုအုပ်ကြွတ်မိုးဘူတာရုံ ပုံပကလေးသည် စင်္ကြံ ပလက်ဖောင်းလမ်း၊ ထိုလမ်းပေါ်မှ မီးအိမ်တိုင်နှစ်လုံး၊ ထို့နောက်

ချောင်းကလေး၊ ချောင်းကလေးပေါ်တွင် ဖြတ်၍ထိုးထားသော သစ်သားတံတား၊ ထိုသစ်သားတံတားပေါ်မှ ဖန်မီးအိမ်ကလေးတလုံး စသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့်ဖြစ်ရာ တမျိုးတဖုံအားဖြင့် တွေ့မြင်ရသူအဖို့ ကြည့်နူးစရာပင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

ထိုထက်ကြည့်နူးစရာ ကောင်းသောအချက်မှာ ချောင်းကလေး၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် လွန်စွာကျယ်ပြောသော ကန်ဇွန်းခင်းကြီး ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုကန်ဇွန်းခင်းကြီး၏ အလယ်တည့်တည့်လောက်တွင် ကုန်းဖို့ထားသော မြေနီလမ်းကလေးတစ်လမ်း ရှိလေ၏။ ထိုမြေနီလမ်းကလေး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် “မလှပင်များ အစီအရံပေါက်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမြေနီလမ်း ကုန်းမြင့်မြင့်ကလေးကို မလှကုန်းဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ အုပ်ကြီးမိုး ပျဉ်ထောင်ကာ ဘူတာရုံမည်းမည်းလေးကိုလည်း “မလှကုန်း ဘူတာ” ဟူ၍ ခေါ်ကြရကုန်၏။ မှတ်ချက်။ ။ မလှပင်နှင့် ဖက်သန်းဆိုသော အပင်မှာ ခပ်ဆင်ဆင် ရှိပါသည်။ အပင်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အရွက်ပုံသဏ္ဌာန်ကို အလွန်တူပါသည်။ အသီးကို ကြည့်၍သာ ဖက်သန်းဖြစ်သည်။ မလှဖြစ်သည် ဟု ခွဲခြားရန်သာ ရှိပေတော့သည်။ ထိုဘူတာကလေး၏ အနီးတွင်ရှိသော လွန်စွာကျယ်ကျယ်ပြောသည့် ကန်ဇွန်းခင်းကြီးကို “ကျားတံဆိပ်” ပရိပ်ဆီလုပ်သော တရုတ်သူဌေးကြီး အော်ဘွန်ဟော ဆိုသူက ပိုင်၏။

နောင်တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် အော်ဘွန်ဟောထံမှ ထိုကန်ဇွန်းခင်းအကွက်ကြီးကို ဝယ်ယူ၍ မြေဖိုပစ်လေ၏။ ထိုသို့ မြေဖိုပြီးလျှင် အကွက်ရိုက်၍ လူများကို နေရာချထားပေးလေ၏။ ထိုအချိန်က ဤသူလျှင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် မြေနေရာအကွက်သစ်များ နေရာတိုင်း၌ စီမံပေးလျက်ရှိလေ၏။ ကန်ဇွန်းခင်းကြီးကို မြေဖို၍

အကွက်သစ်ပြုလုပ်ပေးရာတွင် လူတို့သည် ကျားပရိပုံဆီ သူဌေးကြီး၏ မြေကို အကွက်သစ်လုပ်၍ ပေးသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ထိုကုန်ဇွန်းခင်းကွက်ကြီးမှ ဖြစ်လာသော ရွာသစ် သို့မဟုတ် ရပ်ကွက်အသစ်ကြီးကို 'ကျားကွက်သစ်'ဟူ၍ ခေါ်ကြကုန်၏။ ထိုကျားကွက်သစ်တွင် မြူနှိပ်ပါယ်ဌာနမှ စာသင်ကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်း၊ ဆေးပေးခန်းကလေးတစ်ခု လာရောက်ဆောက်လုပ်ပေးလေ၏။ ထိုစာသင်ကျောင်းကလေးမှာ 'မလွကုန်းလမ်း၏ထိပ်နားတွင် ရှိလေ၏။ ထိုစာသင်ကျောင်းကလေးမှာ လေးတန်းအထိသာ သင်ပေးနိုင်သော ကျောင်းကလေးဖြစ်၏။ ထိုကျောင်းကလေး၏ ကျောင်းအုပ်မှာ ဦးဘိုးချစ် ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ထိုဦးဘိုးချစ်သည် သူသည်ပင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဖြစ်သကဲ့သို့ သူသည်ပင် အတန်းပိုင်ဆရာ ဖြစ်၏။ ထိုအတူ သူသည်ပင် ကျောင်းစာရေး ဖြစ်၏။ သူသည်ပင် ကျောင်းဒဂုံဝမ်းလည်း ဖြစ်လေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာကြီးဦးဘိုးချစ်သည် လူပျိုကြီးဖြစ်၍ ထိုကျောင်း၌ပင် နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူသည်မြေဖြူခန့် ကြိမ်လုံးကို လွန်စွာခင်တွယ်သူ ဖြစ်လေ၏။ ထိုမြေဖြူခန့် ကြိမ်လုံးသည် ကလေးသူငယ်တို့၏ ပညာရေးသင်တန်းများဟု လက်ခံပါလျှင် ထိုဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် ကလေးသူငယ်တို့၏ ပညာရေးကို ခင်တွယ်၍ အလေးအမြတ်ထားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူ့တွင် လွန်စွာ အသံကျယ်သော ခေါင်းလောင်းကြီးတစ်လုံးလည်း ရှိ၏။ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် နံနက်ရှစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုခေါင်းလောင်းကြီးကို ကိုင်၍ လှုပ်ယမ်းလေတော့၏။ သူ၏ ခေါင်းလောင်းသံသည် ကျားကွက်သစ်တစ်ခုလုံးတိုင်အောင် ပျံ့နှံ့လေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကွက်သစ်တစ်ခုလုံး၌ နာရီရှိသောအိမ်ဟူ၍ သုံးလေးလုံးမျှသာ ရှိသည့်ဖြစ်ရာ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်၏ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကိုပင် အာရုံစိုက်၍ နာရီအချိန် မှတ်နေရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တနေ့သ၌ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုး၍ ကျောင်းသူကျောင်းသားလေးများ မိမိတို့အတန်းအသီးသီးသို့ ဝင်ရောက်စတွင် လွန်စွာ ဥပစရိပ်ကောင်းသော လူကြီးတစ်ဦးသည် ရှစ်နှစ်ကွီးနှစ်အရွယ် သူငယ်လေးတစ်ဦးကို လက်ဆွဲ၍ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ထံသို့ ရောက်လာလေ၏။

ထိုလူကြီးက ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်အား ခေါင်းညွတ်၍ အရိုအသေပေးပြီးလျှင်

.. “ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က ဟောဒီဆေးပေးခန်းကို အလုပ်တာဝန်နဲ့ ပြောင်းလာတဲ့ ဆရာဝန် ဦးသန့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဟောဒီက ကျွန်တော့်သားလေးပါ။ မောင်မြင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မအူပင်မြို့ကနေ ပြောင်းလာရတာဆိုတော့ ကလေးကိုလဲ နှစ်ဝက်ကြီးနဲ့ ဟိုကကျောင်းထုတ်ပြီး ခေါ် ခဲ့ရပါတယ်။ ဟိုမှာတော့ အေဘီအမ်ကျောင်းမှာ ထားပါတယ်။ အခု ဒီကို ရောက်လာတော့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွေက နှစ်ဝက်နဲ့ ကျောင်းလက်မခံပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်သားလေးကို နှစ်ကျွန်တို့အထိ ဒီတိုင်းအိမ်မှာ ထားလိုက်ရင် ကလေးကျောင်းပျင်းသွားမှာ စိုးပါတယ်။ နောက်တခု အခက်အခဲကတော့ ကလေးရဲ့ မအေ ဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်ရှိပါပြီ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် အလုပ်သွားတဲ့အခါမှာ ကလေးကို အိမ်မှာ ထမင်းချက်တွေ၊ အိမ်ဖော်တွေနဲ့ တနေ့ကုန် ပစ်ထားခဲ့တာနဲ့စာရင် ဆရာကြီးကျောင်းမှာ တက်ခိုင်းတာက ပိုပြီးကောင်းမယ်လို့ ထင်တဲ့အတွက် လာပြီးအပ်ရတာပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...

“ဪ...ဒေါက်တာက ကျုပ်ကို ကလေးထိန်းပေးဖို့ လာအပ်တာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက..

“နိုး..နိုး..နိုး၊ မ...မ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးရဲ့ အကျိုးကိုကြည့်ရင် ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေလို့ပါ ဆရာကြီး”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ။ သို့ရာတွင် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...

“ဒေါက်တာတို့က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှ အထင်ကြီးတာကိုး၊ ခင်ဗျားသားကို ဒီကျောင်းမှာ လေးတန်းအောင်တဲ့အထိ ထားလှက်စမ်းပါ။ စာစီစာကုံး ကောင်းကောင်း ရေးတတ်စေမယ်၊ ဂဏန်းသင်္ချာ ကောင်းကောင်း ထွက်တတ်စေမယ်၊ တခြားကျောင်းတွေမှာ ခုနစ်တန်းကျမှ သင်တဲ့ ရွှေသွင်းရေထုတ်ပူစွာကို၊ အတုံးတွက်နည်း၊ နှစ်ထပ်တိုး တွက်နည်းတို့၊ ကျုပ်၊ ပဲ၊ ပိုင် ဈေးတွက်နည်းတို့ သင်ပေးတဲ့အပြင် ယူကလစ်ခေါ်တဲ့ ဂဩမေထရီတို့၊ အယ်ဂျီပရာတို့ကိုပါ ကျုပ်က သင်ပေးတာဗျ။ ကျုပ်ကျောင်းက ထွက်သွားရင် လက်ရေးလက်သားလဲ ပထမတန်းစား ဖြစ်ရမယ်၊ ပုံနှိပ်စာလုံးလို မဝိုင်းရင် လက်ခေါက်ကို ဘောဖျက်နဲ့ ခေါက်တဲ့ ဘိုးချစ်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ၊ (ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ ဘက်သို့ လှည့်၍) ဟေ့ လှဖေ၊ မင်းစာအုပ် ယူခဲ့စမ်း” ဟု ပြောလိုက်ရာ လှဖေဟူသော ကျောင်းသားကလေးသည် သူ၏လက်ရေးစာအုပ်ကို ယူလာ၍ ဆရာကြီးအား ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် စာရွက်မျှားကို လှမ်း၍ ဆရာဝန်ကြီးအား ပြလိုက်လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးသည် ဝိုင်းစက်နေသော လက်ရေးများကို မြင်လျှင်..

“လှပါပေတယ် ဆရာကြီး”

ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က..

“အဲဒါ အညံ့ဆုံးကောင်ကို ပြလိုက်တာ၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ဒီထက် ဆယ်ဆလှတယ်၊ ကျုပ်က စာရေးရင် လက်ရေးက ဝိုင်းစက်နေမှ ကြိုက်တယ်၊ ကြောင်ခြစ်ထားသလို ဟိုခြစ်ဒီခြစ်ဆိုရင် အလွန်မုန်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း မိမိ၏ လက်ရေးညွှန်းခြင်းကို အမှတ်ရကာ ၎င်းအား ဆရာကြီးက ဆူနေသည်ဟု သဘောပေါက်ကာ...

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ လက်ရေးဟာ ဝိုင်းစက်နေရင် ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ လက်ရေးလှအောင် ပြန်ပြီး ကြိုးစားပါအုံးမယ်”

ဟု တောင်းပန်ရှာလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က...

“မှန်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ ဆရာဝန်တွေရယ်၊ အပေါင်ဆိုင်က လူတွေရယ်၊ ဒီဘီဆိုင်က လူတွေရယ်ဟာ အလွန်လက်ရေးညံ့တယ်ဗျာ၊ အဲဒါ ကျုပ်ကျောင်းမှာ မတတ်ဖူးလို့ပဲ၊ ဟိုမှာ မြင်လား”

ဟု ဆိုကာ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် သင်ပုန်းကို ထိုးပြလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးလည်း သင်ပုန်းကို လှမ်းချကြည့်လိုက်ရာ သင်ပုန်းပေါ်တွင် မြေပြု၊ခန့်ငုံ ရေးထားသော ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်၏ ဝိုင်းစက်ညံ့ညာလှသော စာများကို တွေ့ရလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးသည် ထိုစာများကို ဖတ်ကြည့်မိလေ၏။ ထိုစာမှာ...၊

“ဦးချိုလှချ် မာန်တက်သော သမင်တစ်ကောင် အကြောင်း”

ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးသည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက် ပြီးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က.

. “ခင်ဗျား ဘာကို ပြီးတာလဲ”

ဟုမေးလေ၏။

“ဒီလိုပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ဟောဟိုက ဆရာကြီး ရေးထားတဲ့ စာကလေးမှာ ဦးချိုလှချ် မာန်တက်နေသော ဆွံ့တဲ့ စာအစား လက်ရေးလှချ် ဂုဏ်ယူနေသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦးလို့ ပြောင်းပြီးရေးလိုက်ရင် သိပ်ကို သဘာဝကျမယ်”

ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဦးဘိုးချစ်က...

“မှန်တာပေါ့ ဒေါက်တာ၊ ဂုဏ်ယူသင့်တဲ့အလုပ်ပဲ၊ ကျုပ်လဲ လက်ရေးလှတယ်၊

ကျုပ်ကျောင်းသားတွေ အားလုံးလည်း လက်ရေးလွယ်တယ်။ ခင်ဗျား
ဘာပြောအုံးမလဲ။ ခင်ဗျားသားကို ထားခဲ့။ နှစ်ကုန်လို့ ခင်ဗျား ပြန်ခေါ်
သွားတဲ့အခါမှာလက်ရေးဟာ ပုံနှိပ်စာလုံးလို ဝိုင်းနေစေမယ်။ ကျုပ်ကျောင်းမှာ
သေသေချာချာ သင်တာဗျ။ ကျုပ်ကျောင်းက လေးတန်းအောင်ပြီး
ကျောင်းဆက်မနေနိုင်လို့ ကျောင်းထွက်သွားရရင်လဲ အပြင်မှာ မျက်နှာငယ်ဖို့
မရှိဘူး။ ဦးဘိုးချစ်ကျောင်းသားဆိုရင် နေရာတိုင်းမှာ မျက်နှာပွင့်တယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ ကျုပ်ကျောင်းသားတွေအားလုံး ရှင်ပြုနားသ
ဖိတ်စာရေးတတ်တယ်။ အသုဘရှု တရားနာဖိတ်စာ ရေးတတ်တယ်။
မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာကို နှစ်ဘက်ကရုံနဲ့ ရေးတတ်တယ်။ အတွက်အချက်
ကျွမ်းကျင်ကြတယ်။ ဆယ့်ကိုးအလီကို ရွတ်နိုင်တဲ့သူ ဒီခေတ်မှာ ရှားနေပြီ။
ကျုပ်ကျောင်းသားတွေအားလုံး နှစ်ဆယ့်လေး အလီထိအောင် ရကြတယ်။
ဒေါက်တာကြီး ဆယ့်ကိုးအလီ ရသလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးသည်...

“ဆယ့်ကိုးတစ်လီ ဆယ့်ကိုး၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်လီ သုံးဆယ့်ရှစ်၊ ဆယ့်ကိုးသုံးလီ
အင်း..အင်း၊ စောစောက သုံးဆယ့်ရှစ်နဲ့ ဆယ့်ကိုးနဲ့ ပေါင်းရမှာပဲ၊ ရှစ်နဲ့ ကိုးနဲ့က
ဆယ့်ခုနစ်၊ တစ်မှတ်ထား၊ သုံးရယ် တစ်ရယ်၊ မှတ်ထားတဲ့ တစ်ရယ်၊ ငါးဆယ့်ခုနစ်၊
မရပါဘူး ဆရာကြီးရယ်”

ဟု ဝန်ခံလိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က
လှဖေဆိုသောကျောင်းသားလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဟေ့..လှဖေ ဆိုပြလိုက်စမ်း”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လှဖေဆိုသော ကျောင်းသားကလေးသည် မှတ်တတ်ရပ်၍
လက်ပိုက်ပြီးလျှင် ဆယ့်ကိုးတစ်လီမှ ဆယ့်ကိုး ဆယ့်နှစ်လီတိုင်အောင်
ကျောင်းကျောင်းပြေး ခွတ်ဆိုပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက...

“ဆရာကြီးကျောင်းသား တော်ပါပေတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လျှင် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က

“ဒါ အညံ့ဆုံးကောင်တွေ ခိုင်းတာ၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ဒီထက် ဆယ်ဆရတယ်၊
မှတ်ထား”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက..

“ယုံပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ယုံပါတယ်၊ ဒီကောင်လေးက အညံ့ဆုံးကောင်လေး ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်သား မောင်မြိုင်ကို အဲဒီအညံ့ဆုံး ကလေးလောက် တတ်အောင်ပဲ သင်ပေးပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ။ အသွားကောင်းစွာတော့ ဘာတော့ မရေးတတ်ချင်နေပါစေ ဆရာကြီးရယ်၊ လက်ရေးလှနဲ့ အလီရရင်ပဲ တော်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်လည်း ဆရာဝန်ကြီး၏သား မောင်မြိုင်ကို လေးတန်း၌ စာရင်းသွင်း၍ လက်ခံလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ကျောင်းသားများအား..

.. “ဟောဒီမှာ မင်းတို့ သူငယ်ချင်းအသစ် ရောက်လာပြီ၊ သူ့နာမည်က မောင်မြိုင်တဲ့၊ သူ့ကို ကျောင်းတာဝန်တွေ ပြောပြရမယ်၊ က...မောင်မြိုင်၊ ဟောဟို နောက်ဆုံးက နှစ်ယောက်တွဲထိုင်ခုံမှာ သွားထိုင်”

ဟု ဆိုသဖြင့် မောင်မြိုင်လည်း ထိုထိုင်ခုံဆီသို့ လွမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဆံပင်ကို အပေါ်တွင် စု၍ စည်းကြီးအနီဖြင့် ကြက်တောင်စည်း ချည်းထားသော ၎င်းနှင့် ရွယ်တူမိန်းကလေးကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်မြိုင်သည် ထိုထိုင်ခုံဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ထိုမိန်းကလေးအနီး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးလည်း ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးဦးဘိုးချစ်သည် သူ၏ခေါင်းလောင်းကြီးကို ခေါက်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ခေါက်လျှင်

ကျောင်းသားကလေးများသည် ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကြကုန်၏။ ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချုံကြကုန်၏။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား မောင်မြိုင်သည် အူကြောင်အူကြောင်ဖြစ်၍ နေလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်တောင်စည်းနှင့် မိန်းကလေး...

“ဟဲ့ကောင်လေး..ငါတို့ လုပ်သလို လုပ်လေ၊ ဘုရားရှိခိုးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က ကပုကယာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်၍...

“မောနင်းပရေးကို ပြောတာလား”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“နင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ကုလားလိုပြောတာလား၊ ငါပြောတာ ဘုရားရှိခိုးရမယ်လို့ ပြောတာ”

ဟု မိန်းကလေးက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဂေါ(ဖ်)ကို ပြောတာလား”

ဟု မောင်မြိုင်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက

“နင် လျာမရှည်နဲ့ဟယ်၊ ငါတို့ ဆိုတာ လိုက်ဆို”

ဟု ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် ကျောင်းသားများသည် “ဗုဒ္ဓဂူဇေမိ” ကို အစချီ၍ ဆိုနေကြပြီဖြစ်လေ၏။ မောင်မြိုင်လဲ ရောယောင်၍ လိုက်ဆိုလေတော့၏။ ဘုရားရှိခိုးပြီးသောအခါ၌ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က ခေါင်းလောင်းကို ခေါက်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းသားများသည်...

“ဂျော့ဘုရင် ရွှေဘုန်း၊ နေတနန်းလိုပ”

ဟူသော ဂျော့ဘုရင်၏ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ ကို ဆိုကြရပြန်၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် ခေါင်းလောင်းကို ထိုးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းသားများသည် တပည့်ကျွင့်ဝတ်ကို ဆိုရပြန်၏။ မောင်မြိုင်လည်း ရောယောင်၍ လိုက်ဆိုလေ၏။ ထိုသို့ ဆိုပြီးနောက်မှ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် သူ၏ ကျောင်းသားများအား စာသင်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် လက်ရေးလှ ရေးခိုင်းထား၍ အခြားသောအတန်းများသို့ သွားရောက်သင်ပြန်၏။ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း လှည့်၍သင်လေ၏။ သင်ပြီးလျှင် လက်ရေးလှ ရေးခိုင်းထားလေ၏။ မောင်မြိုင်သည် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား ဖြစ်ရာ မြန်မာစာ၌ အခက်အခဲ လွန်စွာ တွေ့နေလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ၄င်း၏အနီးမှ မိန်းကလေးက...

“ဟေ့ကောင်လေး၊ နင်မရေးဘူးလား၊ ဆရာကြီး နင့်ကို ရိုက်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က...

“ငါမှ မရေးတတ်ပဲ၊ ဘယ့်နယ့်လုပ် ရေးမလဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟဲ့ကောင်လေး နင်တော့ နာတော့မှာပဲ”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ငါ့ကို ဟိုကောင်လေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ငါ့နာမည် မောင်မြိုင်လို့ ခေါ်တယ်၊ တကယ်က ငါဟာ မောင်မြိုင်လဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ငါ့နာမည်အစစ်က ရွှေချွန်ကွာ၊ ငါ့အဖေက မြန်မာကျောင်းသွားရမယ်၊ မင်းနာမည် ပြောင်းရမယ်ဆိုလို့ ဒီကိုလာတွဲလမ်းမှာ မောင်မြိုင်ဆိုပြီး ပြောင်းလိုက်တာ”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလေ၏။ ။ ဤသို့နှင့်ပင် မောင်မြိုင်သည် ကျားကွက်သစ်ရပ်ကွက်ရှိ ကျောင်းကလေးသို့ အကြောင်းကြောင့်နှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့၏။ နောက်တစ်နေ့ မောင်မြိုင် ကျောင်းသို့ လွှာသောအခါ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ် ထည့်ထားသော သံဗူးကလေးသည် လွယ်အိပ်အတွင်း၌ ပါလာလေ၏။ ကျောင်းမုန့်စားဆင်းချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် မုန့်ဝယ်စားရန်အတွက် အတန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြလေတော့၏။

မောင်မြိုင်သည် အပြင်သို့ မထွက်ဘဲ ငှင်း၏အိတ်အတွင်းမှ သံဗူးကလေးကို ထုတ်၍ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်ကို စားလေ၏။ ငှင်း၏ အနီးမှ မိန်းကလေးသည် မောင်မြိုင်၏နည်းတူ အပြင်သို့ မထွက်ပေ။ သူသည် လက်ရေးလှကျင့်၍နေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်မြိုင်က..

“ဟဲ့...နင်မုန့်စား မသွားဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက ခေါင်းကို ခါ၍ပြလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မုန့်သွားမစားတာလဲ၊ ငါကတော့ အပြင်က မုန့်တွေ ဝယ်ပြီး မစားရဘူးလို့ ငါ့အဖေက မှာလိုက်တယ်၊ အပြင်က မုန့်တွေမှာ ယင်ကောင်တွေ များတယ်လို့ပြောတယ်၊ ငါက ယင်ကောင်နဲ့ ကြွက်ကို သိပ်ပြီးကြောက်တယ်၊ နင်လဲ မုန့်စားလေ၊

တော်ကြာ ကျောင်းတက်သွားရင် ဗိုက်ဆာနေလိမ့်မယ်”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက

“ငါက မုန့်ဝယ်စားဖို့ ပိုက်ဆံမပါဘူးဟဲ့”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“နင့်အမေက နင့်ကို မုန့်ဖိုးမပေးလိုက်ဘူးလား”

ဟု မောင်မြိုင်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက

“ငါ့မှာ အမေ မရှိတော့ဘူးဟဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်သည် မိမိကဲ့သို့ အမေမရှိသူဖြစ်ကြောင်း သိသွားသောကြောင့် သနား၍ သွားလေတော့၏။

“နင်လဲ ငါ့လိုပဲပေါ့၊ ထားပါတော့ဟယ်၊ နင့်အဖေကကော မုန့်ဖိုးမပေးလိုက်ဘူးလား”

ဟု မောင်မြိုင်က မေးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက...

“ငါ့မှာ အဖေလဲ မရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က.

.. “ဪ...နင်က ငါ့ထက်ဆိုးတာကိုး၊ ဒီလိုဆိုရင် နင်ဆာနေမှာပေါ့ ဟယ်၊ ရှေးရှေး...ငါ့ဆီမှာ မုန့်ပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ ၎င်းတွင်ပါလာသော ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်အနက် တစ်ချပ်ကို မိန်းကလေးအား ပေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေးက မယူပဲ ကြည့်နေလေ၏။

“ယူပါဟဲ့၊ နင်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို အားမနာပါနဲ့၊ ငါ နက်ဖြန်ကျရင် နင့်အတွက်ပါ ပိုပြီးတော့ ယူလာပါ့မယ်၊ ငါတို့အိမ်မှာ ပေါင်မုန့်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ယူပါ”

ဟု မောင်မြိုင်က မိန်းကလေး၏လက်ကို ဆွဲ၍ လက်တွင်းသို့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တစ်ချပ်ကို ထည့်ပေးလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက်..

. “စားပါဟယ်၊ အားမနာပါနဲ့”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောရာ မိန်းကလေးလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မစားဘူးသောပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကို စားပြီးလျှင် ရှက်ကုန်းရှက်ကုန်းနှင့် မောင်မြိုင်အား ပြုံးပြလေ၏။ ထိုသို့ ပြုံးပြခြင်းသည်ပင်လျှင် မိန်းကလေးအနေနှင့် မောင်မြိုင်ထံမှ စားရသော ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်အတွက် အပေးနိုင်ဆုံးသော အဖိုးအခါ ဖြစ်ပေတော့၏။ ပေါင်မုန့်စားပြီးသောအခါ၌ မိန်းကလေးသည် သောက်ရေအိုးစင်သို့ သွားကာ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မောင်မြိုင်အတွက်ပါ ရေတစ်ခွက် ခပ်ယူလာလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်မြိုင်က...

“သိုင်းကျူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးက

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

ဟု မေးလေတော့၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောတာ၊ ငါကနင့်ကို မုန့်တစ်ချပ်ကျွေးတယ်၊ နင်က ငါ့ကို ရေတစ်ခွက်တိုက်တယ်၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီ၊ နင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

ဟု မောင်မြိုင်က မေးလိုက်လေ၏။

“မနက်က ဆရာကြီး နာမည်ခေါ်တုန်းက နင် မှတ်မထားဘူးလား”

ဟု မိန်းကလေးက မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်မြိုင်က..

“ငါ ဘာကိုမှ မှတ်မထားဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျောင်းသားတွေက အများကြီးပဲဟ၊ အားလုံးကို ဘာဖြစ်လို့ မှတ်ရမှာလဲ၊ ငါတို့ ဆရာကြီးတောင်မှ အခုထိ နာမည်တွေအားလုံး မမှတ်မသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် နာမည်ခေါ်ရင် စာအုပ်ကြီးဖွင့်ပြီး ခေါ်ရတာပဲ၊ ဒီအတန်းထဲမှာ ဆရာကြီး မှတ်မိတာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဟိုရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ လှဖေဆိုတဲ့ အကောင်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါ့ နာမည် မမြလေး၊ မှတ်ထားနော်”

ဟု မိန်းကလေးက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“မှတ်မိပါတယ်တဲ့၊ ငါလဲ ဆရာကြီးလိုပဲ နေမှာပါပဲ၊ ဒီအတန်းထဲမှာ တယ်သူနာမည်မှ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မမြလေး နာမည်တစ်ခုတည်းပဲ မှတ်မိမှာ”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက ပြုံးလိုက်လေ၏။ ပြုံးသောအခါ၌ သွားတတ်ကလေးနှစ်ချောင်း ပေါ်လာသည်ဖြစ်ရာ မောင်မြိုင်က

.. “မမြလေး၊ နင် သိပ်လှတာပဲနော်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“လှတော့ ဘာဖြစ်သလဲဟယ်”

ဟု မမြလေးက မေးလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က

“ငါ့အမေနဲ့ တူတာပေါ့၊ ငါ့အမေ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်တာ နင့်လိုပဲ လှတယ်၊ ငါ့အမေ ဓာတ်ပုံကို ငါ့ညတိုင်း ရှိခိုးပြီး အိပ်ရတယ်၊ နင့်ကိုလဲ ညတိုင်း ရှိခိုးပြီး အိပ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မမြလေးက..

“ဟယ်...တောက်တီတောက်တဲ့တွေဟယ်”

ဟု အလန့်တကြားပြောလိုက်လေ၏။

“အေး... အဲဒါ နှင့်ကို မေးရအုံးမယ်၊ ငါတို့အိမ်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ်ဂျမ်းစိန်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးလဲ အဲဒီ

တောက်တီးတောက်တဲ့ဆိုတဲ့ စကားကို မကြာခဏ ပြောတယ်၊ တောက်တဲ့ကိုတော့ ငါကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ တို့အေဘီအမ်ကျောင်းအနောက်က သစ်ပင်ခေါင်းထဲမှာ အများကြီး ရှိတယ်၊ ငါမသိတာက တောက်တီးဆိုတဲ့ကောင်ပဲ။
တောက်တီးဆိုတာ ဘယ်လိုကောင်လဲဟယ်၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလေ၏။

“နင် ဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ မောင်မြိုင်၊ ငါလဲ ဘယ်သိမလဲဟယ်”

ဟု မမြလေးက ပြန်၍ ပြောလျှင် မောင်မြိုင်က..

“နင်မသိတဲ့စကားကို နင် ဘာဖြစ်လို့ ပြောတာလဲ၊ ငါတော့ မသိတဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊ အဲဒီတော့ နင်နောက်တစ်ခါ ပြောရင် တောက်တဲ့အထံပြော၊ တောက်တီးမထည့်နဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မမြလေးက ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်မြိုင်ကပင်...

“ငါ အမေ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ပန်ထားတာကို တွေ့ရတယ်၊ နင်လဲ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ပန်ပါလားဟယ်၊ ငါတို့ဆေးရုံမှာ ပန်းပင်တွေ ရှိတယ်၊ ငါ့ခူးလာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်လေတော့၏။

“ ဂလောင်..ဂလောင်..ဂလောင်..ဂလောင်”

တောက်တီးတောက်တွဲ

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်မြိုင်သည် ကျောင်းသို့ လာရာ၌ မမြလေးအတွက် ပေါင်မွန်များ ထည့်လာလေ၏။ ထိုပြင် ဆေးရုံရှေ့တွင် ပေါက်နေသော နှင်းဆီပင်မှ နှင်းဆီပန်း နှိပ်ရဲရဲလေးတစ်ပွင့်ကိုလည်း မမြလေးအတွက် ခူးလာလေ၏။ ကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် မောင်မြိုင်သည် မမြလေး၏ ကြက်တောင်စည်း ဆံပင်စုလေးသို့ သူ၏ နှင်းဆီပန်းပွင့်ကလေးကို ထိုးစိုက်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ထိုးစိုက်ပေးပြီးလျှင် မမြလေး၏မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်၏။ မမြလေးက ရှက်သည်ဟု ဆိုကာ ခေါင်းကလေးကို ငိုထားလိုက်လေ၏။ “ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းငို ထားရတာလဲ မမြလေးရယ်၊ နင်ဟာလေ ငါ့အမေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ အဲဒီအကြောင်းကို ငါတို့အိမ်က ဒေါဂျမ်းစိန်ကြီးကို ငါပြောပြလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒေါဂျမ်းစိန်ကြီးက လူဝင်စား လို့ပြောတယ်၊ နင်ဟာ ငါ့အမေ ပြန်ပြီး ဝင်စားတာဖြစ်မှာပဲ၊ နင့်ခေါင်းမှာ အခုလို ပန်းကလေးပန်လိုက်တာလေ၊ ဓာတ်ပုံထဲက အမေနဲ့ အတော့်ကို တူသွားတယ်၊ နင့်ကို ငါ့အမေအဖြစ်နဲ့ ရှိခိုးမယ်ဟယ်”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောရာ မမြလေးက... ။

“ဟယ်...တောက်တီးတောက်တွဲ၊ အဲအဲ...ယောင်လို့ ယောင်လို့၊ တောက်တီးတောက်တွဲ၊ အဲ...မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တောက်တွဲ...တောက်တွဲ၊ နင်ငါ့ကို မရှိခိုးပါနဲ့၊ ငါ ငရဲကြီးမှာပေါ့ ဟယ်”

ဟု ထိပ်ထိပ်ပျာပျာနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်မြိုင်သည် မမြလေး၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီး...

“နင်ပြောတဲ့ ငရဲအကြောင်းကို ဒေါဂျမ်းစိန်လဲ ငါ့ကို ပြောပြတယ်ဟု၊ ငရဲပြည်မှာ ဒယ်အိုးကြီးရှိသတဲ့ဟယ်၊ အလှူအမိစ္ဆာ ဟင်းချက်တဲ့ ဒယ်အိုးထက်ကြီးတယ်တဲ့၊ မဟုတ်တာလုပ်တဲ့လူတွေအားလုံး အဲဒီဒယ်အိုးကြီးထဲမှာ ထည့်ပြီး ဆီနဲ့ ကြော်တယ်တဲ့၊ လူတွေက များတော့ အဲဒီဒယ်အိုးရဲ့ အဝဟာ ဇာဝနာ နှစ်သောင်းလေးထောင် ကျယ်တယ်လို့ ပြောတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...

“ဇာဝနာ နှစ်သောင်းလေးထောင်ဆိုတာတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးဟယ်၊ ယူဇနာနှစ်သောင်းလေးထောင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆောရီး...ဆောရီး၊ နင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဇာဂနာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊
ယူဇနာ...ယူဇနာ၊ ငါ သေချာမှတ်မိပါတယ်၊ ဝမ်းယူဇနာအစ် အီးကွဲတူ
သတ်တီးမိုင်”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့က ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည်
မောင်မြိုင်၏ လက်ရေးလှစာအုပ်ကို ကြည့်၍..

“မင်း လက်ရေး တယ်ညွှတ်ကောင်ပဲ၊ မင်းလက်ရေးကို ကြည့်ရတာ
ပဲပင်ပေါက်တွေကို ကြည့်ရသလိုပဲ၊ ငါ့ ကျောင်းသားထဲမှာ လက်ရေးအညံ့ဆုံး
ပြုပါဆိုရင် မင်းကိုပြရမှာပဲ၊ လက်ရေးလှအောင် လုပ်ရမယ်ကွ၊ အဲဒီတော့
ဒီလိုလုပ်ကွ၊ တခြား ဘာစာမှ မရေးနဲ့၊ မင်းဒီနေ့အဖို့ ဝလုံးတစ်ထောင် ရေးရမယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်မြိုင်လည်း ဝလုံးတစ်ထောင် ရေးရရှာလေတော့၏။
ကျောင်းမှန်စားဆင်းသောအခါတွင်မူ မမြဲလေးနှင့်အတူ မှန်စားခဲ့လေ၏။
ထို့နောက် ကျောင်းပြန်တက်လျှင်မူ ဝလုံးများကို ရေးရပြန်လေ၏။ ထိုနေ့အဖို့
ကျောင်းဆင်း၍ အမိသို့ရောက်သောအခါ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မောင်မြိုင်သည်
ဒေါဂျမ်းစိန်ကြီးအား ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းချက် ဒေါဂျမ်းစိန်ကြီးက..

“ဝလုံးရေးရတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းနောနော တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါဟာ
ဘိုးဘိုးအောင်အလုပ်တွေ၊ တို့တိုင်းပြည်ကြီး သာယာဝပြောမယ့် အလုပ်တွေပေါ့
ကွယ်”

ဟု ဆိုကာ ဝတစ်လုံးမှ နှစ်လုံး၊ နှစ်လုံးမှ လေးလုံး စသည့်ဖြင့် နှစ်ဆတို့ သင်္ချာဖြင့်
တိုးတက်များပြားသွားသော ဘိုးဘိုးအောင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဒေါဂျမ်းစိန်က
ပြောပြလေတော့၏။ ထိုအခါမောင်မြိုင်က ဒေါဂျမ်းစိန်၏ စကားကို
လွန်စွာသဘောကျသွားပြီးလျှင်

“အဲဒီအကြောင်းကို ပြောပြရဦးမယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

“ဘယ်သူ့ကို ပြောရဦးမှာတုံး ရစ်ချက်ရဲ့”

ဟု ဒေါ်ဂျမ်းစိန်က မေးလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က... ။

“လူဝင်စားကို ပြောပြရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်အမေ လူပြန်ဖြစ်ပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ကျောင်းတက်နေတယ်လေ။ ဒေါ်ဂျမ်းစိန် မေ့သွားပြီလား၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောပြရမယ်လေ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ဂျမ်းစိန်က..

“ဪ...မှတ်မိပြီ မှတ်မိပြီ၊ မနေ့က ပြောတဲ့ မိန်းကလေးလား၊ ပြောပြလိုက်ပါကွယ်၊ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ တချို့လူဝင်စားတွေဟာ ဖင်မှာ အမှတ်ပါတယ် ရစ်ချက်ရဲ့၊ အဲဒီ မမြလေးမှာကော ပါသလားမဆိုနိုင်ဘူးကွယ်” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး ဒေါ်ဂျမ်းစိန်ရဲ့ ၊ နက်ဖြန် ကျောင်းရောက်မှ ဖင်လှန်ကြည့်ရမှာပဲ၊ ဖင်မှာ

အမှတ်ပါရင်တော့ သေချာပြီနော်”

ဟု မောင်မြိုင်က မေးလိုက်ရာ..

. “သေချာပါပြီ ကိုရစ်ချတ်ကလေးရယ်”

ဟု ဒေါ်ဂျမ်းစိန်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်သောအခါ၌ ရစ်ချတ်(ခေါ်) မောင်မြိုင်က မမြလေးအား..

“မမြလေး..နင့်ဖင်ကို ငါလှန်ကြည့်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးလည်း မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။

“အို...တယ်ဖြစ်မှာတုန်း၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ မောင်မြိုင်ရဲ့ ”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

“နင်ဖဝ်မာ အမှတ်ကြီးပါရင်တော့ နင်ဟာ လူဝင်စားအစစ်ပဲ၊ တခြားလူဝင်စားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင်ဟာ ငါ့အမေ ဝင်စားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလေ၏။

“မဖြစ်နိုင်တာဟယ်၊ ငါလဲ မလှန်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဆရာကြီး ရိုက်လိမ့်မယ်”

ဟု မမြလေးက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီး ရိုက်မှာစိုးလို့ မလှန်ချင်တာလား မမြလေး”

ဟု မောင်မြိုင်က မေးလိုက်လေ၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်”

ဟု မမြလေးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“အေးလေ...အခုတော့ ဆရာကြီး ရိုက်မှာပေါ့၊ ငါတို့ကြီးလာလို့ ဆရာကြီး မရိုက်တော့တဲ့အချိန်ကျရင် ကြည့်ကြတာပေါ့၊ အဲဒါလေးတစ်ချက် နင့်ကိုငါ ရှိခိုးပါမယ်ဟယ်”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့အဖို့၌ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် မောင်မြိုင်၏ ဝလုံးများကို စစ်ဆေးပြီးလျှင်...

“မင်း ဝလုံးတွေ မဝိုင်းသေးဘူးကွ၊ နောက်ထပ် ဝလုံးတွေ ရေးရအုံးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က..

“ဆရာကြီး...ကျွန်တော့်လက်ရေး လှတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်လဲ ဘိုးဘိုးအောင် ဖြစ်သွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့်... ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် ၎င်းအား နောက်တီး
နောက်တောက် ပြောရပါမည့်လားဟု ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း
ထွက်ကာမောင်မြိုင်အား ကြိမ်လုံးစာ ကျွေးလေတော့၏။ ထို့ကြောင့်
အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား ရစ်ချတ်သည် မြန်မာကျောင်း၌ မောင်မြိုင်အမည်ဖြင့်
မြန်မာကျောင်း၏ ကြိမ်လုံးကို စတင်မြည်းစမ်း၍ ရလေတော့၏။ မောင်မြိုင်သည်
အမဲရောက်သောအခါတွင် ကျောင်း၌ ကြိမ်လုံးဖြင့် အရိုက်ခံရပုံကို
ပြောပြရာ ၎င်း၏ဖခင်က..

“အဖေလဲ အခက မသိဘူးကွ၊ ဆရာတွေ ရိုက်တာကို အဖေ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊
အခုတော့ အဖေလဲ သဘောကျတယ်၊ ရိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာ နာမိကြောတွေ
နိုးကြားလာတယ်၊ အဲဒါဟာ ကျွမ်းမာရေးရှုထောင့်က ကြည့်ရင် အလွန်ကောင်းတဲ့
အချက်ပဲ၊ အဲဒါ အဖေ အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ ဝမ်းဒါးဖူးကုန်း”
ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ကြိမ်လုံးဆိုပြီးဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးပြီး
အင်္ဂလန်ကထုတ်တဲ့ ဆေးဂျာနယ်တစ်ခုကို ပို့သေးတယ်၊ ကျောင်းဆရာတွေဟာ
ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ကို ကိုင်ရမယ်၊ ပြီးရင် ကျောင်းသားကို ရိုက်ကို ရိုက်ရမယ်၊
အဖေတော့ သဘောတူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က...

“အဖေသဘောတူပေမယ့် ကျွန်တော့်ဖင်တွေတော့ စုတ်ပြဲကုန်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ၎င်း၏ ဖခင် ဆရာဝန်ကြီး ဦးသန့်သည် တဟဲဟဲ ရယ်၍.. ။

“မင်း ငါပြောတဲ့စကားကို အချက်ကျကျ ပြန်လည်ချေပနိုင်အောင်
ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်လာပြီ၊ အဲဒါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ရဲ့ ကြိမ်လုံးတန်ခိုးပဲကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား မောင်မြိုင်လဲ မြန်မာကျောင်း၏
ကြိမ်လုံးတန်ခိုးကို လန်ဖျပ်သွားကာ ဝလုံးများကို ဝိုင်းအောင် ရေးရလေတော့၏။
ထို့ကြောင့် မောင်မြိုင်၏လက်ရေးသည် တစထက်တစ ညီညာဝိုင်းစက်သော
အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏ ။ လက်ရေးလှလာသည်နှင့်အမျှ
မမြဲလေးနှင့်လည်း ပို၍ ရင်းနှီးလာလေတော့၏။ မောင်မြိုင်၏ မျက်စိထဲတွင်
မမြဲလေးသည် လှပသည့်ထက် လှပနေပေလေတော့၏။ မောင်မြိုင်ကား
ကျောင်းကို တက်ရသည့်မှာ ပျော်၍နေလေတော့၏။ ကျောင်းတက်ရလျှင်
မမြဲလေးနှင့် တွေ့ရသည့်ဖြစ်၍ ကျောင်းပိတ်သောရက်များကိုပင်
မုန်းတီးလာလေတော့၏။ မောင်မြိုင်၏ နှုတ်သီသော နှလုံးသားသည်
မမြဲလေးတည်းဟူသော ကျောင်းနေဖက် မိန်းကလေးအပေါ်၌ တွယ်တာစ
ပြုလာလေတော့၏။ ညှစ်ညှစ်သော တဏှာပေမစိတ် မပါဘဲ ဖြူစင်သော
မေတ္တာစိတ်သက်သက်ဖြင့် တွယ်တာလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုတွယ်တာသောစိတ်သည်

ပိုမို ခိုင်မြဲလာလေတော့၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မောင်မြိုင်နှင့် မမြလေးတို့၏ အဖြစ်သည်
မလွဲကုန်း ဘူတာနှင့် လွန်စွာမဝေးသော နေရာမှ ဦးဘိုးချစ်၏ကျောင်းတွင်
စတင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

XXXXXXXXXX

မမြလေးအား လက်ကိုင်ပုဝါ ပေးခြင်း

တစ်နေ့တွင် မမြလေးသည် ကျောင်းသို့ တက်ရာ၌ မိုးမိသဖြင့် နာများ မွန်နေလေ၏။ မွန်စားကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်သောအခါ၌ မမြလေးနှင့် မောင်မြိုင်တို့သည် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ မမြလေးသည် နာခေါင်းမှ နာရည်များ ထုလာသဖြင့် ထတိအထက်စကလေးဖြင့် သုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်မြိုင်က

“ယူ မဲရီး ဒတ်တီး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက

“နင် ဘာပြောတာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

“နင် သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲလို့ ပြောတာ၊ ရော့... ဟောဒီမှာ လက်ကိုင်ပုဝါ ယူထား၊ နှိပ်ချေးထွက်ရင် ဒါနဲ့ သုတ်ရတယ်တဲ့၊ ထတိတွေ အကျီတွေနဲ့ မသုတ်ရဘူး”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောကာ သူ၏အိတ်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည် ထုတ်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက မောင်မြိုင် ပေးသော လက်ကိုင်ပုဝါလေးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်ရာ လက်ကိုင်ပုဝါလေး၏ ထောင့်တွင် အပ်ချည်အနီရဲဖြင့် ဆိုသည့် စားလုံးလေးကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒါလေးက ဘာထိုးထားတာလဲ”

ဟု မမြလေးက မေးလိုက်လေ၏။ “

အာရ်လို့ ရေးထားတာ၊ ငါ့နာမည် ရစ်ချတ်ဆိုတာရဲ့ အတိုကောက်”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏ ။ မမြလေးသည်

ထိုလက်ကိုင်ပုဝါအဖြူလေးကို ၎င်း၏ရင်ဘတ်၌ ကပ်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“ဒီလက်ကိုင်ပုဝါ ဖြူဖြူလေးနဲ့ ငါ နှပ်မသုတ်ရက်ပါဘူးဟယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“သုတ်ပါတဲ့၊ အဲဒီလက်ကိုင်ပုဝါမျိုးတွေ ငါ့မှာအများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဆေးရုံအတွက် ပေးတဲ့ပိတ်တွေထဲက ငါ့အတွက် ငါ့အဖေ ဖြတ်ပြီးချုပ်ပေးထားတာ၊ ငါဝတ်တဲ့ အကျအဖြူလဲ ဆေးရုံအတွက် ပေးတဲ့ ပိတ်ထဲကပဲတဲ့”

ဟု မောင်မြိုင်ကပြောလိုက်လေ၏။

“ပြီးတော့ဟယ်၊ အဝတ်တွေ၊ ပိတ်စတွေ လက်ဆောင်မပေးရဘူးတဲ့၊ အဲဒီလိုလက်ဆောင်ပေးရင် ကွဲတတ်တယ်လို့ပြောကြတယ်”

ဟု မမြလေးကပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က..

. “ငါ့အဖေက ငါ့ကို အဝတ်တွေပိတ်စတွေ အမြဲတမ်း လက်ဆောင်ပေးနေတာပဲဟယ်၊ ငါ့အဖေနဲ့ ငါနဲ့ တစ်ခါမှ မကွဲပါလား”

ဟု စောဒက တက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက

“ ဒါတော့ ငါလဲမသိဘူးဟယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်မြိုင်က

“နွဲ့ကို ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်မသိတဲ့စကားကို မပြောပါနဲ့လို့၊ ကိုယ်မှ မသိပဲဟယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြောမှာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက

“ကောင်းပါပြီဟယ်၊ နွဲ့စကားကို ငါနားထောင်ပါ့မယ်၊ ငါမသိတဲ့စကားကို

တယ်တော့မှ မပြောတော့ပါဘူး”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေ၏။ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ရက်အတန်ကြာသော အချိန်၌ မောင်မြိုင်သည် ကျောင်းသို့ ရောက်လာလေ၏။ ရောက်လာရာ၌ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ ၄င်း၏ ဖခင် ဆရာဝန်ကြီးလည်း ပါလာလေတော့၏။ ဆရာဝန်ကြီးကကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်အား...

“ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်သားလေးကို ကျောင်းလာထုတ်တာပါ။ ကျွန်တော် နက်ပြန်မနက်ဆရာရင် ပျဉ်းမနားကိုဆေးရုံအုပ်ကြီးရာထူးနဲ့ အလုပ်ပြောင်းရပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က..

. “ကဲ... မောင်မြိုင်၊ မင်းရဲ့ လက်ရေးလှစာအုပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်စမ်း မင်းအဖေကို”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်လည်း သူ၏လက်ရေးလှစာအုပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဝိုင်းစက်လှသော လက်ရေးများကိုမြင်လျှင် ဆရာဝန်ကြီး

“ကျွန်တော့် သားလေးကို အခုလို လက်ရေးလှအောင် သင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒီထက်ပိုပြီးကျေးဇူးတင်တဲ့ အချက်ကတော့ ကျွန်တော့်သားလေးကို ကြိမ်လုံးနဲ့ ရှိတ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ အဲဒီလို ရှိတ်တဲ့အခါမှာ ကလေးမှာ ရှိတ် နာမကြောတွေဟာ လှုပ်ရှားနှိုးကြားသွားတဲ့ သဘာဝ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်သားဟာ ယခင်ကထက် ပိုပြီး ဉာဏ်ကောင်းလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းသားများကို ယခင်ကထက်ပိုပြီး ဆရာကြီး ရိုက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် သူ၏ကြိမ်လုံးကြီးဖြင့် စားပွဲခုံကို ဖြန်းကန် ရိုက်လိုက်လေ၏။

“ရှိတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ဘာမှမပြောနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဘိုးချစ်တဲ့၊ တစ်နှစ်ကို ကြိမ်လုံးငါးလုံး လဲပြီးကိုင်ရတယ်” ဟု ဦးဘိုးချစ်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက

“ကျွန်တော်လည်း အသက်ကြီးလာတော့ နည်းနည်း ဉာဏ်ထိုင်းလာသလိုပဲ။ အားတဲ့အခါမှာ ဆရာကြီးဆီလာပြီး အရိုက်ခဖို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ရိုက်ပေးဖို့ကတော့ ကျုပ်အဖို့ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ရိုက်မလဲ ဆိုတာပဲ စဉ်းစားဖို့ ရှိပါတယ်”

ဟု ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က ပြောလေ၏။

“ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ လက်ရေးမလှတဲ့ အပြစ်နဲ့ ရိုက်ခွင့် ရတာပေါ့ ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ အခွင့်မသာသေးဘူး၊ အစိုးရအရာရှိကြီးများ လုပ်သက်ရင့်လာတဲ့အခါမှာ ဉာဏ်ထိုင်းသွားတတ်ကြောင်း၊ အဲဒါကြောင့် နာမံကြွေများ လှုပ်ရှားနှိုးကြားလာအောင် ကြိမ်လုံးနဲ့ အရိုက်ခံသင့်ကြောင်း “သီးစစ်(စ်)” တစ်စောင်ရေးပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရဆီ တင်သွင်းလိုက်အုံးမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အစိုးရက လက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး တစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ်လောက် နှိုးရာ ကျောင်းဆရာတွေဆီမှာ အရာရှိကြီးတွေ ဝင်ပြီး အရိုက်ခံဖို့ စီစဉ်ရင် စီစဉ်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သိပ်ပြီး ရွာထူးကြီးတဲ့ အရာရှိကြီးတွေက အာဏာသုံးပြီး အခွင့်အရေးပိုပြီး မယူအောင်ကိုတော့ ရယ်ဂျစ်စတာ စာအုပ်တွေ ဘာတွေနဲ့ လုပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ပြောပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က..

“အဲဒီဥပဒေ ထွက်လာရင်တော့ ကျုပ်တို့ ပညာအုပ်ကို အရင်ရိုက်ရမယ်ဗျာ၊ ဒီလူအတော့် ဉာဏ်ထိုင်းနေပြီ၊ သူ့ကိုတော့ ကြိမ်လုံးတစ်လုံးတည်းနဲ့တောင် လိုလောက်မယ် မထင်ဘူး၊ ကြိမ်လုံးနှစ်လုံးပြုပြီးနဲ့ ဆော်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီးသည် သဘောကျလွန်းသဖြင့် တဖန်တဖန် ရယ်နေလေ၏။ မောင်မြိုင်မှာမူ ၎င်း၏ဖခင် ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာကြီးတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် မမြဲလေးထံသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

“မမြဲလေး...နက်ဖြန်မနက် အစောကြီးမှာ ငါရယ်၊ အဖေရယ် ပျဉ်းမနားကို သွားရမယ်၊ နင်နဲ့တော့ ခွဲရပြီပေါ့ ဟယ်”

ဟုမောင်မြိုင်က ပြောရာ မမြဲလေးသည် မျက်ရည်များ ကျလာလေတော့၏။

“မငိုပါနဲ့ဟယ်၊ နင့်ကို ငါ အမြဲသတိရနေမှာပါ”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မာပင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က မောင်မြိုင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် မောင်မြိုင်လည်း မမြဲလေးကို ထား၍ ဆရာကြီးထံသို့ လာခဲ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က.

.. “ကဲ...ကဲ... ငါ့တပည့်က ဘိုကျောင်းသားဆိုတော့ မသိဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်ဆရာသမား၊ ကိုယ့်ထက် တစ်နေ့ တစ်ရက်၊ တစ်မနက်ကြီးတဲ့သူကို ကန်တော့ရတယ်ကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်လည်း မြဲကြီးပေါ်၌ ထိုင်ချပြီး ကန်တော့လိုက်လေ၏။ ဆရာကြီးကလည်း.

. “ယခုကဲ့သို့ ကန်တော့ရသော အကျိုးအားကြောင့် သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် ဤလောက အပေါ်၌ လက်ရွေးလှအောင် ရေးနိုင်သော ယောက်ျားကောင်းအဖြစ် တင့်တင့်တယ်တယ်ကြီး နေနိုင်ပါစေကွယ်”

ဟု အာလှုတ်သံကြီးနှင့် ဆူပေးလိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက ပြီးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်မြိုင်သည် ကျောင်းသားများဘက်သို့ လှည့်၍ ကန်တော့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် မျက်လုံးပြူ၍ ချသွားလေ၏။

“ကျောင်းသားချင်းတော့ ကန်တော့ဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်”

ဟု ဆရာကြီးကပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က...

“တစ်နေ့၊ တစ်ရက်၊ တစ်မနက် ကြီးရင် ကန်တော့ရမယ်ဆို ဆရာကြီးရဲ့ ၊ ဒီကောင်တွေအားလုံး ကျွန်တော်ထက် ကြီးတယ်”

ဟု ဆိုကာ ကန်တော့လေ၏။ ထိုအခါ လှဖေဆိုသော ကျောင်းသားက.

.. “သာဓု... သာဓု သာဓု၊ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သူတ၊ ဇာဂ၊ ဟိရိညုတ္တပ္ပတည်းဟူသော သူတော်ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် နတ်ဖြစ်လျှင် နတ်ချမ်းသာ၊ လူဖြစ်လျှင် လက်ရေးလှသော လူယောက်ျား၊ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်၏ ကျောင်းသားဖြစ်ပါစေသတည်း”

ဟု အတည်ပေါက်နှင့် ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည်

လှဖေအား ရိုက်ရလည်းအခက် မရိုက်ရလည်း အခက် ဖြစ်နေလေ၏။
ဆရာဝန်ကြီးကမူ..

“ဆရာကြီးကျောင်းသားတွေကတော့ ဆရာကြီး လက်သံ ပြောင်ထားတဲ့အတိုင်း
အတော့ကို တော်ကြပေတာပဲကိုး”

ဟု ချီးမွမ်းကာ နှုတ်ဆက်၍ မောင်မြိုင်အား ခေါ်သွားလေတော့သတည်း။

ထွက်တော်မူနန်းက ခွာတယ်

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၅နာရီ မထိုးမီ၌ မမြလေးသည် အိပ်ရာမှ ထကာ မလှကုန်းဘူတာသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ငါးနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် စာပိုရထားကြီးသည် မလှကုန်းဘူတာသို့ ပြတ်သန်းသွားမည်ဖြစ်ရာ ထိုရထားကြီးပေါ်၌ မောင်မြိုင်တို့သားအဖ ပါလာမည်ကို သိသောကြောင့် မမြလေးသည် စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်၏။ မောင်မြိုင်သည် မလှကုန်းဘူတာအနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ တံတွေးကို ထွေးရန်အတွက် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက.. “မောင်မြိုင်...မောင်မြိုင်” ဟုလှမ်းအော်လိုက်လေ၏။ မောင်မြိုင်သည် မမြလေး၏အသံကို ကြားသောကြောင့် ဘူတာစင်္ကြံ 'ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းအား လက်ပြနုတ်ဆက်နေသော မမြလေးကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ၏။ “မမြလေးရေ..မမြလေး” ဟု မောင်မြိုင်က လက်ပြချ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လေ၏။ မောင်မြိုင်၏ဖခင် ဆရာဝန်ကြီးကပါ ပြတင်းပေါက်မှ ဦးခေါင်းကို ထုတ်၍ မမြလေးအား လက်ပြနုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုသို့ နှုတ်ဆက်နေရင်းပင် ရထားကြီးသည် ဝေးသထွက် ဝေးကာသွားလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာလေတော့၏။ မမြလေး၏ရင်၌ တစ်စုံတစ်ခု ပြတ်ထွက်သကဲ့သို့ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုနောက် မမြလေးသည် မီးရထားလမ်းအတိုင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ ရထားလမ်းဆုံသို့ ရောက်လျှင် တာမေ့ဘက်သို့ သွားသောလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဖိနာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်၏။ ၎င်း၏အဒေါ်သည် ၎င်းကိုမြင်လျှင်

.. “ညည်းက စောစောစီးစီး ဘယ်ကို နန့်ကျောထသွားထတာတုန်း”

ဟု ဆီး၍ဆူလေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ကျောင်းထွက်ပြီး ပြောင်းသွားတာကို ဘူတာမှာ သွားပြီး နှုတ်ဆက်တာပါ”

ဟု ပြောသော်လည်း ၎င်း၏အဒေါ်က ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ၎င်းအဒေါ်၏ သမီးများကပါ ဝိုင်းဝန်း၍ ပြောဆိုကြလေ၏။ မမြလေးမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။ ထိုအခါ ၎င်း၏အဒေါ်က..

.. “ဒါလောက်လေး ဆုတာ ငိုစရာလား၊ ညည်းကိုပဲ ကိုကွ မပြောရဲအောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ညည်းကို ပြောရင် ညည်းက ငိုလိုက်၊ ညည်းဦးလေးက ကာဆီးကာဆီး လှုပ်လိုက်နဲ့ တိုလင်မယားလဲ ညည်းကြောင့် တကျက်ကျက် ဖြစ်နေရတယ်၊ ညည်း ဒီမှာ မနေရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည့် အချိန်၌မှာပင် မမြလေးနှင့် ရွယ်တူ ၎င်းအဒေါ်၏ သမီးများသည် မမြလေးအား.

. “ဂြိုဟ်ကောင်မ၊ ညည်း မနေနဲ့”

ဟု ဝိုင်းဝန်းမောင်းထုတ်ကြလေ၏။ မမြလေး၏ ဦးလေးမှာ ညဘက်တွင် အလုပ်ဆင်းရသောကြောင့် အိမ်သို့ ပြန်လာသေးပေ။ မမြလေးသည် ခေါင်းကို ငုတ်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်မည်လုပ်ရာ အဒေါ်၏သမီးများက ဖိနပ်များကို ကောက်၍ကိုင်ကြ၏။ ပြီးလျှင်.

.. “ညည်း တက်ရဲတက်ကြည့်စမ်း၊ အိမ်ပေါ်တက်ရင် ဖိနပ်နဲ့ကို ရိုက်ချမယ်၊ အဖေ့ကိုလဲ တုံ့ပြောမယ်၊ ညည်းရှိရင် တို့မနေဘူး”

ဟု ဝိုင်းဝန်းပြောကြလေ၏။ ထိုသို့ ပြောကြခြင်းမှာ အဒေါ်လုပ်သူက ၎င်း၏သမီးများကို လက်သီးထိုး သင်ထားပြီးကြောင်းကို မမြလေး ရပ်စားမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် မမြလေးသည် အိမ်ပေါ်သို့ မတက်ဝံ့ဘဲ အိမ်နှင့် မလှမ်းမကွမ်း သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေရလေ၏။ ထိုအခါ ၎င်း၏ အဒေါ် သည် သစ်ပင်အောက်သို့ လာပြီးလျှင်...

“ညည်းက ဒီက စောင့်ပြီး ညည်းဦးလေးကို ခွဲမလို့လား၊ စိတ်မကူးနဲ့ ကောင်မရေ၊ ညည်းကို အိမ်မှာ လက်ခံရမယ်ဆိုရင် ငါ့ပါ အိမ်မှာ မနေဘူး၊ ဆင်းမယ်၊ အဒေါ်ဆိုရင် ညည်းဦးလေးက ညည်းကို လက်ခံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ညည်းကိုထားရင် ရထားလမ်းမှာ ရထားကြိတ်ခံပြီး သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ဟု ပြောရာ မမြလေးသည် ၎င်းဦးလေး အကျပ်ဆိုက်မည့်ဘေးကိုတွေးမိလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဦးလေးဖြစ်သူ ရထားကြိတ်ခံ၍ သေချင်သေသွားနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှထွက်လာပြီးလျှင် ၎င်း၏ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ထံသို့ သွားရောက်ကာ အဖြစ်အပျက် အကျိုးကြောင်းကို

ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က ၎င်း၏ထံတွင် လက်ခံလိုက်ပြီးလျှင် မမြလေး၏ ဦးလေးကို ခေါ်ယူကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ မမြလေး၏ ဦးလေးလည်း

...“ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာလဲ ထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာကြီးဆီမှာပဲ ခိုင်းချင်ရာခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားပါတော့၊ ဒီကလေးရဲ့ ကံကတော့ ဆိုးပါတယ်”

“ကဲ...ဒီနှစ် လေးတန်းအောင်ရင် ငါတပည့်က ကျောင်းလဲ ဆက်ပြီးမတက်နိုင်ဘူး၊ ဆရာကြီးကလဲ ခေါ်ထားဖို့ ရေရှည်မှာ မသင့်လျော်ဘူး၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်က အိမ်ရာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းမှာပဲ နေရတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဒီနှစ်လေးတန်းဖြေပြီးတဲ့အထိတော့ ဆရာကြီး လက်ခံမယ်၊ လေးတန်းအောင်ပြီးရင်တော့ ငါတပည့် မမြဲလေးဝါသနာပါတဲ့ ပညာတစ်ခုခုကို သင်ကြားဖို့ ဆရာတစ်ဦးဦးဆီမှာ အပ်နှံပေးမယ်၊ အဲဒီတော့ မမြဲလေး စက်ချုပ်သင်ချင်လား၊ ဈေးရောင်းသင်ချင်လား၊ ယက်ကန်းသင်ချင်လား၊ ကြိုက်ရာ ပြောကွယ်၊ သင်ပေးနိုင်တဲ့ ဆရာဆီကို တစ်ခါတည်း အပ်ပေးလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြဲလေးက.

“ဆရာကြီးရယ် ကျွန်မ ဇာတ်သဘင် အဆိုအက ဝါသနာ ပါပါတယ်၊ လေးတန်းအောင်ပြီးရင် အဲဒီပညာသင်ပေးနိုင်မယ့် ဆရာဆီကို အပ်နှံပေးပါ”

ဟု မျက်ရည်များ စီးကျလျက် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးက..

“ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ငါတပည့်ထဲမှာ ဇာတ်မင်းသမီး မရှိသေးဘူး၊ ဆရာကြီး စီမံပေးမယ်၊ မော်လမြိုင်မြို့က မင်းသမီး မငွေကြိုင်ဆိုတာ နာမည်ကြီးပေါ့ကွယ်၊ သူ့ဆီကို ဆရာကြီးလိုက်အပ်ပေးမယ်၊ မငွေမြိုင်ဟာ ဆရာကြီးနဲ့ အင်မတန်ခင်တာ”

ဟု အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။ ။ ထို့နောက်တွင်ကား မမြဲလေးသည် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်၏ ကျောင်းမှာပင် လေးတန်းစာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့လေတော့၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် မမြဲလေးအတွက် ထန်းခေါက်ဖာကလေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးသေး၏။ ထို့အပြင် ဈေးချုပ်အကျိကလေးများနှင့် သရက်ထည်လုံချည်ကလေး သုံးလေးထည်လည်း ဝယ်ပေး၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် မမြဲလေးအားခေါ်ကာ မော်လမြိုင်မြို့သို့ သွားလေတော့၏။

မော်လမြိုင်မြို့သို့ ရောက်လျှင် ဇာတ်မင်းသမီး မငွေကြိုင်အား ရှာလေ၏။ တွေ့သောအခါ၌ မငွေကြိုင်သည် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်အား ရင်းရင်းနှီးနှီးပင်...

။ “ဟဲ့..ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ ဘိုးချစ်ပါလား၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာတုန်း”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“နင့်ဆီကပဲ တမင်လာတာ ငွေကြိုင်ရေ၊ ဟောဒါက ငါ့တပည့်လေး၊ ငါ့ကျောင်းက လေးတန်းအောင်ထားတာ၊ လက်ရေးသိပ်ပြီးလှတယ်”

ဟု ဦးဘိုးချစ်က ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ငွေကြိုင်က...

“နင့်ကျောင်းသား လက်ရေးလှတာကို ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ဟယ်၊ ငါသိပြီးသားပါ၊ အဒိတော့ နင်တို့ ကိစ္စ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီကလေးမက မိဘလဲ မရှိရှာဘူး၊ ပြီးတော့ သူလုပ်ချင်တာကလဲ နင်တို့လို ဇာတ်မင်းသမီး၊ အပြိုင်မင်းသမီး လုပ်ချင်တာ၊ အဒါကြောင့် နင့်ဆီလာပြီးအပ်တာပဲ၊ နင်ခိုင်းဖို့ စေဖို့လဲ ရတာပေါ့ ဟယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုလဲ ပညာသင်ပေးပါဦး”

ဟု ဦးဘိုးချစ်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ငွေကြိုင်က

“အတော်ပဲဟယ်၊ ငါလဲ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုချင်နေတာ၊ ခိုင်းဖို့ စေဖို့ သဘောမထားပါဘူး၊ ငါတော့ ကံကောင်းလို့ သမီးလေးတစ်ယောက် ရတာပဲလို့ သဘောထားပါတယ်၊ ငါ့အမေကြီးလဲ ဆုံးသွားတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးဘိုးချစ်သည် မမြလေးအား ငွေကြိုင်အိမ်၌ အပ်နှံပြီးနောက် ပြန်သွားလေတော့၏။ မမြလေးသည် မိမိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိသော မိန်းမကြီးထံ၌ နေရပြန်ပြီတကားဟု အောက်မေ့ကာ မိမိအဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းလာပြီးလျှင် မျက်ရည်များ တထွေထွေ စီးကျလာလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ငွေကြိုင်က..

.. “ဟဲ့...သမီးလေး၊ မငိုနဲ့၊ မငိုနဲ့၊ အမေနဲ့ နေရင် ပျော်သလို နေကွယ်၊ ဒီအိမ်မှာ တိုသားအိမ်နစ်ယောက်ပဲ ရှိကြတာ၊ အခုဟာ မှူးတွင်းမို့လို့ ဇာတ်ကနားနေတာ၊ ဇာတ်ထွက်တဲ့ အချိန်ဆို သိပ်ပြီးပျော်ဖို့ ကောင်းတာ၊ တဖြုတ်ပြီးတဖြုတ် တနယ်ပြီးတနယ် ကလက်ခုနလက်၊ စားလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ပေါ့ အေ၊ အဲဒီမှာ

ညည်းလဲ မျက်စိရည်နားရည်ဝပြီး မသင်ပဲနဲ့ကို တက်သွားမှာပါ။
လိုတာကလေးတွေကိုတော့ အမေက ပြပေးမှာပေါ့။ အခုတော့ အမေကလဲ
ကနိုင်ခန့်နိုင်သေးတယ်လေ။ နောင် မကနိုင် မခန့်နိုင်တဲ့ အချိန်ကျရင် ငါ့သမီးက
အမေ့ကို တလှည့် ပွဲကပြီး ကျွေးဦးပေါ့ ကွယ်” ဟု ပြောလိုက်သောခါ
မမြလေးသည် လွန်စွာ အားရှိသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ဒေါ်ငွေ့ကြိုင်သည့် မမြလေးအား ဈေးသို့ ခေါ်သွား၍
အထည်စများဝယ်ကာ အင်္ကျီများတိုင်း၍ ချုပ်ပေးလေ၏။ ဇာတ်မင်းသမီးများ
ဝတ်သော ခါးတောင်အင်္ကျီနှင့် ဗလာထဘီလေးတစ်ထည်ပါ ချုပ်ပေးလေ၏။
ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးနှင့် ဒေါ်ငွေ့ကြိုင်ကြီးသည် ဇာတ်မထွက်မီ အချိန်၌
ချက်ပြုတ်စားသောက်ရင်းနှင့်သာလျှင် အချိန်ကုန်လေ၏။ ထိုအချိန်အတွင်း၌
ဒေါ်ငွေ့ကြိုင်ကြီးက မမြလေးအား သိချင်းဆိုခြင်းနှင့် စည်းဝါးစသည်များကို
သင်ကြားပြသပေးလေ၏။ ဇာတ်ထွက်သောအခါ၌ မမြလေးသည်
ဒေါ်ငွေ့ကြိုင်ကြီးနှင့် လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ဒေါ်ငွေ့ကြိုင်ကြီးမှာ
အရွယ်အတော်ရနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ပိုင်းမင်းသမီးကြီး အခန်းမှ
ထွက်ရလေ၏။ မမြလေးသည် ဒေါ်ငွေ့ကြိုင်ကြီးအထွက် ဝေယျာဝိစ္စများ
ဆောင်ရွက်ပေးရ၏။ ပြီးလျှင် အခြားသော မင်းသမီးများ၊ မင်းသားများ၊
လူရွှင်တော်များ ကကြချိန်ကြသည့်ကို ကားကြားအတွင်းမှ
အားရအောင်ကြည့်ရှုလေတော့၏။

သူတို့ဆိုသကဲ့သို့ လိုက်ဆို၏။ သူတို့ကသကဲ့သို့ လိုက်ကလေ၏။ ဤသို့
နှင့်ပင် ဆိုခြင်းကခြင်း အလုပ်၌ အတော်အတန် ဖြစ်မြောက်လာလေတော့၏။
တခါတရံ ဇာတ်ခွင့်၌ ကလေးအခန်းကလို့လျှင် မမြလေးသည် ဇာတ်ရုပ်အဖြစ်
ထွက်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် မမြလေးသည် ပရိသတ်ကိုလဲ

ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိတော့ပေ။ ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်
ဇာတ်ရည်ဝလာလေတော့၏။ အရွယ်ကလေးကလဲ ရလာပြီဖြစ်ရာ ယိမ်းထဲတွင်
ဝင်ကပြရသဖြင့် ယိမ်းကခပင် ရလေတော့၏။ မမြလေးသည်
တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အရွယ်ရလာသကဲ့သို့ ဒေါ်ငွေ့ကြိုင်ကြီးမှာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်
အရွယ်ကျသွားလေတော့၏။ မမြလေး ၁ ဂုဏ်သမီးသို့ ရောက်သောအခါ၌
ဒေါ်ငွေ့ကြိုင်ကြီးသည် ကျမ်းမာရေးညံ့ဖျင်းလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဇာတ်ပင်
မကနိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် မမြလေးသည် က၍ ကျွေးရန်
တာဝန်ရှိလာလေတော့၏။

“အမေ မကပါနဲ့တော့ အမေရယ်၊ သမီးပဲ ကပါတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ငွေ့ကြိုင်က..

“ဇာတ်ထဲလိုက်ရင် ယိမ်းချည်း ကနေရမယ်၊ တိုးတက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အငြိမ်ထဲ
လိုက်ရမယ်ကွယ်၊ အငြိမ်ထဲမှာဆိုတော့ စပြီးလုပ်ရကတည်းက ရှေ့ထွက်မင်းသမီး၊
နောင် ကိုယ့်မှာ အရည်အချင်းပြည့်လာရင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဖြစ်လာမယ်၊
လူကလဲ တော်မယ်၊ စန်းကလဲ ရှိမယ်ဆိုရင် နာမည်ကြီးသွားနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...

“အမေ ကြိုက်သလို စီမံပါလေ၊ သမီးကတော့ ကဖွဲ့ပဲ သိတာ၊ ကလို့ ရသမျှ ပိုက်ဆံ အမေ့ကို အကုန်လုံး အပ်မယ်၊ အမေဘာမှ မလုပ်နဲ့၊ အိမ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေ”

ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒီတော့ ဒီလို စဉ်းစားတယ် သမီးရဲ့၊ အမေတို့ မော်လမြိုင်မှာ ရှိတဲ့ မြိုင်မဟာ အငြိမ့်အဖွဲ့ ဆိုတာ သမီး သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီက အငြိမ့်ထောင်ဆရာ မမြစိန်ဆိုတာက အမေနဲ့ ခင်တယ်၊ အဲဒါကတော့ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်၊ အမေ သူ့ဆီမှာ သွားပြီး သမီးကို အပ်ပေးမယ်”

ဟု ဒေါ်ကြိုင်က ပြောလေ၏။ မမြလေးလည်း သဘောတူလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ကြိုင်သည် မမြလေးအားခေါ်၍ မြိုင်မဟာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ဆီသို့ သွားကာ.. ။

“မမြစိန်ရေ၊ ဟောဒါ ငါ့သမီးပဲ၊ ညည်းရဲ့ မြိုင်မဟာအငြိမ့်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က...

“အတော်ပါပဲတော်၊ ဒီမှာလဲ ရှေ့ထွက်တစ်ယောက် လိုနေတယ်၊ ရွှေသွားစိန်ဆိုတာ ခေါင်းဆောင်၊ လူလူဆိုတဲ့ ရှေ့ထွက်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အငြိမ့်ဆိုတာက ရှေ့ထွက်နှစ်ယောက်မှ ကောင်းတာမဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဒေါ်ကြိုင်သမီး ဒီမှာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ ဒေါ်မြစိန်သည် မမြလေးအား သူ၏အငြိမ့်တွင် ရှေ့ထွက်အဖြစ် လက်ခံလိုက်လေတော့၏။ “

ဒီမှာ ကလေးမ၊ များများတော်အောင် ကြိုးစား၊ အမေ ဒေါ်ကြိုင်ကြီးလောက် ညည်းမှာ ပညာတော် တတ်ပြီး ဒီရပ်နဲ့ဆိုရင် နိုင်ငံကျော်ပြီ၊ လေတာတို့၊ ယူတစ်တို့ကို ရင်ပေါင်တန်းနိုင်ပြီ”

ဟု လည်း ဒေါ်မြစိန်ကြီးက အားပေးစကား ပြောလေ၏။ လူလူဆိုသော ရှေ့ထွက်မင်းသမီးမှာမူ မမြလေးကို မြင်သည်နှင့် မမြလေး၏ ရုပ်ရည်ကို မနာလို မရှုစိမ့် ဖြစ်လေတော့၏။ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ရွှေသွားစိန်ကမူ... ။

“ရှေ့ထွက်က ဒီလောက်ချောနေရင် ခေါင်းဆောင်က ကြောက်ရတယ်တဲ့၊ မြလေး
နှင့်ကြီးစားပါတယ်၊ ငါ့မှာက အငြိမ့်ပညာတော့ ရှိပါရဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရည်က
နှင့်တူလို့ မဟုတ်လေတော့ တောလောက်မှာပဲ ကျယ်ဝံ့တယ်အေး၊
မြတက်မခမ်းဝံ့ဘူး” ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောရလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင်
မမြလေးသည် မြိုင်မဟာအငြိမ့်အဖွဲ့၌ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခွင့်
ရလေတော့သတည်း။

XXXXXXXX

အချစ်သမုဒ္ဒရာဆီသို့

မမြလေးသည် မြိုင်မဟာအငြိမ်းနှင့် အမြဲမြဲအနယ်နယ်သို့ လှည့်လယ်ကပြခဲ့လေ၏။ အငြိမ်းခွင်ကန်၍ ပြန်သောအခါ၌ ကျရသမျှသော အခကြေးငွေတို့ကို ဒေါငွေကြိုင်ကြီးလက်သို့ အပ်လေ၏။ ထို့နောက်မှပင် ဆန်၊ ဆီ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် စသော ပစ္စည်းများကို ဝယ်လေ၏။ ဒေါငွေကြိုင်ကြီးမှာမူ အသက်ကြီးသောအခါ၌ မိမိအား လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးသည့် သမီးကလေးတစ်ဦး ရရှိထားသောကြောင့် အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် တနေလုံး တဆောင်းလုံး ကပြခဲ့သည်များကို မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါငွေကြိုင်ကြီးအား အစမှအဆုံး ပြောပြလေ၏။ ဒေါငွေကြိုင်ကြီးကလဲ စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်ကာ

“ဟိုနေရာတုန်းက ဟိုလို့လုပ်လိုက်ရင် ပိုပြီးကောင်းမှာ၊ ဒီနေရာကျတော့လဲ ဒီလိုကလေးဆိုရင် ပိုပြီးကောင်းမှာ”

ဟု စသည်ဖြင့် မမြလေး ကပြခဲ့သည့်များကို ဖြည့်စွက် အကြံပေးလေ၏။ ထို့နောက် သားအမိနှစ်ဦးသည် ဆိုလိုက်ကြ ကလိုက်ကြနှင့် နေကြလေ၏။ ပြီးလျှင် အငြိမ်းရာသီသို့ ရောက်သောအခါ၌ မမြလေးသည် အငြိမ်းက ထွက်ရပြန်လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် ကချည်တစ်ခါ နားချည်တစ်လှည့်နှင့် နေလာခဲ့လေ၏။ တစ်နေ့သ၌ မမြလေးသည် အငြိမ်းထွက်ခါနီးပြီး ဖြစ်သဖြင့် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူရန် မော်လမြိုင်ဈေးသို့ သွားလေ၏။ ဈေးအဝင်တွင် တစ်စုံတစ်ခုတစ်ယောက်နှင့် မျှက်နှာချင်းဆိုင် တူးမိသဖြင့် ထိုသူအား ငေးစိုက်ကြည့်မိလေ၏။ ထိုသူကလည်း မမြလေးအား ငေးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် ထိုသူကပင်.

.. “မမြလေး”

ဟု ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်လေ၏။ မမြလေးကလည်း... ။

“ဟယ်... မောင်မြိုင်ပါလား၊ ငါဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ငါလဲ နင်ကို တွေ့ချင်နေတာ၊ ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်သွားသလဲလို့ ငါ မကြာခဏ တွေးမိပါတယ်၊ နင်ကော ငါ့ကို မတွေးမိဘူးလား မမြလေးရယ်”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလေ၏။

“သတိရတဲ့အခါ တော့ ရတာပေါ့ မောင်မြိုင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက နှင့်လို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေရတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခထဲမှာ နေရတဲ့သူဆိုတော့ အမြဲတမ်းတော့ သတိမရနိုင်ဘူး”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ မောင်မြိုင်က.

“ငါလဲပဲ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း မနေရပါဘူးဟယ်၊ ငါတို့အဖေ အောက်ပိုင်း သေသွားကတည်းက ငါဖြင့် အဖေ့ကို စိတ်မချလို့ကျောင်းလဲ တဝက်တပျက်နဲ့ ထွက်လိုက်ရတယ်၊ အဖေ ကားမောက်လို့ အောက်ပိုင်းသေသွားတယ်၊ ငါတို့ မော်လမြိုင် ရောက်နေတာကြာပြီ”

ဟု ဆိုကာ ၎င်းနေထိုင်သော ရပ်ကွက်ကို ပြောလေ၏။

“ငါလေ နင်တို့ ပျဉ်းမနားကို ပြောင်းသွားတော့ ထွက်ပြီး နှုတ်ဆက်တာကစပြီး ငါလဲ ငါ့ဦးလေးအိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ရတာပါပဲ၊ ငါ့ဦးလေးလဲ ရှိမှရှိသေးရဲ့ လား မသိဘူး၊ ငါအခု အငြိမ့်ကနေတယ်၊ အဲဒါ အငြိမ့်ထွက်ခါနီး ပစ္စည်းကလေးတွေ လာဝယ်တာ”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

“အေးဟယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ အဖေလဲ နင့်ကို တွေ့ချင်မှာပါ”

ဟု ဆိုကာ မောင်မြိုင်သည် မမြလေးအား ၎င်း၏ အိမ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် အနှစ်နှစ်အလလ ကွဲကွာနေသော ငယ်သူငယ်ချင်း မောင်မြိုင်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ ခွင့် ရလေတော့၏။ အငြိမ့်ထွက်သောအခါ၌ အမြဲမြို့အနယ်နယ်သို့ လှည့်လည်၍ အငြိမ့်ကရ၏။ ပြန်လာသောအခါ၌ မမြလေးသည် မခင်ဒေါ်ငွေကြိုငြိမ်းအတွက်သာ မဟုတ်ဘဲ မောင်မြိုင်တို့ သားအဖအတွက်ပါ လက်ဆောင်များ ဝယ်၍လာတတ်၏။ အငြိမ့်နားသောအခါ၌ မောင်မြိုင်၏ အိမ်သို့ သာလျှင် သွားရောက် လည်ပတ်နေလေ၏။ တနေ့တွင် မမြလေးသည် မောင်မြိုင်၏အိမ်၌ အချိန်ကုန်နေသည်ဖြစ်ရာ ပြန်လာသောအခါ၌ မိုးချုပ်သွားလေ၏။ ထိုအခါမောင်မြိုင်က လိုက်ပို့ရလေ၏။ မမြလေးက.

.. “မပို့ပါနဲ့ မောင်မြိုင်ရယ်၊ လက သာနေတာပဲ၊ ငါ့ဟာငါ ဘုံပြန်ပြီး ပြန်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင်

“မဟုတ်တာပဲ မမြလေးရယ်၊ ငါလဲ တနေကုန် အိမ်ထဲမှာ ကုပ်နေရတာ၊ အညောင်းပြေအညာပြေ လမ်းလျှောက်ချင်နေတာ၊ ဘုံပြတ်မငှားပါနဲ့ဟယ်၊ လမ်းလျှောက်သွားတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးနှင့် မောင်မြိုင်တို့သည် လရောင်အောက်တွင် အတူတကွ လျှောက်သွားကြလေ၏။ လမ်းတွင် မောင်မြိုင်က “မမြလေး.. နင် သိပ်ပြီးလှတာပဲနော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...

“မောင်မြိုင်ရယ်... နင့်ဟာကလဲ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ပါလားဟယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ဆိုင်းတွေ ဗုံတွေ ဆင့်နေစရာ မလိုဘူးလေ၊ ငါက အငြိမ့်ကနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါက နင့်ကို ချစ်နေတာ”

ဟု မောင်မြိုင်ကပြောကာ မမြလေး၏လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်လေ၏။ မမြလေးသည် ငြိမ်ချနေ၏။ ထိုအခါ မောင်မြိုင်က...

“ပြောပါ မမြလေး၊ နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်လေ၊ နင်ပြန်ပြီး ပြောပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက ၎င်း၏ အကျီကြားတွင် ဝှက်ချီယူလာသော လက်ကိုင်ပုဝါလေးကို ထုတ်ချပြလိုက်လေ၏။ မောင်မြိုင်သည် ထိုလက်ကိုင်ပုဝါလေးကို ဆွဲယူကြည့်ရှုလိုက်ရာ လက်ကိုင်ပုဝါလေး၏ထောင့်တွင် r ဆိုသော စာလုံးအနီကလေးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက..

“ဟိုး.. ကလေးဘဝကတည်းက နှင် ငါ့ကို ပေးထားခဲ့တဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါလေ၊ အဲဒီတော့ နင့်ကို ချစ်တယ် ပြောဖို့ လိုသေးသလား မောင်မြိုင်ရယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ပြောဖို့မလိုမှန်း သိပါတယ် မမြလေး၊ ဒါပေမယ့် ပြောတာကို နားထောင်ချင်လို့
မေးနေတာပါ။”

ဟု မောင်မြိုင်က အကျပ်ကိုင်လိုက်ရာ မမြလေးသည် မောင်မြိုင်၏ လက်မောင်းကို
ခေါင်းနှင့် မှီ၍..

“နင့်ကို ချစ်တာ ကြာလှပြီ”

ဟု တိုးတိုးကလေး ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျယ်ကျယ်ပြောစမ်းပါ မမြလေးရယ်”

ဟု မောင်မြိုင်က ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက..

. “ရှက်တယ်”

ဟု ဆိုကာ အသံလွင်လွင်ကလေးဖြင့် “တခစ်ခစ်” ရယ်လိုက်လေ၏။
ထိုရယ်သံလွင်လွင်ကလေးသည် မော်လမြိုင်အောက်လမ်းမကြီးမှတစ်ဆင့်
လှောင်အောက်တွင် ‘တဖျပ်ဖျပ်’ စီးဆင်းနေသော
လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများပေါ်မှ ပျံ့ဝဲကာ ပင်လယ်ဆီသို့ ရောက်သွားလေ၏။
ပင်လယ်မှတစ်ဆင့် သမုဒ္ဒရာဆီသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုသမုဒ္ဒရာကား
“အချစ်သမုဒ္ဒရာ” ဟု ခေါ်လိုက ခေါ် နိုင်ခွင့် ရှိပေတော့သတည်း။

မမြလေးတို့ အပြန်

ခရစ်သက်ကရစ် ၁၉၂၈ခုနှစ်လောက်တွင် မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်းသို့ အတော်အတန်ကြီးမားသော မော်တော်ကြီးတစ်စီး ဆိုက်ကပ်လေ၏။ ထိုသို့ဆိုက်ကပ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် လွန်စွာကြီးမားသည့် ပုလဲနားကပ်ကြီးကို နားနစ်ဘက်၌ ပန်ထားသော အသက်လေးဆယ်အရွယ်ခန့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည် ထိုမော်တော်ပေါ်သို့ အလောသုံးဆယ် တက်လိုက်သဖြင့် ကုန်းတောင်ပေါ်မှ ချော်၍ အောက်သို့ ကျမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရာ မော်တော်တွင် ရေပက်ကြီးချည် အလုပ်လုပ်သည့် ကုလားကလေးတစ်ဦးက အချိန်မီ ဖမ်း၍ ဆွဲထားလိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် ထိုကုလားလေးကပင် ကုလားစကားဖြင့် ထိုအဒေါ်ကြီးကို

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာများ ဒါလောက် အရေးကြီးလာတာလဲ”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်လေ၏။ ပုလဲနားကပ်ကြီးနှင့် အဒေါ်ကြီးကမူ မြန်မာစကားနှင့်ပင်

“နင် မသိပါဘူးဟယ်”

ဟု ဆိုကာ မော်တော်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ မော်တော်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ၎င်းတွေ့လိုသောလူကို လှမ်းမျှော်၍ မျက်စိဖြင့် ရှာဖွေလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ရှာဖွေလိုက်ရာ ၎င်းတွေ့လိုသောဘူသည် မော်တော်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသော သူများအား အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုနေသည်ကို

တွေ့ရလေ၏။ ။

“ဦးလေးလူတို့ လင်မယားနဲ့ ငွေနှံကြီးတဲ့က နီးတယ်၊ အဲဒါက သက်သက်သွားရမယ်၊ ဘုံပြတ်ကိုလဲ ကျွန်မ စီစဉ်ပေးမယ်။ ဖြည်းဖြည်းမှ ဆင်းကြ၊ ဒေါ်ပုနဲ့ ကုလားမတို့က နီးတယ်၊ တတဲသွားကြ၊ ရွာစားနဲ့ အဖွဲ့က ပစ္စည်းတွေကို နွားလှည်းနဲ့ တင်ပေးမယ်၊ လူတွေက ဘုံပြတ်နှစ်စီးဆိုရင် လောက်တယ်၊ ကျွန်မ အားလုံး စီစဉ်ပေးမယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေကြ၊ အငြိမ့်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဒေါ်စိန်ရယ် ကျွန်မရယ်က နောက်ဆုံးမှ ဆင်းမယ်”

မော်တော်တစ်စင်းလုံးသည် ထိုမိန်းကလေးကလေး၏ အသံ တစ်သံတည်းသာ ရှိလေ၏။ အားလုံးငြိမ်၍ နားထောင်နေကြလေ၏။ ထို့အခါ စောစောက မော်တော်ပေါ်သို့ တက်လာသော ပုလဲနားကပ်ကြီးနှင့် မိန်းမကြီးသည်

စီမံခန့်ခွဲနေသော မိန်းကလေးအနီးသို့ သွားရောက်ကာ...

“ဟဲ့... မြလေး၊ လာစမ်းပါဦးဟယ်၊ ငါကြားရတဲ့သတင်းကဖြင့် မထိပ်သာ
မလန့်သာပါလား”

ဟု ပြောဆိုကာ အငြိမ့်ပစ္စည်းထည့်ထားသော သေတ္တာကြီးများအကြားသို့ ဆွဲ၍
ခေါ်သွားလေ၏။

“ဟုတ်တယ် အဒေါ်ပွဲမစခင် တစ်ရက်မှာပဲ ဖြစ်ရှာတာ၊ ဝမ်းရောဂါဆိုပေမယ့်
များများစားစား ဝမ်းကျွတာ မဟုတ်ဘူး၊ နှုတ်ခါလောက်ကျတာနဲ့ အသက်ပါသွားတာ၊
ကျွန်မတို့လဲ ရွှေသွားစိန် မရှိတော့ အတော့်ကို အားငယ်သွားကြရတာပေါ့၊ သို့ကိုလဲ
အဒိဋ္ဌာကလေးမှာပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဆွမ်းလဲ
သွတ်ခဲ့ပါတယ်”

ဟု မိန်းကလေးက ပြောလေ၏။

“ညည်းတို့ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြသတန်း”

ဟု ပုလဲနားကပ်နှင့် အဒေါ်ကြီးက မေးလေ၏။

“ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမလဲ အဒေါ်ရယ်၊ နောက်ဝင်မယ့်ခွင်က ဘုန်းကြီးပျံပွဲ
မဟုတ်လား၊ မဝင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မပဲ ရွှေသွားစိန်နေရာကို ဝင်ပြီး
ကရတာပေါ့”

ဟု ထိုမိန်းကလေးက ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ဘုံပြတ်(ခေါ်) မြင်းလှည်းများ
ရောက်လာသဖြင့် ထိုမိန်းကလေးက

“အဒေါ်ရေ၊ ပြန်မယ့်သူတွေအတွက် ကျွန်မ စီစဉ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဟောဟိုမှာ
လှလှ ရောက်လာပြီ၊ အကြောင်းစုံကို သိရအောင် သူနဲ့ စကားပြောပေတော့”

ဟု ဆိုကာ မြလေးဆိုသော မိန်းကလေးသည် မြင်းလှည်းသမားများနှင့် သူ၏
အငြိမ့်အဖွဲ့သားများကို တွေ့ဆုံကာ ခရီးစဉ်များ စီမံပေးလေ၏။ ခရီးစရိတ်များ
ထုတ်ပေးလေ၏။ မြလေးဆိုသူမှာ အသက်ဆယ်ကိုးနှစ် အရွယ်ရှိ
ရှေ့ထွက်အငြိမ့်မင်းသမီးကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။
ထိုအငြိမ့်အဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးမှာ ရွှေသွားစိန် ဖြစ်သော်လည်း

လမ်းခရီး၌ ရွှေသွားစိန် ဝမ်းရောဂါနှင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ရာ မြလေးသည် လက်ခံထားသော ပွဲခွင်များကို မဖြုတ်ဘဲ ရွှေသွားစိန်၏ နေရာတွင် ဝင်ကပြကာ ၎င်းတို့အငြိမ့်တည်ရှိသည့် မော်လမြိုင်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပုလဲနားကပ်နှင့် အဒေါ်ကြီးမှာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ဖြစ်၏။ ဒေါ်မြစိန်သည် ၎င်းအနီးသို့ ရောက်လာသော ရှေ့ထွက်မင်းသမီးလှလှအား..

“ဘယ်လိုလဲ လှလှရယ်၊ ရွှေသွားစိန် မရှိဘဲ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ နေရာကျရဲ့ လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ လှလှက...

“မြလေးက ဒုတိယ လက်ထောက်ပဲ အဒေါ်ရယ်၊ သူက ရွှေသွားစိန်နေရာ တက်ပြီး ခေါင်းဆောင် လုပ်တော့တာပေါ့၊ ကလိုက်ဆွဲလိုက်တာ မပြောပနဲ့တော့၊ ရွှေသွားစိန်တောင် သေရာကနေထွက်ပြီး သူ့ကိုကြည့်ပြီး အတုခိုးရမယ့်အတိုင်းပဲ၊ ပြီးတော့လ အငြိမ့်တဖွဲလုံးကို အုပ်ချုပ်လာလိုက်တာ အဒေါ်ကယ်တိုင် လိုက်လာရင်တောင် သူ့လောက် အုပ်ချုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြလေးကတော့ တကယ်ပါပဲ၊ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ခေါင်းဆောင် မင်းသမီးကြီး ကျနေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က...

“အေးလေ၊ ဒီလို လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တယ်ဆိုရင်ပဲ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်ရာ လှလှက တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ မွဲလိုက်လေ၏။

“ပြောရဦးမယ် အဒေါ်ရဲ့၊ ပြည်မှာ အငြိမ့်ဝင်ပြီး ရန်ကုန်ဘက်ကို ပြန်လာတဲ့အခါမှာ တန်းတန်းမတ်မတ်မလာဘဲ လည်းကူးဘက်ကို ထောင်တက်သွားပြီး ပွဲခွင် မရမက ဖန်တီးပြီး အဲဒီမှာ တစ်ညဝင်ကစဲသေးတယ်၊ အဲဒီပွဲကတည်းမှာပဲ အငြိမ့်မင်နော့ကို စောင့်ကြီးခိုထားတဲ့ လူတစ်ယောက် သူနဲ့လာတွေ့တယ်၊ ကျွန်မလဲ မသကာတာနဲ့ အဲဒီလူကြီးရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ခိုးပြီးကြည့်လိုက်တော့၊ လား...လား၊ တခြားလူ ဟုတ်လား အဒေါ်ရဲ့၊ သေသွားတဲ့ မင်းသမီး ရွှေသွားစိန်ရဲ့ ပထွေးကြီးလေ၊ ဒါ့မှလူ သတ်မှုနဲ့ ဝမ်းနည်းပြီး ဖြစ်နေတာ အဒေါ် သိတယ်မဟုတ်လား၊ မြလေးက အဲဒီ ဝမ်းနည်းပြီး ကြီးနဲ့ ကြွေဖို့ အကြံနဲ့ အဲဒီပွဲခွင်ကို ကြံဖန်ပြီး စီစဉ်တာ၊ အဲဒီကောင်မ သိပ်ပြီးလည်တယ် အဒေါ်ရဲ့”

ဟု လှလှက ပြောလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မမြလေးသည် ၎င်းတို့အနီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ရာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်က...

“ဟဲ့...မြလေး၊ ညည်း ကိုသာဒင်ကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆို၊ သူက ဝရမ်းပြေးကြီးပဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ သူကော ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိရဲ့ လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“တွေ့တာက ဒီလိုပါ အဒေါ်ရယ်၊ တမင်တကာ တွေ့အောင် စီစဉ်တာပဲ၊ ရွှေသွားစိန် သေခါနီးမှာ ကျွန်မကို သေသေချာချာ မှာသွားတယ်၊ သူပထွေးကြီး လှည်းကူးမှာ ရှိတယ်တဲ့၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဝင်တွေ့ပြီး စာတစ်စောင် ပေးလိုက်ပါဆိုလို့ ကျွန်မသွားရတာ၊ သူပထွေး ဦးသာဒင်ကြီးဟာ လူလဲ မသွတ်ရပါဘဲနဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ ပြေးနေရတယ်၊ အဲဒီဟာအတွက် သူက သူသိသမျှ လွတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို စာရေးပေးလိုက်တာပါ အဒေါ်ရယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မော်တော်သမားများက ငွေရှင်းပေးရန် လာပြောသဖြင့် မမြလေးသည် အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီးအား...

“အဒေါ်... လှလှနဲ့ စကားပြောနေဦး၊ ကျွန်မ မော်တော်စရိတ် သွားရှင်းပေးလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏ ထိုအခါ၌ လှလှက ဒေါ်မြစိန်ကြီးအား လက်တို့ကာ...

“မြလေးကို အဲဒီဝရမ်းပြေးကြီးက အထုပ်တစ်ထုပ်လဲ ပေးလိုက်သေးတယ် အဒေါ်ရဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လှလှသည် မမြလေးနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများကို ကဓားရေလွှတ်ပြောလေ၏။ ပြောသမျှတိုသည့်လည်း မမြလေး၏ မကောင်းကြောင်းတို့သာလျှင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မမြလေး ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုအခါ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်က

“ဟို..မြလေး၊ နင် ကိုသာဒင်ကြီးဆီက အထုပ်တစ်ထုပ် ရခဲ့သေးတယ်ဆို”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လှလှသည် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားလေ၏။ မမြလေးကမူ..

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်ဦးသာဒင်ကြီးက ထားဝယ်မှာနေတဲ့ သူမိန်းမဆီကို

ပေးလိုက်တဲ့အလုပ်ပါ။ ကျွန်မ ပို့ပေးရမှာပေါ့”

ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လှလှလည်း ပြန်မည်ဟု ပြောသဖြင့် လှလှပြန်ရန် ဘုံပြတ်ငှားပေးခြင်း ဘုံပြတ်ခပေးခြင်းတို့ကို မမြဲလေးက ပြုလုပ်လေ၏။ ထို့နောက် ကျန်ပစ္စည်းများကို အပြင်မဲ့ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်၏အိမ်သို့ ပို့ရန် စီမံလေ၏။ အလုပ်သမားများလည်း ပစ္စည်းများကို ထမ်းပိုးကာ ဘုံပြတ်များပေါ်သို့ တင်လေ၏။ ထိုအခါ မမြဲလေးသည် သူ၏ ထန်ခေါက်ဖာကလေးကို ကြိုးဖြင့် တုပ်၍ ခါးစောင်းတင်ကာ ပွေ့လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဒေါ်မြစိန်အား

.. “ကဲ...အဒေါ်ကျွန်မသွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က..

.. “မြဲလေး...ညနေကျရင် တို့အိမ် ထမင်းလာစားပါလား၊ ညည်းကြိုက်တဲ့ ငါးပြေမ ဆီပြန် ချက်ထားမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

“မစားတော့ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ အမေနဲ့တွေ့ပြီး စကားတွေက ပြောရဦးမယ်”

ဟု မမြဲလေးက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“အမေနဲ့ တွေ့လို့ စကားတွေ ပြောပြီးတဲ့နောက်မှာ ဟိုးဘုရင်ရို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနားက အိမ်ကို သွားရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ ဘုံမြန်မာ ကပြားလား၊ ဘုံကုလား ကပြားလား၊ အဲဒီကောင်လေး ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ရစ်ချက်ဆိုလား၊ မောင်မြိုင်ဆိုလား၊ နှာတံပေါ်ပေါ် ကောင်လေးဟာလေ”

ဟု ဒေါ်မြစိန်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မနဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပါ အဒေါ်”

ဟု မမြဲလေးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ညည်းဟာညည်း ကျောင်းနေဖက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ညည်းကို ပြောချင်တာကတော့ မြစ်သကျွန်းပေါ်ဘက်မှာ ပွဲခွင်တွေ အများကြီး လက်ခံထားတယ်၊ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးမပါဘဲ ငါ့အငြိမ့်ကို ပြီးစလွယ် မလွတ်နိုင်ဘူး၊ မြင်မဟာအငြိမ့်ဆိုတာ လူတိုင်းသိနေတဲ့ နာမည်၊ အဲဒီတော့ ဒီအချိန်ကစပြီး အငြိမ့်က ညည်း ထွက်မယ်လဲ မကြုံနဲ့တော့ မြလေးရေ”

ဟု ဒေါ်မြစိန်က ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...

“ဪ...အဒေါ်က ကျွန်မကို ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ခန့်လိုက်ပြီးကိုး၊ စိတ်ချပါ အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မကြိုးစားပို့မယ်”

ဟုပြောဆိုကာ ဒေါ်မြစိန်အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်မြစိန်က မမြလေး၏ နောက်သို့ လိုက်လာကာ..

. “ဟဲ့...မြလေးရဲ့ ၊ ငါ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ လှလှနဲ့ နင်နဲ့ကော တည့်ရဲ့ လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“တည့်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြီးတော့လဲ လူချင်းတည့်တာ မတည့်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အလုပ်ချင်းကဆွေမျိုးပဲ အဒေါ်ရယ်၊ အလုပ်ခွင်ကျတော့လဲ သင့်မြတ်အောင် အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့ ၊ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာတော့ မတတ်သာလဲ ကိုယ်က အလျှော့ပေးတန် ပေးရမှာပေါ့”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က...

“ဟယ်...မြလေး၊ အကောင်သေးသေးလေးနဲ့ နင်အချိန်တယ်စီးပါလား၊ နင်အသက်ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ နင်လူကြီးစိတ် မွေးတာပဲ၊ သာဓုကွယ် သာဓု၊ ငါ့တူမကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ၊ အဒေါ်ဖြင့် လက်ရုံးတစ်ဖက်ပြုတ်ပြီး လက်ရုံးတစ်ဖက်အစားရတာပဲ”

ဟု ဒေါ်မြစိန်ကပြောလိုက်ချိန်မှာပင် မမြလေးသည် ဘုံပြတ်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီဖြစ်၍ ဘုံပြတ်မှာလည်း ခွာသံမြို့သံတို့ဖြင့် စတင်ထွက်ခွာသွားနေပြီ ဖြစ်၏။ ချလွင် ခလောက်၊ ချလွင် ခလောက်။

XXXXXXXXXX

ရှေးအငြိမ်းမင်းသမီးကြီး ဒေါ်ငွေကြိုင် မမြလေး စီးနင်းလိုက်ပါလာသော
ဘုံပြတ်ကလေးသည် တချင်ချင် တခွပ်ခွပ်နှင့် မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ
အတော်အတန် သန့်ပြန့်သော မရမ်းကုန်းရပ်ကွက်လေးစီသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။
ဘုံပြတ်ကလေးသည်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်လေ၏။
ထိုအိမ်ကလေးအတွင်းမှ..

. “ခရီးတထောက်...သမီးပျောက်ရဲ့ ရှာပါတယ်လေ...”

အစချီသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ငေါက်သံ၊ ဟောက်သံ၊ ငန့်သံများဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ
သီဆိုလိုက်သောအသံကို ကြားရလေ၏။ မမြလေးသည် ဘုံပြတ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ
ထန်းခေါက်ဖာနှင့် အိတ်ကို ပွေ့၍..

. “အမေရေ မြလေး ပြန်လာပြီ”

ဟု အော်ဟစ်ရင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ထိုအခါ အတွင်းမှ
အသက်(၆၀)ကျော်အရွယ် အဘွားကြီးသည် ပြေးထွက်လာပြီး မမြလေး၏
အထုပ်များကို ကူ၍ဆွဲလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးက...

“အမေရယ် ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်မတို့ အငြိမ့်က
ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ရွှေသွားစိန် လမ်းမှာပဲ ဝမ်းရောဂါနဲ့
အနိစ္စရောက်သွားလေရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘွားကြီးက... ။

“အေး...ငါလဲ သတင်းသန့်သန့် ကြားလိုက်ပါရဲ့၊ သနားစရာကွယ်၊ ငါတို့
သတင်းသမား ဘဝကတော့ ကရင်းခန့်ရင်း သွားရင်းလာရင်းနဲ့ပဲ
ဘဝဆုံးကြရတာကလား”

ဟု သံဝေဂရသော အသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“နောက်ပြီးတော့ အမေ၊ အငြိမ့်ဆရာ ဒေါ်မြစိန်ကြီးက သမီးကို
ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး တင်လိုက်ပြီ”

ဟု မမြလေးကပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ငွေကြိုင်က...

“အေးလေ၊ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး တင်လိုက်တော့လဲ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနဲ့ ထိုက်တန်အောင် အလုပ်လုပ်တတ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါတွေအတွက် ငါ့သမီး ဘာမှမပူနဲ့၊ အမေပြပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက..

“အမေရယ် ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ အမေ့ကို ငွေအစိတ်ထဲ ပေးခဲ့တာ၊ သုံးလလုံးလုံး အဲဒီငွေအစိတ်နဲ့ အမေဘယ်လိုလုပ်ပြီး သုံးနေတာတုန်း”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ငွေကြိုင်က

“ဘယ်ကလာ အစိတ်ရမှာလဲ သမီးရဲ့၊ ညည်း အငြိမ်မထွက်ခင်က တိုသွားအမိ ယူထားတဲ့ ငွေတစ်ဆယ် အကြွေးရှိတာကို ကြွေးရှင် ဒေါ်သန်းကြွယ်ကြီး လာတောင်းလို့ ဆပ်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီတော့ ဆယ်ငါးကျပ်ထဲ ရှိတော့တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးသည် လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အမေရယ်၊ ငွေဆယ်ငါးကျပ်တည်းနဲ့ သုံးလလုံး သုံးရတယ်ဆိုတော့ ထမင်းမှ စားရဲ့ လား”

ဟု မမြလေးက မေးလိုက်လေ၏။

“အမေ့အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ အဲဒီငွေတစ်ဆယ် အကြွေးမဆပ်ရင် ဒေါ်သန်းကြွယ်ကြီးက ညည်းတို့ အငြိမ်ဆရာ မမြစိန်ဆီ သွားပြီးတိုင်မယ်ဆိုလို့ အမေက ဆပ်လိုက်ရတာ၊ တော်တော်ကြာ ငါ့သမီးကလေး အလုပ်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ဒေါ်ငွေကြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးသည် ၎င်း၏ ထန်းခေါက်ဖာကို ဖွင့်၍ တစ်လုံး ကထားသော ညကြွေးများကို ထုတ်ကာ ဒေါ်ငွေကြိုင်၏ လက်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင်..

. “အမေကြိုက်တာတွေ ချက်စား၊ စားဆိုရင် ကြာပါတယ် အမေရယ်၊ အခုကို သွားဝယ်ချေပါ”

ဟု မမြလေးကပြောလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးက.

.. “များလှသည်လားအေ”

ဟု ဆိုကာ ငွေများကို မမြလေး၏ လက်အတွင်းသို့ ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။ မမြလေးလည်း မယူဘဲ ပြန်၍ ပေးသဖြင့် ငွေများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျကာ ပြန်ကြကုန်၏။ ထို့နောက် သားအမိ နှစ်ယောက်တို့သည် ပြန်ကျနေသော ငွေများကို ကြည့်ကာ ပြိုင်တူ ရယ်မောကြလေ၏။ ထိုသို့ ရယ်မောပြီးလျှင် ဒေါ်ငွေကြိုင်က..

. “ဖြည်းဖြည်းတော့ ဝယ်စားတာပေါ့ အေ၊ ညည်း မရှိတဲ့ သုံးလလုံးမှာ ငါဟာ ဆန်ပြတ်သောက်နေရတာ တရပ်လုံး ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ညည်းပြန်ရောက်လာမှ အားလျားဖားလျား ဟိုဟာဝယ်ချက် ဒီဟာဝယ်ချက်ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီမိန်းမကြီး သုံးလလုံးလုံးငတ်နေတာပေါ့လို့ ပြောကြမှာပေါ့အေ၊ လူဆိုတာ ဟန်ကိုယ့်ဖို့တဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သားအမိနှစ်ယောက်သည် ကောင်းနိုးရာရာများ ဝယ်ယူချက်ပြုတ် စားသောက်ကြပြီးလျှင် ဒေါ်ငွေကြိုင်က..

“ဇာတ်မှာ မင်းသား၊ အငြိမ်မှာ မင်းသမီး ခေါင်းဆောင်ကြရတာကွယ်၊ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဆိုတာကလဲ နောက်ထွက်တွေလို ဝါးလတ်ကလေး၊ ကောရပ်ကလေးကတတ်ရုံနဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ နုရီကတတ်ရမယ်၊ ခွန်းထောက်ဆိုတတ်ရမယ်၊ လူပြတ်ရဲ့ စကားအကျကို ကောက်ပြီး မျက်နှာမူ မျက်နှာမောင်း လုပ်တတ်ရမယ်၊ ဆိုတဲ့နေရာမှာလဲ ပရိသတ်အကဲကို ခတ်ပြီး လျှော့အနို့၊ အဟဲ၊ အဝဲတွေ နိုင်ရမယ်၊ အခုခေတ်မှာတော့ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဟာလဲ ကောင်းကောင်းကတတ်တာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဂဠုန်ထောင့်က မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ကာလသားတွေကို

မျက်စပစ်တတ်တာလောက်ပဲ ရှိတော့တာ၊ အငြိမ်မင်းသမီးက ကာလသားကို မျက်စပစ်တာဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ပဲက သိပ်ပြီးအေးနေရင် ပစ်သင့်တဲ့အခါလဲ ပစ်ရတာပေါ့လေ ဒါပေမယ့် မျက်စပစ်တာဟာ သဘင်ပညာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိထားရမယ်၊ ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်၊ မင်းသမီးတိုင်း ထဘီနားခတ်ပြီး ကကြတာပဲ၊ အဲဒါကလဲ ကြည့်ကောင်းတဲ့လူမှကောင်းတာ၊ ထဘီနားဟာ ဆိုင်းချက်နဲ့ကို ဝိုင်းကနဲဝိုင်းကနဲ ကျသွားရမယ်၊ ဗလုံးဗထွေးကြီးဆို မလှဘူးကွယ်၊ ပြီးတော့ ကကြီးထဲမှာပါတဲ့ ကနဲတော့ခန်းကိုတော့ လက်အုပ်ချီရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ပရိသတ်ဘက်လှည့်ပြီး ရှိခိုးတာတော့ အမေ မကြိုက်ဘူး၊ ပညာသည်ဟာ

ကိုယ်ပညာကို ပြပြီး အလုပ်လုပ်တာပဲ။ ပရိသတ်ကို ကန်တော့ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပြီးတော့ လူပြက်တွေနဲ့ မင်းသမီးဟာ ချိတ်လုပ်ပြီး ပြက်လုံးတော့ ထုတ်ရမှာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်းတွေကိုတော့ မပြက်စေချင်ဘူး။ မောင်နဲ့မ သားနဲ့အမိ ကြည့်လို့ကောင်းအောင်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့။ ပြီးခွဲတဲ့လကဆိုကျောင်းမှာ အငြိမ့်ခံလို့ အမေသွားကြည့်တယ်။ မင်းသမီးနဲ့ လူပြက်နှစ်ယောက် ချိတ်လုပ်ပြီး ပြက်လုံးထုတ်တယ်။ လူပြက်တစ်ယောက်က လူပြက်တစ်ယောက်ကို ကောင်းမလေးနဲ့ မင်းနဲ့ နားစပ်အောင်ဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်။ မင်းသမီးနားရောက်တော့ ခေါ်သွားတဲ့လူပြက်က အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်ပြီး ငါ့ညီမကြီး သိပ်မောနေတယ်။ အစ်ကို ချေးသွတ်ပေးမယ်ဆိုပြီး မင်းသမီးရဲ့ မျက်နှာကို သူ့လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ အသာသွားပြီးတိုတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလက်ကိုင်ပုဝါကို အခြားလူပြက်ဆီကို ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ ဟိုလူပြက်ကလဲ ဖမ်းပြီးတော့ လက်ကိုင်ပုဝါကို နှိမ့်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို သုံးလေးခါ လုပ်လိုက်တယ်။ ပရိသတ်က ရယ်စပြုနေပြီ။ နောက်တစ်ခါလဲကျရော လူပြက်က မင်းသမီးရဲ့ မျက်နှာကိုမတိုဘဲ မင်းသမီးရဲ့ ဖင်ကို လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ သွားပြီးရိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုလူပြက်ဆီကို လက်ကိုင်ပုဝါ ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ဟိုလူပြက်က လက်ကိုင်ပုဝါကို ဖမ်းယူပြီး မျက်နှာကို မသုတ်တော့ဘဲ သူ့ရဲ့ ပေါင်ကြားထဲကို ထည့်ပစ်လိုက်တယ်။ ပရိသတ်က ပတ်တုတ်လို့မရအောင် ပွဲကျသွားတယ်။ အဲဒီပြက်လုံးကို ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက် ရိုင်းသလဲကွယ်။ အမေဟာ မြေဝိုင်းခေတ်ကုန်ခါနီးကိုလဲ မှီလိုက်ပါတယ်။

ဒါလောက်ရိုင်းတဲ့ ပြက်လုံးမျိုး အမေတို့ မင်းသမီးသက်တမ်းတလျှောက်မှာ မကြုံဖူးခဲ့ဘူး။ ငါ့သမီး ခေါင်းဆောင်အဖြစ်နဲ့ အငြိမ့်ကို စီးရတဲ့အခါမှာ အဲဒါမျိုးတွေ ရှောင်ပါကွယ်။ ပရိသတ်ကို ရယ်အောင်လုပ်တာဟာ သိပ်ပြီးမခက်ပါဘူး။ ပျော်ချင်ပါးချင် ရယ်ချင်မောချင်လို့ကို လှာပြီးကြည့်ကြတာပါ။ လူပြက်နှစ်ယောက် လက်ခုပ်တီးပြီး မိုးမိုးလား မောင် တဲ့ ၊ လေ လေ လေလား မောင် တဲ့၊ ကျူဖျာနှစ်ချပ် မိုးပေါ် ပျံ၊ ကြမ်းပိုးနှစ်ကောင် ပြီးစီးစဉ်ဆုံတဲ့ ဘယ်လိုမှ ဟာသမမြောက်တဲ့ ပြက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ကပ် ပရိသတ် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်တတ်ကြပါတယ်ကွယ်။ ပရိသတ်ဟာ မှည့်နေတဲ့ အသီးတွေပါပဲ။ တချို့နဲ့ထိုးမိရုံနဲ့ ကြွေပါတယ်။ သံချိတ်နဲ့ ချိတ်ပြီး တအားလိမ်ပြီး ခူးစရာ မလိုပါဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်ငွေကြိုင်သည် ၎င်းငယ်စဉ်က အငြိမ့်မင်းသမီးအဖြစ်နှင့် ဝတ်ခဲ့သော ဗလုံထဘီဟောင်းကြီးကို ထုတ်ကာ ဝတ်ဆင်လျက် ထဘီနားခတ်ခြင်း၊ ထဘီသိမ်း၍ ဒူးတပ်ထိုင်ခြင်းမှအစ ကကြိုးကကွက်များကို မမြဲလေးအား သင်ပြပေးလေ၏။ ။ မမြဲလေးသည် ကောင်းစွာ မှတ်သား၏။ မခင်ဒေါ်ငွေကြိုင် ကသောကကြိုးကကွက်ကို ကိုယ်တိုင်ကကြည့်၏။ သားအမိနှစ်ယောက်သည် ဤသို့ပင် ပျော်ပျော်ပါးပါးတစ်ယောက်တစ်လူသွ် ကနေကြလေ၏။ တယောက် ကသောအခါ၌ တစ်ယောက်က လက်ခုပ်တီးပေးလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဒေါ်သိန်းကြွယ်ဆိုသသည့် မိန်းမကြီး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်...

“အလိုလေးတော် မြလေးရယ်၊ ညည်းတို့သားအမိ ကနေတာမြင်တော့

ငါတောင်ကချင်ချင်ခွင့်မိတ်ပေါက်လာပြီ၊ သားအမိနှစ်ယောက်ကတော့ လိုက်တယ်တော့၊ တစ်ယောက်တလဲ ကကြသတဲ့တော်၊ ပျော်စရာကောင်းလိုက်ပါတိ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ငွေကြိုင်က...

“သမီးကလေးက ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဖြစ်ပြီဆိုတော့ လိုတာလေးတွေ ဖြည့်ပေးနေရတာ မသိန်းကြွယ်ရဲ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မမြလေးကို သားအမိသည် ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြပြီးသော်လည်း စောစောက ကြမ်းပြင်၌ ကျလျက်ရှိသော ငွေများကို သိမ်းဆည်းခြင်း မပြုရသေးရကား ဒေါ်သိန်းကြွယ်သည် ထိုငွေများကို တွေ့မြင်သွားလေ၏။

“အလို ဒီသားအမိ၊ ငွေစတွေ တော်တော်ပေါ်နေပါလား၊ ကြမ်းပြင်မှာတောင် ကြဲထားပါလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက.

.. “ပေါတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်သိန်းကြွယ်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ သဘင်သည်ဆိုတာက ငွေကို သိပ်အထင်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မရှိရင်လဲ အငတ်ခံနိုင်တယ်၊ ရှိရင်လဲ သုံးပစ်ဝံ့တယ်၊ ဒေါ်သိန်းကြွယ် သုံးစရာမရှိရင် လက်လှည့်သုံး နည်းနည်းပါးပါးယူသွားဦးလေ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဒေါ်မှာ သုံးစရာရှိပါတယ် မြလေးရယ်၊ မြလေးတစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာတယ် ကြားလို့ ပိန်သလား ဝသလား ကြည့်ရအောင် လာခဲ့တာပါ၊ အခုတော့လဲ ငါ့တူမကြီးက ဝလို့လှလို့ပါလား”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မ ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဒေါ်သိန်းကြွယ်ကို ဘယ်သူက ပြောလို့တုန်း

” ဟု မမြလေးက မေးလိုက်လေ၏။

“အခုပဲ ဈေးနားမှာ လှလှနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူပြောလို့ အဒေါ်သိတာပေါ့”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်က ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးတို့သည် ရွယ်ရွယ်မော့မော့နှင့်ပင် ထိုင်၍ စကားပြောလေ၏။ မမြလေးက လက်ဖက်သုတ်၊ ဇီးယို စသည်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးက...

“အမေရေ၊ ဒေါ်သိန်းကြွယ်နဲ့ အမေနဲ့ စကားပြောနေ၊ သမီး ဟိုအိမ် သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်သိန်းကြွယ်က..

“ဟိုအိမ်ဆိုတာ အရေးပိုင်ကုန်းက အိမ်လား၊ ရစ်ချက်ဆိုတဲ့ကောင်လေး ရှိတယ်လေ၊ ကောင်လေးကတော့ မျှော်နေမှာပါ။ ပြီးတော့ လူက လူချောလေးဆိုတော့ သူတို့ ကြိုက်တဲ့မိန်းမတွေက ညည်းတို့အိမ်မှာ သုံးတဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းက ဗုံတွေလိုပဲ၊ ဝိုင်းဝိုင်းကို လည်နေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား ဒေါ်သိန်းကြွယ်ရယ်၊ ဝိုင်းဝိုင်းလည်တိုင်းလဲ ဖူးစာရှင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဝိုင်းဝိုင်း၊ ယူတော့ တစ်ယောက်ပဲ ယူရမှာပါ”

ဟု မမြလေးက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတာပေါ့ကွယ်”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်က ပြောလေ၏။

“အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ဒေါ်သိန်းကြွယ်၊ သူနဲ့ကျွန်မဟာ အခုမှ တွေ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နှစ်ချေးပေတလူသျှောင်ပေစူးဘဝကတည်းက တွေ့ကြတာ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိပြီးသားပါ”

ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဒေါ်သိန်းကြွယ်လည်း အချိန်အနည်းငယ်ကြာသည်အထိ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးနှင့်အတူ ရွာသုတင်း ရပ်သတင်းမြို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုအိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဒေါ်သိန်းကြွယ်သည် မမြလေးတို့အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဘုံကုန်းရပ်ဘက်ဆီသို့ သွားရောက်လေ၏။ ထိုအရပ်ရှိ လက်ထောက် အငြိမ်းမင်းသမီး လှလှအိမ်သို့ တက်သွားသောအခါ လှလှက

.. “ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်သိန်းကြွယ်၊ မြလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

ဟု ဆီး၍ မေးလိုက်လေ၏။

“တွေ့ခဲ့ပါ လှလှရယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက် ကနေကြတယ်၊ သူ့သမီး ခေါင်းဆောင် ဖြစ်တော့မှာမို့ လိုတာကလေးတွေ သင်ပေးနေတယ်လို့ သူ့အမေ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အောင်မာ ရာရာသေ၊ သူ့ကို ဘယ်သူက ခေါင်းဆောင် တင်သေးလို့တုန်း၊ လမ်းမှာ ရွှေသွားစိန် သေလို့ ခဏတဖြုတ် ခေါင်းဆောင် တက်လုပ်ရတာကို တသက်လုံး လုပ်ရမယ် အောက်မေ့နေတယ်”

ဟု လှလှက ပြောလိုက်လေ၏။

“ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရင်တော့ မလွယ်ဘူးဟေ့၊ အခုတောင် ငါ့ကို ငွေစကို အထင်မကြီးတူအကြောင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရင်တော့ ဘယ်လို စကားမျိုး ပြောမယ် မသိပါဘူးတော်”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဖြစ်လဲ မဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်သိန်းကြွယ်ရယ်၊ ဒီကောင်မက အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေတာပါ”

ဟု လှလှက ပြောလေ၏။

“လှလှရယ်...သူ့အကုသိုလ် သူ့ကို အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်၊ အခုပဲ အရေးပိုင်ကုန်းက အိမ်ကို သွားလေရဲ့၊ ဟိုလဲရောက်ရော မြဲလေးတစ်ယောက် ရင်ကွဲနာကျပြီး ပြန်လာရမှာပါ”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်က ပြောလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်သိန်းကြွယ်ရဲ့ ”

ဟု လှလှက ကသော ကမျော မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီအိမ်မှာ သူ့ရည်းစားကလေး ရစ်ချက်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီကောင်လေးအိမ်မှာလဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အမြဲတမ်းလိုလို ရောက်နေတယ်၊ ရုပ်ကလဲ ကပြားရုပ်လေးဟယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ရှိပုံရတယ်”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်ကပြောလိုက်လျှင် လှလှက...

“အဲဒါနဲ့ပဲ မြဲလေးက ရင်ကွဲနာကျရရောတဲ့လား ဒေါ်သိန်းကြွယ်ရယ်”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အို.. ညည်းနဲ့တယ်၊ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး ဒီလောက်တွေ့ပါများတော့လဲ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ရှိပါ့မလား၊ မြင်ပါများရင် သံယောဓဉ် တွယ်တတ်တယ်တဲ့၊ မြဲလေးတစ်ယောက်တော့ ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာပါအေ”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်ကပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုလဲ မြဲလေးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ပြန်လာတဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်မကြည့်ချင်လိုက်တာ၊ ဘယ်နားကစောင့်ပြီး ကြည့်ရပါ့ မလဲ”

ဟု လှလှက ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်သိန်းကြွယ်က.

“ဒီကောင်မ ပြန်ရင် အိမ်ရှေ့က ပြန်တာပေါ့ အေ၊ အဲဒီတော့ အိမ်ကို လိုက်ပြီး ငါ့အိမ်ရှေ့က ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနောက်တွင်ကား ဒေါ်သိန်းကြည်နှင့် လှလှတို့သည် ရယ်ကာမောကာနှင့်
အကုသိုလ် ပွားရန်အတွက် ထွက်သွားကြတော့၏။

ဘိုကပြား ရပ်ကွက်မှ အိမ်တစ်အိမ်

မော်လမြိုင်မြို့တွင် အရေးပိုင်ကုန်းဟူသော ရပ်ကွက်တစ်ကွက် ရှိ၏။ ထိုရပ်ကွက်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ခန့်ကပင် အင်္ဂလိပ် အနီးယား ခေါ် ကပြားတို့ နေထိုင်ကြကုန်၏။ ၎င်းတို့သည် လွန်စွာမှ ဘိုဆန်သူများ ဖြစ်၏။ ယောက်ျားများသည် ဘောင်းဘီဝတ်၍ နက်တိုင်စည်းသကဲ့သို့ မိန်းမများသည်လည်း ဂါဝန်ဝတ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရပ်ကွက်ကလေးသည် တသီးတခြား တည်ရှိနေလေတော့၏။ ၎င်းတို့အချင်းချင်းသာလျှင် အိမ်ထောင်ပြုကြ၏။ ဓလေ့ထုံးစံမှာလည်း ဥရောပ၏ ဓလေ့ထုံးစံများအတိုင်း ဖြစ်၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်၏။ နာတာလွှားပွဲတော် ခေါ် ခရစ်မစတ်ပွဲတော် ပြုလုပ်၏။ မင်္ဂလာဆောင်များမှာလည်း ၎င်းတို့ထုံးစံအတိုင်းသာပြုလုပ်ကြ၏။ အိမ်များဆောက်လုပ်ရာ၌လည်း ဘိုဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်ကြ၏။ ထိုရပ်ကွက်၌ အိမ်တိုင်းလိုလိုတွင် အင်္ဂလိပ်နာမည်များ ချိတ်ဆွဲထားကြကုန်၏။ မိမိတို့ အိမ်များကိုလည်း လူများကဲ့သို့ပင် အမည်ပေးထားကြကုန်၏။ ထိုရပ်ကွက်၏ အစွန်းပိုင်းတွင် အတော်အတန် သပ်ရပ်သော အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိ၏။ ထိုအိမ်ကလေးထဲတွင် အောက်တပိုင်း သေနေသော လူကြီးတစ်ဦး ရှိ၏။ သူသည် တီးတပ်ထားသော ကိုလားထိုင်ကလေးဖြင့် ရွှေ့လျား သွားလာနေရ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ထိုရပ်ကွက်မှ လူများက လေးစားကြကုန်၏။ သူ့ကိုလည်း ဒေါက်တာဟုပင် ခေါ်ကြကုန်၏။ ထိုလူကြီး၏အမည်မှာ ဦးသန့်ဖြစ်၏။ ထိုမြန်မာဆရာဝန်ကြီး ဦးသန့်သည် အဘယ်ကြောင့် ထိုဘိုကပြားရပ်ကွက်သို့ ရောက်နေရသနည်းဟု မေးဖွယ်ရာရှိ၏။

အကြောင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ထိုလူကြီး၏ ဇနီးသည် ကပြားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ယခု ထိုလူကြီး နေထိုင်သောအိမ်မှာ ထိုလူကြီး၏မိန်းမ အမွေရခဲ့သော အိမ်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုဆရာဝန်ကြီး ဦးသန့်သည်လည်း မစွမ်းမသန်ဖြစ်သော ကာလ၌ ထိုဘိုကပြားတို့၏ လောကသို့ လာရောက်နေထိုင်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအိမ်လေးထဲတွင် ထိုလူကြီးအပြင် အခြားလူသားတစ်ဦး ရှိသေး၏။ ထိုသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ ရပ်ရည်ချောမောသော လူငယ်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ထိုလူငယ်ကလေးသည် ခြောက်မြောင့် ပုံသဏ္ဌာန် လက်ဆွဲဘာဂျာလေးကို ဆွဲရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော့မှန်းနေလေ၏။ ၎င်းနှင့် မလွမ်းမကမ်းနေရာ၌မူ အသက်အစိတ်အရွယ် လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ထိုင်နေပြီးလျှင် ထိုလူငယ်ကလေးကို မျက်စိကျွတ်မတတ် ငေးမော ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုသို့ ငေးမောကြည့်ရှုနေရာမှ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာပြီးလျှင်

“ဟေ့...ရစ်ချတ်၊ သူ့ကို အိုင် မေးနေတာများ ဖြစ်မင်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်နှစ်ခါ ပြေရမလဲ မမပြီးရယ်၊ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် အကြိမ်တစ်ရာကျော် ပြေခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော် မမြဲလေးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မယူနိုင်ဘူး”

ဟု ရစ်ချတ်ဆိုသော လူငယ်ကလေးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ ပြောရက်လိုက်တာ ရစ်ချတ်ရယ်၊ အိုင်က သူ့ကို အများကြီး မျှော်လင့်ထားတာ”

ဟု မပြုူးဆိုသော မိန်းကလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

“အိုင်ကပဲ မျှော်လင့်လင့်၊ ချောင်းကပဲ မျှော်လင့်လင့်၊ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သေသွားတဲ့ ကျုပ်အမေနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်တယ်ဆိုတာ သိရလို့ ခင်ဗျားကို ခင်မင်တာပဲ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားက မဟားတရားကြီး မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မဟားတရားလုပ်ရင် စပါး နွားစားသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ရစ်ချတ်က ပြောလိုက်ရာ မပြုူးသည် နှာခေါင်းကိုရှုံ့၍..

“ယူဟာ ဘိုစိတ် နည်းနည်းမှ မပေါက်ဘူး၊ ပြောလိုက်ရင်လဲ ဗမာလို၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကလဲ ဗမာလိုချည်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဘိုစိတ်ပေါက်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်အဖေက ဗမာကြီးပဲ၊ ဦးသန့်တဲ့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျုပ်အမေကတော့ ဘာနဲ့ဘာနဲ့ စပ်တဲ့ ကပြားမျိုးလဲ မသိဘူး၊ မေရီတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာလဲ မြန်မာသွေး တစ်မက်ဖိုးလောက်ပါတယ်၊ ကျုပ်အဖေရဲ့ မြန်မာသွေးတစ်ကျပ်ဖိုးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ကျုပ်ဟာ မြန်မာသွေးငါးမက်ဖိုးတောင်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ရှိ

မြန်မာပေါ့ ဗျာ၊ သွေးဟာ သိပ်ပြီး စကားပြောတယ်၊ ခင်ဗျားဟာလဲ အလကားနေရင်း အင်္ဂလိပ်မ လုပ်ချင်တယ်၊ ကျုပ်သိသလောက်တော့ ခင်ဗျားအဖေဟာ ဦးပြူးတဲ့၊ မြန်မာကြီးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားအမေဟာ ကျုပ်အမေလိုပဲ ဟိုတစ်မက် ဒီငါးမူး စပ်ထားတာတွေပေါ့၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကလဲ အလွန်ပြူးလို့လုပ်ပြီး ဘိုမကြီး လုပ်ချင်တာကိုး၊ ခင်ဗျားကို အဲလစ် ခေါ်မူ ကြိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်က မပြုူးလို့ ခေါ်တာ၊ အမှန်က ကျုပ်နာမည်

မောင့်မြိုင်ဗျ။ ဒီရပ်ကွက်ရောက်မှ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ကျောင်းတန်းက မှည့်ထားတဲ့ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ နာမည်တွင်နေရတယ် မဆိုနိုင်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ရစ်ချတ်ကပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မပြုူးက

“သူ့ကို အိုင်မေးနေတာ၊ အိုင်ကို ယူ လက်ထပ်မလား၊ လက်မထပ်ဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရစ်ချတ်က... ။

“ကျွန်တော်ပြောနေတာ ရှင်းပါတယ် မပြုူးရယ်၊ လွတ်လဲ မထပ်နိုင်ဘူး၊ ခြေထောက်လဲ မထပ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နေရာမှ မထပ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲကွယ်၊ ယူမျှော်လင့်နေတယ့် မြလေးက သေသွားပြီ ဆိုရင်ကော”

ဟု မပြုူးက မေးလိုက်လေ၏။

“သူသေသွားရင် ကျုပ်လဲ လိုက်ပြီး သေမယ်”

ဟု ရစ်ချတ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ..ဒီလိုဆိုရင် သူကတခြားတစ်ယောက်ကို ယူသွားပြီး သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီ ဆိုရင်ကောကွယ်”

ဟု မပြုူးက မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် အိမ်အောက်မှ..

. “မောင်မြိုင်ရေ၊ မောင်မြိုင်”

ဟု အော်၍ တက်လာသံကို ကြားရသဖြင့်...

“ဟော...မမြလေး ပြန်လာပြီ”

ဟု ပြောဆိုကာ မောင်မြိုင်သည် လက်ဆွဲဘာဂျာကို ပစ်ချ၍ မမြလေးအား ပြေး၍ကြွလေ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်အတူ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် မပြုူးသည် မမြလေးအား မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်လေ၏။ မောင်မြိုင်က မမြလေးအား

.. “မမြလေး... ဟောဒါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မပြုူးတဲ့”

ဟု မိတ်ဆက်သော်လည်း မပြုူးမှာ မျက်နှာကို လွဲမြဲလွှဲထားသောကြောင့် မမြလေး၏စိတ်၌ အနည်းငယ် ခံပြင်းသလို ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်..

. “မောင်မြိုင်ရယ်၊ နင့်မိတ်ဆွေကလဲ ငါနဲ့ လင်လုဖက် ကျနေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မပြုူးသည် ဆတ်ကနဲ မမြလေး၏ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်..

“ယူ အိုင်ကို ဘာပြောတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ယူတွေ အိုင်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ပါးပိတ်ရိုက်လို့ သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းလုံး ကျွတ်ထွက်သွားမယ်”

ဟု မမြလေးကပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရစ်ချတ်သည်

“ဟာ...မမြလေး၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာတုန်း၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံး ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ဗျာ”

ဟု မပြုူးဘက်သို့ လည်း လှည့်၍ တောင်းပန်လေ၏။ မပြုူးကလည်း မမြလေးအား မကျေနပ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေ၏။ မမြလေးကမူ...

“ဖြစ်သင့်ရင် ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ပါးယားလို့ လက်တောင်းရင် နှိရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မပြုူးက...

“ရစ်ချတ်၊ အိုင် ပြန်တော့မယ်၊ အောက်တန်းကျတဲ့ ဇာတ်သမနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးသည် မပြုူး၏ဆံပင်ကို ဖမ်းဆွဲကာ

.. “ဗိုမဟုတ် ပတ်မဟုတ်တဲ့ ကောင်မ၊ ပတ်စာခွံသလို နှစ်ဖက်ညှပ်ရိုက်လိုက်မယ်”

ဟု ဆိုကာ လှမ်းရိုက်လေ၏။ ရစ်ချတ်လည်း ဝင်၍ဖျန်ဖြေရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရိုက်မိသွားခြင်း မရှိပေ။

“ယူတွေအိုင်တွေ လာလုပ်မနေနဲ့ ကောင်မ၊ ဒါ မြန်မာပြည်၊ သွားတော့”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ မပြုူးလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဘို့ဝိုက် မဖမ်းနိုင်တော့ပဲ မြန်မာဆန်ဆန် ဖနောင့်ကို တဒေါင်းဒေါင်း ဆောင့်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ဘုံပြတ်ကွဲမှ မတူးတော့ဘဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ မရမ်းကုန်းရပ်ကွက်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုရပ်ကွက်သို့ ရောက်လျှင် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ လက်ဖက်စားရင်း အတင်းပြောနေကြသော ဒေါသိန်းကြွယ်နှင့် လှလှတို့သည် မပြုူးအား တွေ့မြင်သွားလေတော့၏။

“ဟောဟိုမှာ ဒိန်းဒလိန်းနတ် ဖမ်းပြီး ရင်ကွဲနာကျလာတဲ့ ကောင်မတစ်ကောင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လှလှက...

“ဒေါသိန်းကြွယ်ကြီး မျက်စိမူန်နေပြီ ထင်တယ်၊ အဲဒါ မြလေးမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်ကလာ မျက်စိမူန်ရမှာလဲ၊ အဲဒီကောင်မနာမည်က အလစ်ပြူးတဲ့(အလစ်ပြူးကို မပီဘဲ ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏) အဲဒါ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးအိမ်မှာ တစ်နေ့လုံးသွားပြီး မိန်းမနောက်ပိုး လုပ်နေတဲ့ ကောင်မပေါ့ ၊ ညည်း အသာနေ၊ ငါခေါ်လိုက်မယ်”

ဟု ဆိုကာ မပြုအား လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။ မပြုလည်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍သွားလေ၏။

“လာပါဦးတူမကြီးရဲ့၊ မော်လမြိုင်က လမ်းမကြီးတွေတော့ ညည်းလျှောက်တာနဲ့ ချိုင့်သွားတော့မယ်၊ ဖြည်းဖြည်းလဲ နင်းပါတယ်၊ ငါတို့မကြီး ကြည့်ရတာ ဒီနားဒလ်နားနတ် ဖမ်းလာသလိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။မပြုသည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် ၎င်းတို့အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ..

“ဟေ့...လှလှ၊ ညည်းတို့အငြိမ့်က မမြလေးနဲ့ ရည်းစားပြိုင်လုနေတဲ့ အလစ်ပြုအိုတာ သူပေါ့”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်ရာ မပြုက..

. “အလစ်ပြု မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ အဲလစ်ပြုပါ”

ဟုပြောလေ၏။

“ခေါ်တတ်ပါဘူးကွယ်၊ လျာယားပါတယ်၊ မြလေးနဲ့ ရစ်ချတ်တို့ အကြည်ဆိုက်နေတာကို တွေ့ရလို့ ပြန်လာခဲ့ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ...

“မဆိုင်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ သူချစ်တဲ့လူ သူယူပစေပေါ့ ”

ဟု မပြုက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ ငါကြားဖူးတာကတော့ ကပြားမများဟာ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးမှာ သတ္တိရှိတယ်ဆို၊ ညည်းကျတော့ သူရဲတော့ နည်းလှချည်လား”

ဟု ပြောလေ၏။

“တကယ်ချစ်တော့လဲ ခွင့်လွှတ်ရတာပေါ့ ၊ နို့မို့ဆိုရင်လား၊ ဒီကောင်မမျိုးကို ဆံပင်ဆွဲပြီး မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်မယ်”

ဟု မပြုူးကပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် မြလေး၏ အတင်းအဃျင်းကို ထိုင်၍ပြောခဲ့ကြရာ မောင်စပျိုးသည် အချိန်သို့ ရောက်သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘုံပြတ်ကလေးတစ်စီးသည် မှန်အိမ်ကလေးမှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် မောင်းနှင်လာရာ ဒေါ်သိန်းကြွယ်က..

“အလို...ဟောဟို ဘုံပြတ်ပေါ်မှာ မြလေးတို့စုံတွဲပါလား၊ ညည်းတို့ မျက်နှာမပျက်ကြနဲ့၊ ငါလှမ်းပြီး ခေါ်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်သိန်းကြွယ်သည်...

“ဟဲ့မြလေး၊ ဟဲ့မြလေး”

ဟု လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်ရာ ဘုံပြတ်ပေါ်မှ မြလေးက ဘုံပြတ်အား ၎င်းတို့သုံးဦးရှိရာ ကွပ်ပျစ်အနီးသို့ သွား၍ရပ်ခိုင်းလေ၏။

“ညည်းတို့နှစ်ယောက် ဘုံပြတ်ကလေး စီးလာတာ ငါ့မျက်စိထဲမှာ နှုတ်သမီး နှုတ်သားကလေးတွေ ကျနေတာပဲ၊ တယ်လဲ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီကြပေတကား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“နှစ်ယောက်စလုံး အကျွန်ုပ်ကြီး ကျွန်ုပ်နေကြတော့ စိတ်တွေကလဲ လှပြီး ရုပ်တွေကလဲ ပြောင်းကုန်သလား မဆိုနိုင်ပါဘူး”

ဟု မြလေးကပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်သိန်းကြွယ်က...

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါတို့က ဘယ်တော့မှ စားရမှာတုန်း”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလကုန်ရင် စားရမှာပါ။ ကျွန်မ ထားဝယ်ဘက်ကို ခဏသွားစရာရှိတယ်။ အဲဒီက ပြန်လာရင် စားရပြီ မှတ်ပေတော့။ မြန်မြန်ပဲလုပ်မယ်လေ။ ကျွန်မက အငြိမ့်သမ၊ မွဲစဉ်ရွာစဉ်လှည့်ပြီး အငြိမ့်က ထွက်ရဦးမှာ။ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့လို့ စိတ်မချနိုင်ဘူး”

ဟု မြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်သိန်းကြွယ်က

“တို့သုံးယောက်စလုံးကို ဖိတ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက.

“ဖိတ်ရမှာပေါ့ ဒေါ်သိန်းကြွယ်ရယ်။ ဒီလူတွေပဲ ရှိတာ၊ စိတ်ဆိုးစရာရှိလဲ ဆိုးလိုက်ကြ၊ အကြောင်းကိစ္စ ရှိတော့လဲ ဖိတ်လိုက်ကြ၊ တစ်ဦးမှာ ဒုက္ခတွေ့ တော့လဲ ကူညီလိုက်ကြပေါ့”

” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လှလှက..

“မြလေး..နင်ဘယ်တော့ ထားဝယ်ကို သွားမှာတုန်း၊ ဘာကိစ္စနဲ့ သွားမှာတုန်း”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာကိစ္စရမလဲ လှလှရယ်၊ ဦးသွာဒင်ကြီး ပေးလိုက်တဲ့ဟာလေးကို ထားဝယ်မှာနေတဲ့ သူမိန်းမကြီးဆီကို သွားပေးရမယ်လေ၊ ကဲပါ လေ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့၊ ဘုံပြတ်ဆရာကြီး စောင့်နေရတာ အားနာစရာကြီး”

ဟု ပြောဆိုကာ ဘုံပြတ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ရစ်ချတ်ကမူ ဘုံပြတ်ပေါ်သို့တက်ခါနီး ဦး မပြုူးအေး... “မပြုူး သွားမယ်” ဟု နှုတ်ဆက်သွားသေး၏။ ၎င်းတို့ မြင်းလှည်းကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေ၏။ လှလှကမူ..

“မြလေးရယ်...ညည်းလား ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဖြစ်မှာ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။”

ဟု စိတ်အတွင်း၌ ကြိမ်းဝါးလိုက်လေတော့၏။ မမြလေးတို့ ဘုံပြတ်ကလေးသည် ကမ်းနားလမ်းကို ပတ်၍ မောင်းနှင်သွားလေ၏။ မမြလေးသည် ရစ်ချတ်၏ ပခုံးကို မှီရင်း ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက ရစ်ချတ်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံကို ပြန်လည်၍ တွေးတောလိုက်ရာ ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် အရိပ်သဖွယ် အတွေးအားရုံ၌ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စိကာစဉ်ကာ ပေါ်လာလေတော့သတည်း။

ဆင်ကြံ ကြံခြင်း

ဒေါ်သိန်းကြွယ်၊ လှလှ နှင့် မပြူးတို့သည် မမြလေးနှင့် ရစ်ချတ်တို့ စီးသွားသော ဘုံပြတ်ကလေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရင်း ကျွန်ရစ်ခွဲကြလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေသူ သုံးဦးအနက် မပြူး၏မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ စုံထွက်လာသည်ကို ဒေါ်သိန်းကြွယ်က တွေ့မြင်သွားသည်ဖြစ်ရာ။

.. “မပြူးရယ် မိန်းမတို့ လက်နက် မျက်ရည်ဆိုပေမယ့် ငိုနေလို့ချည်း မပြီးသေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မပြူးက...

“ကျွန်မက ရစ်ချတ်ကို တကယ်ချစ်တာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လှလှက..

“ဒီလို မျက်ရည်ကလေး စမ်းစမ်း လုပ်နေလို့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူးအေ၊ မိန်းမတို့ကြံရင် ပြည်တောင် ပျက်သတဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါးကြံစမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ မြလေးဆိုတဲ့ကောင်မရဲ့ ရင်ဝကို ဓားနဲ့သာ ခိုက်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ချင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်မသေရင် ရစ်ချတ်ကပါ လိုက်သေမှာဆိုတော့ သတ်လို့လဲ မဖြစ်သေးဘူး”

ဟု မပြူးက စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လှလှက.

.. “ဘယ်သူသေသေ ဘယ်သူရှင်ရှင်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ မြလေးဆိုတဲ့ကောင်မ မြိုင်မဟာအငြိမ့်ထဲမှာ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်သိန်းကြွယ်က...

“ညည်းတို့ အခုပြောနေတဲ့ကိစ္စက လူသတ်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြလေးနဲ့ ရစ်ချတ် မရရင်ပြီးတာပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကွဲအောင်ခွဲလိုက်ရင် ညည်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြံ ထမြောက်ပြီပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အငြိမ့်မင်းသမီးလှလှက အငြိမ့်မင်းသမီးဟန်ဖြင့် လက်ဖျားကလေးများကို ကော့ကာ မပြုူး၏ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဒီမှာ မပြုူး၊ မြလေး မသေဘဲနဲ့ ရစ်ချတ်ကို ရတဲ့နည်းကိုရရင် ယူမယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဒေါ်သိန်းကြွယ်ကြီးက..

. “သိပ်ပြီး ရက်ရက်စက်စက်တော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ဟယ်”

ဟု ကန့်ကွက်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် လှလှက မျက်နှာထိ မျက်နှာထားဖြင့်.

.. “ဒါ အဒေါ် အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မပြုူးအတွက် ရည်းစားလုဖက်၊ ကျွန်မအတွက် အလုပ်လုဖက်၊ ဒီလုဖက်နှစ်ယောက် ကြုံလို့မှ ဒင်း ခံနိုင်ရင် ခံပေတော့” ဟု

ဆိုကာ လှလှသည် မပြုူး၏ နားအနီးသို့ ကပ်ကာ တစုံတရာသော အကြောင်းကို တိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်သိန်းကြွယ်က...

“ငါ့လဲ ပြောကြပါဦးဟယ်”

ဟု ဆိုသော်လည်း လှလှက.

.. “မပြောနိုင်ဘူး အဒေါ်ရေ၊ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါက ထမင်းအိုးကိစ္စ၊ တယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မသနားနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

မပြုူးကလည်း ထိုင်ရာမှ ဆတ်ကနဲ ထပြီးလျှင်...

“ဟုတ်တယ် အဒေါ်ရေ၊ ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးကိစ္စ၊ ဘယ်သူမှ မသနားနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်တသက်လုံး ရင်ကွဲနာကျရမယ့်အစား သူများကို ရက်စက်ရတာ တော်သေးရဲ့”

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ လှလှလည်း ဒေါသိန်းကြွယ်ကြီးကိုမူ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဒေါသိန်းကြွယ်ကြီးက... ။

“သွားကြ သွားကြ၊ အဝီစိကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြမယ့် ဟာမတွေ၊ သွားကြ သွားကြ”

ဟု ပြောဆိုကာ လက်ဖက်နှင့် ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်များကို သိမ်းသွားလေတော့သတည်း။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ၊ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မမြလေးနှင့် ငှင်း၏မိခင် ဒေါ်ငွေကြိုင်မှာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်၏ အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လမ်းတွင် ရစ်ချတ်နှင့် တိုင်းမလေ၏။ ထိုအခါ ရစ်ချတ်က...

“ကျုပ်လဲ မမြလေးဆီကို လာခဲ့တာ၊ ဒီကနေ့ ခရီးသွားမယ်ဆို၊ အဲဒါလိုက်ပို့မလို့”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ရစ်ချတ်၊ ဒါပေမယ့် အငြိမ့်ပိုင်ရှင်အိမ်ကို အရင်သွားရဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခရီးသွားရတာတော့ အလုပ်ရှင်ကို အသိပေးပြီး သွားသင့်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ငှင်းတို့သုံးဦးသည် အငြိမ့်ပိုင်ရှင်အိမ်သို့ ဆက်လက်သွားကြလေ၏။ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်အိမ်၌ လှလှကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ဒေါ်မြစိန်ကြီးသည် မမြလေးကို မြင်လျှင်...

“ဟဲ မြလေး၊ ဖာကြီး ပိုက်လို့ ဘယ်ကိုတုန်း”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ထားဝယ်ကို သွားမလို့လေ၊ အဒေါ်ကို လာပြောတာ၊ သိပ်ပြီး မကြာပါဘူး၊ ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက် ပြန်လာမှာပဲ”

ဟုပြောစဉ်ဥမ္မာပင် ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ပုလိပ်လေးဦးသည် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာလေ၏။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ မြို့ပိုင်တစ်ဦးလည်း ပါလာလေ၏။ ပုလိပ်များ ပြေးဝင်လာခြင်းကြောင့် အနီးအပါးရှိ လူများသည် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ဒေါ်မြစိန်အိမ်သို့ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြကုန်၏။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ပွဲတမျှ စည်ကားသွားလေ၏။ ပုလိပ်များသည် ဒေါ်မြစိန်၏ အိမ်အတွင်း၌ လေးဘက်လေးတန်တွင် နေရာယူလိုက်ကြလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်ကမူ မမြလေးတို့အနီးတွင် မြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်၍ ရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်ကြီးက

“ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာတုန်း၊ ဘာကိစ္စ ဒီကိုင်လာကြတာတုန်း၊ ဒီအိမ်ဟာ မြိုင်မဟာ အငြိမ့်ထောင်တဲ့ အငြိမ့်ပိုင်ရှင်အိမ်”

ဟုအော်၍ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်က...

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်ကြီး၊ ဒါပေမယ့် မြိုင်မဟာအငြိမ့်အဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မမြလေးကို ရှာဖွေစရာရှိလို့ပါ”

ဟုဆိုကာ မမြလေးပိုက်ထားသော ထန်းခေါက်ဖာကြီးကို ဆွဲယူ၍ မြေကြီးပေါ်တွင် သွန်ချလိုက်ရာ မမြလေး၏ အဝတ်အစားများနှင့်အတူ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ထွက်ကျလာလေ၏။ ထိုအထုပ်ကို ရာဇဝတ်အုပ်က ကောက်ယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ စိန်နားကပ်တစ်ရံ၊ ပုလဲလက်ကောက်တစ်ကွင်းနှင့် ကျောက်ဆွဲကြိုးတန်းကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်က..

“ဟောဒီ ဥစ္စာ၊ ချစ်တီးယားတိုက်ကို ဒမြတိုက်ပြီး အိမ်ရှင်ကို သတ်ယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဟောဒါ လူသတ်ဝရမ်းပြေး သာဒင်ကြီးနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့အမှုပဲ၊ မမြလေး ဒီပစ္စည်းကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ခရီးထွက်တော့မှာ မဟုတ်လား၊ ဂါတ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ဆိုကာ မမြလေး၏လက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ရစ်ချတ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ကြက်သေသေ၍ နေလေ၏။ ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီးကမူ..

“လုပ်ကြပါဦးတော့”

ဟု အော်ဟစ်ကာ လဲကျ၍ သတိလစ်သွားသဖြင့် ရစ်ချတ်ကပင် ပြုစုရလေ၏။ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီးလည်း အကျိုးအကြောင်းသိရန် ဂါတ်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ လာရောက်ကြည့်ရှုနေသူများမှာ ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုး

ပြောဆိုနေသောကြောင့် ပေါက်ပေါက်ဖောက်သကဲ့သို့ ဆူညံလျက်ရှိပေတော့၏။
ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်၍ ပြီးလိုက်သူမှာ အငြိမ့်မင်းသမီး
လှလှတစ်ဦးသာဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူတို့ရိပ်စားမိလေလောက်ပြီ။
အချိန်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီး
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။ ၎င်းနှင့် မရွေးမနှောင်းမှာပင် ဒေါ်သိန်းကြွယ်
ရောက်ရှိလာလေ၏။ ရစ်ချတ်နှင့် ဒေါ်ဇေကြိုင်ကြီးတို့သည် ဒေါ်မြစိန်ထံမှ
ကြားရသည့်သတင်းကို တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်မျှော်နေကြလေ၏။ ထိုအခါ
ဒေါ်မြစိန်ကြီးက

“မငွေကြိုင်ရေ... ကျုပ်အခုပဲ ဂါတ်က ပြန်လာတယ်။ အမှုကတော့ အတော့်ကို
ခက်ကုန်ပြီ၊ လူသတ်မှု၊ ဒုဗ္ဗံ၊ တိုက်ရာပဲ၊ ပစ္စည်းအမှုတွေဆိုပဲ၊ သူ့ဘာမှ
မလုပ်ဘူးပဲထားဦး၊ ဝရမ်းပြေးသာဒင်ကြီးကို မမိမချင်း သူ့ကို ဖမ်းထားမှာ
သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ဇေကြိုင်ကြီးသည် ချုံးပဲ့ချင်လေ၏။
ရစ်ချတ်၏မျက်လုံးအိမ်မှလည်း မျက်ရည်များ စီးကျလာလေတော့၏။
ထိုအချိန်မှာပင် ဘုံပြတ်ကို စီးလျက် မပြုူး ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ ရစ်ချတ်ကို
တွေ့လျှင် မပြုူးက။

“သူ အတွက် အိုင် စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ကပြားကလေးတစ်ယောက်က ရစ်ချတ်ကို
ပွလိပ်တွေ ဖမ်းနေပြီလို့ လာပြီးပြောတာနဲ့ အိုင်လဲ ကမန်းကတန်းထွက်လာရတာ၊
ဒီနားရောက်တော့မှ ဘုံပြတ်ဆရာချင်း လှမ်းမေးတော့ ဟိုဘုံပြတ်က မြိုင်မဟာ
မမြဲလေး အဖမ်းခံရတာလို့ ပြောမှပဲ သူ့အတွက် အိုင် စိတ်အေးရတော့တယ်၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မမြဲလေးအတွက်လဲ အိုင်တော့ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိပါတော့တယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ပြီးစိမိလုပ်နေသော အငြိမ့်မင်းသမီး လှလှကို လှမ်း ချီ
ကြည့်လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် မပြုူးသည် ရစ်ချတ်ကို ခေါ်၏။ သို့ရာတွင်
ရစ်ချတ်က မမြဲလေး၏ မိခင်ကြီးကို လိုက်ပို့ရန် ရှိသေးကြောင်း

ပြော၍ ငြင်းဆိုလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မပြုူးသည် လှလှကို မျက်စပစ်ပြကာ
ထွက်သွားလေတော့၏။ လှလှလည်း ဒေါ်မြစိန်ကို နှုတ်ဆက်၍
ဒေါ်ဇေကြိုင်ကိုလည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် အားပေးစကား ပြောပြီး
ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါ်သိန်းကြွယ်ကြီးသည် ရစ်ချတ်၏အနီးသို့
သွားရောက်ကာ တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ လှလှက
တွေ့မြင်သွားသောကြောင့်

“ဒေါ်သိန်းကြွယ်ခဏ”

ဟု ဆိုကာ ဒေါ်သိန်းကြွယ်ကြီးအား ခေါ်ထုတ်သွားလေတော့၏။ လမ်းသို့ ရောက်လျှင်...

“ဒီမှာ ဒေါ်သိန်းကြွယ်၊ ရစ်ချတ်တို့ သမီးယောက္ခအနားကို ကပ်သွားတာ ဘာဘောလဲ”

ဟု လှလှက မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာသဘောရမလဲဟဲ့၊ နှင်တိုနှစ်ယောက် ချောက်တွန်းလို့ မြလေး အဖမ်းခံရတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ငါပြောပြမလို့”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်ကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လှလှက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော မိပြုးကို လှမ်း၍ ခေါ်ပြီးလျှင်

...“မိပြုးရေ..ရှင်နဲ့ ကျွန်မကို ဟောဒီ ဒေါ်သိန်းကြွယ်ကြီးက မတရားသဖြင့် စွပ်စွဲနေပြီ၊ မြလေး အဖမ်းခံရတာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ လုပ်လို့တဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိပြုးက

“ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့ ဒေါ်သိန်းကြွယ်၊ အမှုက သိပ်ပြီးကြီးတာ၊ ပုလိပ်တက်က ကွင်းဆက်တွေ လိုက်နေတယ်၊ မြလေးတစ်ယောက်တည်း မိသေးတာ၊ သူတက်က ကာကျယ်ပြီး ဝင်ပြောရင် အမှုနဲ့ ပက်သက်တယ်ဆိုပြီး ဒေါ်သိန်းကြွယ်ကြီးကိုပါ ဖမ်းလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်သိန်းကြွယ်ကြီးလဲ ငြိမ်၍သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် လှလှကို အော်၍ ခေါ်လေ၏။ လှလှလည်း ပြန်၍ လာလေ၏။ အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဒေါ်မြစိန်ကြီးက..

“တစ်ယောက်ကလဲ ဂါတ်ထဲရောက်သွားပြီ၊ ညည်းလဲ ကောင်းကောင်းနေ၊ အငြိမ့်က ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မရှိဘဲ ထွက်လို့မရဘူး၊ မြလေး မလွတ်မချင်း မြိုင်မဟာမှာ ညည်းခေါင်းဆောင် လုပ်ရမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ လှလှက...

“စိပယ်ပန်း မရခင်မှာ ခံပွင့်ကို ကိုးတဲ့သဘောပေါ့၊ ဒါပေါ့ အဒေါ်ရယ်၊ လုပ်ရတာပေါ့”

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲတွင်မူ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၍
သွားလေတော့၏။

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု

မမြလေးအား အချုပ်ခန်းတွင် ယောက်ျားများ ရှိသည်ဟုဆိုကာ ပုလိပ်တန်းလွှား၏ အခန်းလွတ်ကြီးတစ်ခုတွင် ချုပ်ထားလေ၏။ ငှင်းနှင့်အတူ ဆံပင်နှိကြောင်ကြောင်နှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် မိန်းမကြီးကိုလည်း ချုပ်နှောင်ထားလေ၏။ ထိုမိန်းမကြီး၏ အမည်မှာ ဒေါ်စစ်ကောင်းဖြစ်၏။ ငှင်းသည် လုယက်မှုဖြင့် ပုလိပ်ဘက်မှ

မမြလေးသည် မိမိကိုယ်တိုင် မည်သည့်အဖြစ်ကိုမှ ကျူးလွန်ခြင်း မရှိပါဘဲလျက် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းခံရသော မိမိ၏ ကံကြမ္မာကို တွေးတောကာ ထိန်လန်တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းဆိုသော မိန်းမကြီးက မမြလေးအား...

“ဟာ... ကောင်မ၊ ပုလိပ်တွေက ပြောတယ်၊ ညည်းက ဒမြမှုဆို၊ ရုပ်ကလေးက သနားကမားနဲ့၊ ညည်းကိုယ်တိုင် ဒမြတိုက်တာတွေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဟုတ်မှလွဲရော ညည်းလင်က ဒမြနဲ့တူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက...

“မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မမှာ ယောက်ျားမရှိသေးပါဘူး၊ အခုမှယူမှာပါ၊ ကျွန်မက မြိုင်မဟာအငြိမ့်အဖွဲ့က မင်းသမီး မမြလေးပါ”

ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် ငှင်း၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဒေါ်စစ်ကောင်းအား ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပြီးနောက်.

“မဟုတ်မှလွဲရော ညည်းကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာ ညည်းနဲ့ ရှည်းစားလုဖက် ဖြစ်တဲ့ မပြုူးဆိုတဲ့ကောင်မရယ်၊ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနေရာကို လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ လှလှဆိုတဲ့ ကောင်မရယ်က ချောက်တွန်းလိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အထူးသဖြင့် လှလှပဲပေါ့ အေ”

ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးနှင့် ဒေါ်စစ်ကောင်းတို့သည် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် ရင်းနှီးသွားကြလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...

“အဒေါ်ကကော ဘာအမှုလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းက...

“အသက်တစ်ရာ မနေရပေမယ့် အမှုတစ်ရာ ကြုံရတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံဟာ ငါ့အတွက်ထားတဲ့ စကားပုံပဲအေး၊ မမြလေးရယ်၊ လူသက်မှု၊ ခိုးမှု၊ ဆွဲကြိတ်မှု၊ အလွဲသုံးစားမှု၊ အဲဒီအမှုတွေအားလုံးရဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ရုံးမင်းကို ပါးရိုက်မှုနဲ့ အဲဒါတွေ ခုစုပေါင်း ထောင်ကျရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့အနေနဲ့ ဒီတသက် လွတ်ဖို့ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ မမြလေးရယ်၊ ငါ ဘာမှမစိုးရိမ်ဘူး၊ နင့်ကိုပဲ ငါသနားနေတယ်၊ ကိုယ်လဲဘာမှမလုပ်ရဘဲနဲ့ ယောက်ျားယူခန်းမှ အချုပ်ထဲရောက်လာတယ်ဆိုတော့ အတော်ကို ကံဆိုးရှာတာပဲ၊ ဒါလဲ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု မဟုတ်လား၊ လွတ်ချင်ရင်လဲ လွတ်လိမ့်မပေါ့လေ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးနှင့် ဒေါ်စစ်ကောင်းတို့သည် အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။ မမြလေးကိုလည်း အပြင်မှ ငှင်း၏ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်က ဂါတ်တွင်လာရောက်တွေ့ခွင့်တောင်းသော်လည်း ဂါတ်က တွေ့ခွင့်မပေးဘဲထားလေ၏။ ရစ်ချတ်ကလည်း မကြာခဏ တွေ့ခွင့်တောင်းလေ၏။ သို့ရာတွင် ဂါတ်က လုံးဝတွေ့ခွင့်မပေးဘဲ ထားလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးတို့၏ အငြိမ့်ကို ကြည့်ဖူးသော မမြလေး၏ ပရိသတ်အချို့သည် မမြလေးအား တွေ့ခွင့် လာ၍ တောင်းကြသည်ဖြစ်ရာ မျက်နှာဖြူ အရေးပိုင်ကြီးသည် ထိုအချက်ပေါ်၌ များစွာ အတွေးပေါက်သွားလေ၏။ မမြလေးသည် ပရိသတ် ရှိသောသူ ဖြစ်သည်။ ပရိသတ်ရှိသော မမြလေးအား ဤမြို့၌ အမှုမစစ်ဆေးဘဲ ဆက်လက်ချုပ်ထားပါက မိမိတို့အနေဖြင့် မတရားသဖြင့် လုပ်ရာကျလွန်းသည်ကို ပြည်သူလူထု သိရှိသွားမည်။ ထို့ကြောင့် မမြလေးအား အချုပ်မှ လွတ်ပစ်ရန် စဉ်းစားသော်လည်း အမှုသွားအမှုလာမှာ လွတ်ပစ်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ လူသတ်မှု၊ ဒုဗ္ဗိသိနှင့် ပြေးနေသော ဝရမ်းပြေး သာဒင်အား ဖမ်းမိမိမချင်း ချုပ်နှောင်ထားရမည်ဖြစ်ရာ မော်လမြိုင် ချုပ်နှောင်ထားခြင်းထက် ထားဝယ်ထောင်၌ ချုပ်ထားခြင်းက ပိုမိုသင့်မြတ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်သည့်အချိန်၌မှာပင် ဒေါ်စစ်ကောင်း၏ အမှုကို စစ်ဆေးရာ ဒေါ်စစ်ကောင်း ထောင်ဆယ်နှစ်ကျခံရန်ရုံးတော်မှ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် အချိန်လည်း ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်စစ်ကောင်းအား ထားဝယ်ထောင်သို့ ပို့ရန် စီစဉ်လေ၏။ ဒေါ်စစ်ကောင်းအားပို့သည့်အခါ၌ မမြလေးကိုပါ ထည့်လိုက်ရန် ပုလိပ်ဘက်မှ စီစဉ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်၊ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထားဝယ်သို့ ထွက်မည့် အောင်တပ်တော်ဆိုသည့် စက်လှေတွင် တင်ပေးလိုက်လေ၏။ မမြလေးသည် စက်လှေပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းက

.. “မငိုပါနဲ့ မမြလေးရယ်၊ လူကံဆိုတာ ဘာမှ ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

ဟု အားပေးရှာလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် မမြလေးနှင့် ဒေါ်စစ်ကောင်းအား တွဲ၍ လက်ထပ်ခက်ကာ စက်လှေအခန်းတစ်ခန်း၌ ထည့်ပြီး အပြင်မှ ပုလပ်သားနှစ်ဦးကို တလှည့်စီ စောင့်ခိုင်းလေ၏။

မမြလေးနှင့်ဒေါ်စစ်ကောင်းသည် စက်လှေခန်းအတွင်း၌ ပျင်းရိစွာငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ လက်ပါခဲ့ကြလေ၏။ ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးသည် ဝမ်းပျက်နေသည် ဖြစ်သဖြင့် မကြာခဏ အိမ်သာသို့ သွားရသည်ဖြစ်ရာ ပုလပ်ကလေးသည် သိုးလေးငါးခါ လက်ထိပ်သော ဖွင့်ပေးရသောအခါ၌ ပုလပ်ကလေးက.

“ကဲ အဒေါ်ကြီး၊ ခင်ဗျားလက်မှာပဲ လက်ထိပ်စွပ်ထားမယ်၊ မမြလေးကိုတော့ ဖြုတ်ထားမယ်၊ ခင်ဗျား အိမ်သာတက်တိုင်း လက်ထိပ်ဖွင့်ပေးရတာ ကျုပ်တော့ ပင်ပန်းပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဆရာ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးလာရင် ကျုပ်က အချက်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဒေါ်စစ်ကောင်းလက်က ပို့နေတဲ့ လက်ထိပ်တစ်ကွင်းမှာ မမြလေးက လက်ကို မြန်မြန် စွပ်လိုက်နော်၊ လက်ထိပ်ဖြုတ်ထားတာသိရင် ကျုပ်ကို ဆူလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ တရားခံ မိန်းမနှစ်ဦးနှင့် အစောင့်ပုလိပ်တို့သည် ကောင်းစွာ ညှိနှိုင်းကြကုန်၏။ ဤသို့နှင့်ပင် တစ်ရက်တစ် ခုတ်မောင်းပြီးသောအခါ၌ ငှင်းတို့၏ အောင်တပ်တော် စက်လှေကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်၌ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရလေတော့၏။ မမြလေးသည် ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် အခန်းနံရံကို ကပ်ကာငိုနေလေရ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းက...

“ညည်းကို မပြောဘူးလား၊ လူကံဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူးလို့၊ အခုပဲကြည့်စမ်း၊ မှန်တိုင်းမိနေပြီ၊ ဒီစက်လှေကြီး ဒုက္ခရောက်ပြီတဲ့၊ အခုနစ်တော့မှာ၊ ဟီး...ဟိ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက..

“ဒီစက်လှေကြီးနစ်ရင် ကျွန်မတို့ပါ သေကြမှာ မဟုတ်လား”

ဟု ငို၍မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်ကလာ သေရမှာတုန်း”

ဟု ဆိုကာ စက်လှေ၏ အခန်းထောင်းသို့သွားကာ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို

ဆဲယူလိုက်လေ၏။ ထိုအထွပ်ကလေးကို မမြလေးက ငုံ့၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်လိုက်ရာ စက်ဘီးတွင် အသုံးပြုသော သားရေကျွတ်ကလေးနှစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ဒေါ်စစ်ကောင်းသည် မမြလေးအား စက်ဘီးကျွတ်ကို ရင်တတ်၊ ခါး စသည်တို့၌ သိုင်းပတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် အခန်းထောင်းသို့ သွား၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သဖြင့် မမြလေးက ကြည့်လိုက်ရာ စက်ဘီးလေထိုးသော လေထိုးတံကလေးတစ်ချောင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်စစ်ကောင်းသည် မမြလေး၏ကိုယ်တွင် ပတ်ထားသော စက်ဘီးကျွတ်ကို တကျိကျိနှင့် လေထိုးပေးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ လေထိုးပေးလိုက်ရာ ကျွတ်သည် လေများ ပြည့်၍ ဖောင်းကားလာတော့၏။ ထို့သို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဒေါ်စစ်ကောင်း..

“အဲဒါပဲ မမြလေးရေ၊ ရေထဲမှာတော့ မနှစ်နိုင်တော့ဘူး၊ စက်လှေမှောက်ပြီဆိုတာနဲ့ အရအမီ အပြင်ထွက်နိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ကိုယ့်အသက် သူ့အသက်ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာနဲ့”

ဟု ပြောဆိုရင်း ၎င်း၏ ကိုယ်တွင်လည်း စက်ဘီးကျွတ်ကလေးကို ပတ်လိုက်လေတော့၏ ။ ပြီးလျှင် လေထိုးတံဖြင့် ထိုးလေ၏။

“တုံ့ကင်းနောက်မှာ ရေပုက် ကြိုးချည် လုပ်နေတဲ့ လှမောင် ဆိုတာ အရင် ငါနဲ့အတူ လှဖော်လှဖက် တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်ပဲအူ၊ အချုပ်ကို ထမင်းလာပို့တဲ့ ကုလားလေးနဲ့ဆက်ပြီး သူ့ဆီ အကြောင်းကြားထားတာ၊ သူက ဒီပစ္စည်းတွေကို အဆင်သင့် ဝယ်ပြီး ဆောင်ပေးထားတာ”

ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“လေမုန်တိုင်းမိပြီး ဒီလှေကြီး နစ်ရင်တော့ ဒီအစီအစဉ်က ကောင်းတာပေါ့ အဲဒေါ့ရယ်”

ဟု မမြလေးက စကားကို ဖြတ်လိုက်ရာ ဒေါ်စစ်ကောင်းက

“လေမုန်တိုင်း မိမိ မမိမိ ငါက ပြေးမလို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားတာ၊ ညည်းကို ငါ ပြောဦးမယ်၊ အခု ငါတို့လှေဟာ ကမ်းနဲ့ သိပ်မဝေးဘူးတဲ့၊ ဟောဒီ မြောက်ဘက်မှာ ကမ်းရှိတယ်၊ မိုးမှောင်နေလို့ မတွေ့ရတာ၊ ညည်းတာမှ မကြောက်နဲ့၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ဟယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အောင်တပ်တော်ကြီးသည် ကမ်းဘက်သို့ ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်လေ၏။ လေမုန်တိုင်းမှာလည်း တစတစပြင်းထန်လာလေသည်။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်း၍ ညအချိန်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။ မကြာခဏ လက်လိုက်သော လျှပ်စီးများကြောင့် ကမ်းကို ခပ်ရှေးရှေး မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းက မမြဲလေးအား မကြာခဏ ကမ်းကို ညွှန်ပြလေ၏။ ထိုသို့ ညွှန်ပြရင်း.

“မြင်လား၊ ကမ်းက နီးနီးလေးရယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် လေမုန်တိုင်းတစ်ခုက ဆောင့်တိုက်လိုက်ရာ လေကြီးသည် တိမ်းစောင်းသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းသည် မမြဲလေး၏ လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ တံခါးကိုဆောင့်ကန်လိုက်ပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်ကာ ပြေးလေတော့၏။ ထိုနောက် မမြဲလေး၏ လက်ကိုကိုင်ကာ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် လေကြီးသည် လုံးဝမှောက်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဆူညံအော်ဟစ်သောအသံများ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် လေမုန်တိုင်းသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ မိုးသာလျှင် သံသံမဲမဲကြီး ရွာလေတော့၏။ မမြဲလေးနှင့် ဒေါ်စစ်ကောင်းလည်း လူချင်းကွဲသွားကြလေ၏။ မမြဲလေးသည် ပင်လယ်ထဲ၌ ရှစ်နာရီတိတိ မော့ပါပြီးနောက် လှိုင်းလုံးများသည် ကမ်းစပ်သောင်ပြင်ကြီးတစ်ခုစီသို့ မမြဲလေးအား ပို့ဆောင်လိုက်လေ၏။

သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မမြဲလေးသည် အနည်းငယ် လျှောက်သွေး၏။ သို့ရာတွင် ခြေလက်များ မသယံဇာတဘဲ လဲကျမေ့မြောသွားလေတော့၏။ သတိရသောအခါ၌ နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်လေ၏။ မမြဲလေးသည် တကိုယ်လုံး နာကျင်ကွက်ခဲနေ၏။ ဆာလောင်နေ၏။ ရေလည်းငတ်နေလေ၏။ ထိုထက်ဆိုးသည်မှာ လွန်စွာ အားငယ်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ အဆိုးဆုံးမှာ မောင်မြိုင်အား သတိရလွမ်းဆွတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မမြဲလေးသည် မိမိအဖြစ်ကို မိမိတွေးမိကာ မျက်ရည်များ တထွေထွေ စီးကျလာလေ၏။

ထို့နောက် မမြဲလေးသည် အရုဏ်တက် နေ့မင်းကြီးကို လှည့်ကြည့်ကာ ငယ်ငယ်က ရဲ့ဖူးသော ဥဒေတယံ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် ရစ်သိုင်းထားသော စက်ဘီးကျွတ်ကို ဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် မည်သည့်အရပ်သို့ သွားရမည့်မသိသော လမ်းခရီးကို တွေးတောနေလေ၏။ အတော်အတန် နေရောင်ခြည်မြှင့်တက်လာသောအခါ၌ ပင်လယ်ပျော် ငှက်ကလေးများသည် သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ဟိုမှသည်မှရောက်ရှိလာလေ၏။ ထို့နောက် အစာကို စားသောက်ပြီး ပျံသွားကြလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်နေရသော မမြဲလေးသည်...

“ဪ...အဟိတ်တိရိစ္ဆာန် ဖြစ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေတောင် ဒီလိုပဲ အသက်ရှည်အောင် နေနိုင်သေးတာပဲ၊ ငါက လူပဲ၊ သူတို့ထက်လဲ အသိဉာဏ် ရှိတယ်၊ ကြံဖန်ပြီး အသက်ရှင်အောင် နေရမှာပေါ့”

ဟု စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သောင်စပ်သို့ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ဝုန်းကနဲ ဝုန်းကနဲ လာရိုက်သည် ဖြစ်ရာ

“ဪ...ဒီရေတောင် တက်လာမှကိုး”

ဟု မမြလေးသည် တွေးတောရင်း ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများကို ကြည့်ကာ.

. “ငါ့အသက်ကို ကယ်တဲ့ ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီး ဘယ်များရောက်သွားသလဲ မသိဘူး၊ တာပုံဖြစ်ဖြစ် သူလဲ အသက်ချမ်းသာရာမှာပဲလေ”

ဟု တွေးမိပြန်၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် အနီးအပါးရှိ တောစပ်အတွင်းသို့ ဝင်ကာ ငှက်များ ပျော်မြူးနေသော သစ်ပင်ကိုရှာ၍ အမျိုးအမည်မသိသော သစ်သီးများကို တစ်ချဉ်းတစ်ခု ကောင်းနိုးရာ ရှာဖွေစားသောက်လေ၏။ ထိုသို့ ရှာဖွေစားသောက်ရာ၌ အသီးများကို သစ်ပင်ပေါ်တက်ကာ ခူးဆွတ်ရသည်မဟုတ်၊ မှည့်၍ ကြွေကျနေသော အသီးများ၊ လေတိုက်၍ ကြွေကျနေသော အသီးများကို အလွယ်တကူ ကောက်ယူစားသောက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အချို့သော အသီးများမှာ ချဉ်၏။ အချို့သော အသီးများမှာ ဖန်၏။ အချို့မှာ စပ်ရှားရှား ရှိ၏။ အချို့မှာ ချိုမွေးကာ စားကောင်း၏ ။ စားသောက်သည့် ခဏမှာပင် အာဟာရဓာတ် ပြည့်ဝလာသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေ၏။ ဆာလောင်ခြင်းသည် ခြေပျောက်သွား၏။ ခွန်အားလည်း ရရှိသွားလေ၏။ ။ ပြီးလျှင် ရေသောက်ရန်အလို့ငှာ ရေကို ရှာဖွေရာ ယမန်နေ့ညက ရွာသောမိုးကြောင့် သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်တွင် တင်ကျန်နေသော မိုးရေများကို တွေ့သဖြင့် ထိုရေတို့ကိုပင် သောက်ရလေ၏။ မမြလေးသည် ရှေ့သို့ ခရီးမဆက်ဘဲ ဤနေရာ၌မှာပင် အရပ်အခြည် စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခွဆုံကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ရွေးချယ်ကာ ထိုခွဆုံသို့ မရုမက တွယ်တက်ပြီးလျှင် ထိုသစ်ပင်ခွဆုံ၌ပင် စခန်းချလိုက်လေတော့သတည်း။

ကျွန်း၌ ပျော်ပြန်ပြီ

နောက်တစ်နေ့တွင် မမြလေးသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ရေယောက်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်းအမှုကို ပြုလေ့၏။ ထို့နောက် သစ်ပင်ခွကြားသို့ ပြန်တက်ကာ အပစ်ခတ်လေ၏။ ထိုသို့အပစ်ခတ်နေစဉ်အတွင်း နားထဲတွင် လူသံကြားသဖြင့် လန့်နိုးပြီးလျှင် သစ်ပင်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ အသက်အရွယ် အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ရသံမကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ ရသေ့မကြီးသည် သစ်သီးအချို့ကို ကောက်ရင်း

“ဪ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မမြလေးသည် ပုန့်အောင်းနေရာမှ ခေါင်းကို ပြု၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက...

“ဆင်းခဲ့ပါကွယ်၊ အမေက ကူညီမယ့်လူပါ”

ဟု ပြီးချိုသော မျက်နှာဖြင့် ပြောသောကြောင့် မမြလေးသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

အောက်သို့ ရောက်လျှင် ရသေ့မကြီးက..

. “အင်း... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း၊ ပင်လယ်ထဲ မျောပြီး ပါလာတာကိုး၊ ကဲ...ကဲ၊ အမေနဲ့ လိုက်ခဲ့”

ဟု ဆိုကာ ခေါ်သွားလေတော့၏။ တောများ၊ တောင်ကုန်းများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် တောင်ကမ်းပါးရံ နှစ်ခုကြား ဆောက်လုပ်ထားသော ဝါးတဲကလေးကို တွေ့ရလေ၏။

“အဲဒီတဲကလေးဆီကို သွားရမယ်၊ အမေကြီးရဲ့ ဇရပ်ပဲ”

ဟု ပြောပြီးနောက် ရသေ့မကြီးသည် အနည်းငယ်တွေဝေသွားလေ၏။

“အလို... ဇရပ်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေပါလား၊ ဘယ်လောက်တောင် ငတ်ပြတ်လာတဲ့ ဒုက္ခသည်လဲ မသိဘူး၊ ဇရပ်ရှင်လာတဲ့အထိတောင် မစောင့်ဘဲ ချက်ပြုတ်နေပြီကိုး၊ ဟိုမှာ၊ မီးခိုးလေးတွေ အူလို့ တွေ့လား”

ဟု ဆိုပြီးလျှင် ရသေ့မကြီးသည် နေကို မော့ကြည့်၍

“လူကတော့ လူကောင်း မဟုတ်ဘူး၊ သူခိုးသူဝှက်ထဲကပဲ၊ ပြီးတော့လဲ မိန်းမတစ်ယောက်ပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ မမြလေးက...

“အမေကြီးရယ်... မျက်စိကောင်းလှချည်လား၊ ကျွန်မတောင် တဲကလေးကို မှန်မှန်ကလေးမြင်ရတယ်၊ လူရှိတာ မတွေ့ရဘူး၊ အမေကြီးကတော့ မြင်ရတယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရသေ့မကြီးက.

“သမီးရွယ် ရှိခိုး မိသမကျွန်းတော့ ဘယ်ကလာ မြင်ရပါ့မလဲ၊ အခု အမေကြီးမြင်ရတယ်ဆိုတာက ပညာမျက်စိနဲ့ မြင်တာ၊ အမေကြီးပညာနဲ့ကြည့်လိုက်ရင် လွတ်တယ်လို့ မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ၎င်းတို့သည် တောင်ကမ်းပါးရံ နှစ်ခုကြားရှိ တဲကလေးဆီသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ တဲကလေးသို့ ရောက်သောအခါ တဲ၏တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်ရာ တဲအတွင်း၌ အိပ်ပျော်နေသော ရသေ့မကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုရသေ့မကြီးသည် မမြလေးတို့၏အသံကို ကြားလျှင် ဖြတ်ကနဲ လန့်နိုးကာ မမြလေးတို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးကို တွေ့မြင်သွားသည်ဖြစ်ရာ ရသေ့မကြီးသည် အိပ်ရာမှ ဝန်းကနဲ ထကာ ပြေးဖက်လေတော့၏။

“မမြလေး... နင်မသေဘူးနော်၊ နင့်အတွက် ငါစိတ်ပူနေတာ”

ဟု ပြောလိုက်မှပင် မမြလေးလည်း...

“ဪ ဒေါ်စစ်ကောင်းပါလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ဒေါ်စစ်ကောင်းက ရသေ့မကြီးကို ရှိခိုး၍

... “ကျွန်မတော့ ဆာတာနဲ့ ရှာဖွေချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးပြီ၊ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေလဲ ဝတ်လို့မရအောင် စုတ်ပြဲကုန်တာမို့ ဒီမှာရှိတဲ့ ရသေ့အဝတ်အစားတွေပဲ ကောက်ပြီး ဝတ်ထားလိုက်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရသေ့မကြီးက...

“ဝတ်ပါကွယ် ဝတ်ပါ၊ စားစရာရှိလဲ စားရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ညည်းကတော့ ဒီနေရာက ပြန်လမ်းမမြင်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာပဲ နေရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါလောက် ပျင်းစရာကောင်းတဲ့နေရာမှာ တာရှည်တော့ မနေနိုင်ပါဘူး အမေကြီးရယ်၊ ဒုက္ခရောက်နေတုန်း ခဏတဖြုတ် နေခွင့်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီကနေ ပြန်ဖို့ဆိုတာလဲ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ဒီနေရာဟာ ရေပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်း ဖြစ်တယ်၊ ဒီကျွန်းကို ဘယ်သူမှလဲ စိတ်မဝင်စားကြဘူး၊ ဒီကျွန်းမှာ ဘာမှလဲ မထွက်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ဒီမှာနေလာတဲ့ နှစ်သုံးဆယ်အတွင်းမှာ သူမိမ့်ဆိုလို့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ရောက်ဖူးသေးတယ်”

ဟု ရသေ့မကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်စစ်ကောင်းသည် ၎င်းချက်ပြုတ်ထားသော အစားအသောက်များအား ရသေ့မကြီးနှင့် မမြလေးအား ခွဲခပ်ကျွေးလေ၏။ မမြလေးမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။ စားသောက်ပြီးသောအခါ တရေးတမော အပိစက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးမှာ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသဖြင့် တဲ၏တံခါးများကို လုံခြုံစွာ ပိတ်ထားရလေ၏။ အပိခါးတွင် မမြလေးက..

“ကျွန်မကတော့ ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးတစ်ယောက် ပင်လယ်ထဲမှာ အသက်ကုန်သွားပြီ မှတ်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်စစ်ကောင်းက...

“သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပါအေ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား မမြလေးနှင့် ဒေါ်စစ်ကောင်းတို့သည် ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းပေါ်ရှိ ရသေ့မကြီးတစ်ဦးထံ၌ သောင်တင်လျက် ရှိကြလေ၏။ စပါး၊ ပြောင်း၊ ဂုံ၊ စသည်တို့များကို တောင်စောင်း၏တစ်ဖက်တွင် စိုက်ပျိုးကြရလေ၏။ ဆားချက်ခြင်းကိုပင် ရသေ့မကြီးက ပြုပေးသဖြင့် ဆားချက်ကြရလေ၏။ သီးနှံစိုက်ခင်းများလည်း ရှိသည်ဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်သားအတူတကွ လုပ်ကြရလေ၏။ ထို့ပြင် ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ပေါက်နေသော ထူးဆန်းသော လျှော်တစ်မျိုးကို ထွင်ကြရလေ၏။ အရောင်ချွတ်ခြင်း၊ အရောင်ဆိုးခြင်းများကို လုပ်ကြရလေ၏။ ဝါဆုတ်ကြရလေ၏။ ဝါဖတ်ကြရလေ၏။ ဗိုင်းငင်ကြရလေ၏။ ထိုအလုပ်များကို ရသေ့မကြီးက စနစ်တကျ စီကာစဉ်ကာ သင်ပေးလေ၏။ ။ ထို့ပြင် ကျွန်းပေါ် တောဆိတ်များကိုလည်း မွေးမြူထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း မမြလေးနှင့် ဒေါ်စစ်ကောင်းတို့သည် လုပ်ကိုင်ကြရလေ၏။ ထို့နောက် အတူတကွ စားသောက်ကြ၏။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြ၏။

သောက်ရေအတွက်မှာလည်း မိုးရေနှင့်ပင် လုံလောက်လေ၏။ ဒေါ်စစ်ကောင်းနှင့် မမြလေးတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ရသေ့မကြီးက မေးမြန်းခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ကလည်း မကွယ်မဝက် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ပြောပြကြလေ၏။ မမြလေးနှင့် ဒေါ်စစ်ကောင်းတို့သည် ရသေ့မကြီးကို လေးစားရသေ့ကြ၏။

ရသေ့မကြီး၏အမည်မှာ ဒေါ်သီရိဟူ၍ သိရ၏။ ဒေါ်သီရိအား ၎င်းတို့သည် ချစ်ခင်ကြ၏။ ဒေါ်သီရိသည် ဒေါ်စစ်ကောင်း၏ ရုပ်လက္ခကိုကြည့်၍...

“ညည်းကတော့ ငါနဲ့အတူ ကျွန်းပေါ်ရသေ့မကြီး ဖြစ်မှာပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက.

.. “ကျွန်မကော အမေရယ်”

ဟု မေးရာ ဒေါ်သီရိက

“မမြလေးကတော့ ဒီကျွန်းမှာ အချိန်အတော်ကြာ နေရမယ်၊ ချက်ချင်းပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဇာတ်မြူပြီး လူတွေ မေ့သလောက်ရှိမှ ဒီကနေ ပြန်ရမယ်၊ ပြီးတော့မှ ကိုယ့်တိုင်း ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်နေရာမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့လောကစည်းစိမ်ကို ခံစားရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းက

.. “အခု ကျွန်မတို့ ရောက်နေတာဟာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းဆိုတာတော့ သိပါပြီ၊ အဲဒါ တယ်နေရာနဲ့ နီးသလဲ၊ ထားဝယ်နဲ့ နီးသလား၊ မြိတ်နဲ့ နီးသလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာနဲ့မှ မနီးဘူးကွယ်၊ ညည်းတို့လေ့ဟာ လမ်းကြောင်းမှားပြီး ပင်လယ်ထဲကို ရောက်လာတာ၊ ညည်းက ဒီကျွန်းကို မြင်တော့ ကမ်းတစ်ခုခုနဲ့ နီးပြီ အောက်မေ့နေပြီး လှေပေါ်က ခုန်ချထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့လေ၊ နို့မဟုတ်ရင် ပင်လယ်ထဲမှာ သေပြီ”

ဟု ဒေါ်သီရိက ပြောလိုက်လေ၏။ ဒေါ်သီရိသည် ဒေါ်စစ်ကောင်းနှင့် မမြလေးအား မကြာခဏ ပုံပြင်များ ပြောပြ၍ ဆုံးမလေ၏။ ထို့ပြင် ဒေါ်သီရိသည် မမြလေးအား..

.. “မမြလေး... အမေကြီးဆီမှာ နေတုန်း ပညာသင်ရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မမြလေးက လူ့ပြည်လူလောကထဲ ပြန်သွားပြီး လူတွေနဲ့ နေထိုင်ရမှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ သိသင့်သလိုက တတ်သင့်တတ်ထိုက်တဲ့ ပညာတွေကိုတော့ အမေကြီး သင်ပေးလိုက်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ရသေ့မုကြီးသည် မမြလေးအား ကိုးကြောင်းလင်္ကာများ၊ ဂဏန်းသင်္ချာတွက် ပုံစံစာများ၊ မြန်မာ့ရိုးရာ နက္ခတ်တာရာ ပညာများ၊ ဒူးဂဏန်း၊ ကျေးဂဏန်းအတတ်များ၊ စိတ်ကျမ်း၊ ဆေးကျမ်းအတတ်များ၊ အဋ္ဌမူတ်ဆေးအတတ်များ၊ ဆန်းကျမ်းအတတ်များ၊ နိတ်အတတ်များ၊ အဂဝိဇ္ဇာအတတ်များကို တဖြည်းဖြည်းချင်း

သင်ပြပေးလေ၏။ ထိုအပြင် နန်းတွင်းသူ ပန်းပစ်အတတ်၊ ဆံထိုးပစ်အတတ်၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ အတတ်တို့ကိုပါ သင်ကြားပေးလေ၏။ မမြလေးသည် ထိုပညာများကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ သင်ယူခဲ့သော ဟူ၏။ ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးမှာမူ မမြလေးပညာသင်ချိန်၌ အလုပ်များကို တစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့လုပ်၏။ မမြလေးက ဝင်ရောက်ကူညီလျှင်လည်း...

“ညည်းဟာညည်း ပညာသင်စမ်းပါ၊ ညည်းက လူလောကထဲကို ပြန်သွားမှာ၊ အဲဒါတွေ မတတ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက..

“ဒေါ်စစ်ကောင်းကကော ပြန်မသွားဘူးလား”

ဟု မေးရာ

“ဟင့်အင်း ငါတော့ မသွားတော့ဘူး၊ ဟောဒီ ရသေ့မကြီးနဲ့ အတူနေမယ်၊
ငါ့တသက်မှာ အခုလောက် ခိုတ်ချမ်းသာတဲ့ အချိန်လို့ တခါမှ မရှိခဲ့ဘူး၊
သူနဲ့နေရတာ ငါဖြင့် သိပ်ကို ခိုတ်ချမ်းသာတာပဲ၊ လုပ်စရာရှိရင် လုပ်လိုက်၊
စားစရာရှိရင် စားလိုက်၊ အိပ်စရာရှိရင် အိပ်လိုက်၊ ငါ့အစီမံရင်းတစ်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့
ပြန်တွေ့သလို့ပဲ၊ သူပြောပြတဲ့ပုံပြင်ကလေးတွေကလည်း ညည်းအတွက်တော့
ဗဟုသုတဖြစ်စေတဲ့ ပုံပြင်ကလေးတွေပဲ”

ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မမြလေးက

“ကျွန်မအတွက် အမေကြီး ဒေါ်သီရိ ပြောတဲ့ပုံပြင်တွေက
ဗဟုသုတဖြစ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတော့ ဒေါ်စစ်ကောင်းအတွက်ကော ဗဟုသုတ
မဖြစ်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ငါ့အတွက်တော့ ဗဟုသုတ ဖြစ်တယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ သူပုံပြင်တွေဟာ
တသက်လုံး ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှုပ်လာတဲ့အရှုပ်တွေကို ရှင်းပစ်လိုက်သလိုပဲ၊ သူပြောတဲ့
ပုံပြင်တိုတိုကလေးတွေဟာ တရားဟောသလို ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်၊ ငါက
တရားတွေ ဘာတွေလဲ မသိပါဘူးအေ၊ သူပြောတလဲ တရားမမူတွေ
ဟုတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ညည်းနဲ့ ငါနဲ့ နားထောင်ဖို့ ပုံပြင်ကလေး ပြောပြတာ၊
ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ တရားဟောလိုက်သလို ခံစားရတယ်လို့ ပြောတာပါ၊
သူပြောတဲ့ ပုံပြင်တွေကို တရားတွေလို့ ငါက ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလေ၏။

“ကျွန်မတော့ ပုံပြင်တွေကို နားတော့ နားထောင်တာပဲ၊ မှတ်မိတာလဲ မှတ်မိတာပေါ့၊
ဒါပေမယ့် ဒေါ်စစ်ကောင်းပြောသလိုတော့ ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားတယ်ဆိုတာမျိုး
မခံစားဖူးပါဘူး၊ ကျွန်မကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

ဟု မမြဲလေးကပြောလိုက်ရာ ဒေါ်စစ်ကောင်းက..

“ကဲဟယ်၊ အမေကြီး ဒေါ်သီရိ ပြောတဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ပုံပြင်ကုပ် ပြန်ပြောမယ်၊ တစ်ခါတုန်းက သီလရှင် ဆရာကြီးတစ်ဦးဟာ မြို့အစွန် ဧရပ်တစ်ခုမှာ နေထိုင်တယ်ဆိုပဲ၊ သူ့မှာ အဖော်လဲ မရှိဘူးတဲ့၊ တစ်နေ့မှာ သူဟာ သေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်နေတုန်း လူဆိုးတစ်ယောက်က ဧရပ်ပေါ်တက်လာတယ်၊ အဲဒီတော့ သီလရှင်ကြီးက... “ဟေ့ သူငယ်၊ ဟေ့သူငယ်၊ ဟောဟို သေတ္တာထဲမှာ ငါပိုင်သမျှ အကုန်လုံး ရှိတယ်၊ သေတ္တာပါ ထမ်းပြီး ယူသွားပေတော့” လို့ ပြောပြီး သေတ္တာသုတ်ကို ဆက်ပြီး ရွတ်နေတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ငွေသုံးရာလောက်ရယ်၊ အဖိုးတန် စောင်နှစ်ထည်ရယ်တွေတွေ သေတ္တာကို ထမ်းပြီး ထွက်သွားတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သီလရှင်ကြီးက... “ဟေ့ သူငယ်၊ ဟေ့ သူငယ်၊ နှုတ်ဖြန့်ကျင် မြေခွန်ကောက်တဲ့ စာရေးကလေးလာပြီး မြေခွန်ကောက်လိမ့်မယ်၊ ဆရာလေးရဲ့ ဧရပ်ဆောက်ထားတဲ့ မြေခွန်အတွက် ငွေသုံးကျပ်တော့ ပေးဖို့လိုတယ်၊ အဲဒီတော့ ဆရာလေးကို ငွေသုံးကျပ်လောက်တော့ ပြန်လှူခဲ့ပါကွယ်” လို့ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒါ့ကြောင့် ကျုပ်စေ့သုံးစေ့ နှုတ်ယူပြီး သီလရှင်ကြီးရှေ့ကို ပစ်ပေးလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဧရပ်လှေကားပေါ်က ဆင်းသွားတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သီလရှင်ကြီးက... “ဟေ့ သူငယ်၊ ဟေ့ သူငယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ဒါ့မြတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါက မင်းကို အဲဒီသေတ္တာကြီးတစ်လုံးလုံး လှလိုက်တာ၊ အဲဒီတော့ သာဓုခေါ်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်ကွယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒါ့မြဟာ
ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့ သာဓု သာဓု သာဓု”

လို့ ဆိုပြီး ဆင်းသွားတော့တယ်၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အဲဒီဒါ့မြကို တခြားအမှုတစ်ခုနဲ့ ပုလိပ်ဘက်က ဖမ်းမိတယ်၊ အဲဒီတော့ ပုလိပ်ဘက်က ဘယ်အမှုတွေ ရှိသေးလဲဆိုပြီး ရိုက်နှက်စစ်ဆေးတော့တာပေါ့၊ အဲဒီတော့လဲ ဒါ့မြဟာ နာလွန်းတော့ တစ်မျိုး တစ်မျိုး သူတိုက်ခံ ခိုးခဲ့တာတွေကို ဖော်ရတော့တာပဲ၊ အဲဒီလို ဖော်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဒါ့မြတိုက်ခံရတဲ့လူတွေ၊ သူခိုးခိုးခံရတဲ့လူတွေဟာ သူတို့ ဒါ့မြတိုက်ခံရကြောင်း၊ သူခိုးခိုးခံရကြောင်း လာရောက်ပြီး ပြောကြတယ်၊ မှတ်မိတဲ့ လူတွေကလဲ ဒါ့မြကို လက်ညှိုးထိုးပြီးသူပဲ၊ ကျွန်မအမိကို ဒါ့မြတိုက်သွားတာ၊ ကျွန်တော့်အမိ လူသွားတာလို့ ပြောကြတယ်၊ ပုလိပ်တွေကလဲ ဒါ့မြကို နောက်ထပ်အမှုတွေ ရှိဦးမလားလို့ ဆက်ရိုက်ကြတယ်၊ ဒါ့မြဟာ နောက်ဆုံး သီလရှင်ကြီးဆီက သေတ္တာကြီးတစ်လုံး ဒါ့မြတိုက်ခံတဲ့ အကြောင်းကို ဖော်ပြောလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီတော့ ပုလိပ်တွေက သီလရှင်ကြီးကို သွားပြီးခေါ်လာကြတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါ့မြနဲ့ ပေးတွေ့ပြီး...

“ဆရာလေး၊ ဟောဒီ ဒါ့မြဟာ ဆရာလေးဆီက သေတ္တာကြီးတစ်လုံး ဒါ့မြတိုက်သွားတယ် မဟုတ်လား”

လို့ မေးတော့တာပဲ။ အဲဒီအခါ သီလရှင်ကြီးက

“တောက်တီးတောက်တဲ့ မောင်တို့ရယ်၊ ဒီသူငယ် ဆရာလေးဆီက တစ်ခါမှ ဒမြဲမတိုက်ဖူးပါဘူး၊ အဲဒီ သေတ္တာကြီးဆိုတာကလဲ သူဒမြဲတိုက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာလေးက သူ့ကို လှူလိုက်တာပါ”

လို့ ပြောပြီး ဒမြဲတက်ကို လှည့်ကာ..

. “ဟေ့ သူငယ်၊ မောင်ရှင် ဆရာလေးကို ဘယ်တုန်းက ဒမြဲတိုက်ဖူးလို့လဲ၊ ဆရာလေးက လှူလိုက်တာလေ၊ မင်းမေ့နေပြီလား၊ မင်းတောင်မှ သာဓုခေါ် သွားသေးတာပဲ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်၊

“ဒါပေမယ့် အဲဒီဒမြဲဟာ ထောင်ငါးနှစ်ကျသွားရှာတယ်၊ ထောင်ကလဲ လွတ်ရော ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘဲ အဲဒီ သီလရှင်ကြီးဆီကို တန်းသွားတော့တာပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ တသက်ပတ်လုံးမှာ အဲဒီသီလရှင်ကြီးရဲ့ ကပ္ပိယအဖြစ်နဲ့ အလုပ်အကျွေးပြုရင်း နေသွားရှာတော့တယ်”

ဒေါ်သီရိ ပြောတဲ့ပုံပြင်ကလေးက ဒါပါပဲ။ အဲဒီပုံပြင်ကိုလဲ နားထောင်ပြီးရော စွန့်လွှတ်နိုင်တာနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်တာ နှစ်ခုကို ငါတော့ နားလည်သွားတော့တာပဲ၊ အဲဒီလို နားလည်ပြီးတော့ ငါသူနဲ့ တသက်လုံးနေမယ့်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ၊ အဲဒီပုံပြင်ကို ညည်းအနေနဲ့ ဘာမှမထူးခြားပေမယ့် ငါအနေနဲ့ကတော့ ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားတာပဲ၊ မိမြဲလေး၊ နှင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ငါလဲ ခုနက ဒမြဲနဲ့ ဘာထူးလို့တုန်း၊ ငါ့မှာ အကြောင်းမကြားဘဲ သူ့ရေပေါ်တက်ပြီး စားစရာတွေ ချက်ပြုတ်စားသောက်ခဲ့တာပဲ၊ သူ့အဝတ်တွေကို ယူပြီးဝတ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ငါ့ကို မြင်တဲ့အခါမှာ စိတ်ဆိုးတဲ့ အမူအရာ မပြဘူး၊ သူပြောတဲ့ သီလရှင် ပုံပြင်ထဲက သီလရှင်ကြီးဆိုတာ သူပဲလား မသိဘူး”

ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိမြဲလေးက..

. “အင်း... ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒီပုံပြင်ဟာ စွန့်လွှတ်တာနဲ့ ခွင့်လွှတ်တာကို ပြောတာပဲနော်၊ ကျွန်မဖြင့် မစဉ်းစားမိပါဘူး၊ ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးက အလာကြီးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဤသို့လျှင် ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးသည် ရသေ့မကြီး ဒေါ်သီရိ
ပြောပြခဲ့သော ပုံပြင်များကို မမြဲလေးအား ထပ်မံ၍ ပြောပြကာ
၎င်းသဘောပေါက်ပုံကို ရှင်းပြလေ့ ရှိလေတော့၏။

XXXXXXXXXX

နန်းတွင်းသူတို့ အတတ်ပညာ

ရသေ့မကြီး ဒေါ်သီရိသည် မမြလေးအား နေလနက်တတ်တာရာတို့သည် မြင်းမိုရ်တောင်ကမ်းပါးကို ပတ်၍ မိမိတို့ လမ်းကြောင်း အသီးသီးမှ သွားလာနေကြပုံ၊ ရာသီဥတုဖြစ်ပုံ၊ ပဉ္စတာဂြိုဟ်တို့ ဗျူစာကျင့်ပုံ၊ သီဟစာကျင့်ပုံ၊ နိဗ္ဗာန်ကျင့်ပုံတို့မှအစ ဘာမသက တွက်ရိုးပါ ဂြိုဟ်ဖမ်းနည်းများ၊ မောင်းထောင်းဆရာတော်၏ ကျမ်းပါတွက်ရိုးများ၊ ဗိုလ်ပြေးနည်းများ၊ ဖလ်စင် တွက်ပုံများ၊ သင်္ကြန်တွက်ရိုးများ စသည်တို့ကို တရွေ့ရွေ့ သင်ကြားပြသပေးလေ၏။ အစပထမတွင် မမြလေးအဖို့ ခက်ခဲသော အလုပ်ကြီးဖြစ်သော်လည်း နောင်တွင် တဖြည်းဖြည်း လွယ်ကူလာလေ၏။ ထို့နောက် အတုလဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော၏ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်နည်းများ၊ သင်္ကဏ္ဍပန်းတောင်း နေပြည်တော်ကြီးကောင်းစားစဉ်က အသုံးပြုခဲ့သော အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာများကို ဆက်လက် သင်ကြားပေးလေ၏။ ထို့အပြင် ဆန်းပညာနှင့် အဋ္ဌမခါ ဆေးပညာကိုလည်း ပူးတွဲ၍ သင်ကြားပေးပြန်လေ၏။

နှစ်နှစ်ခန့် သင်ပြီးသောအခါ မမြလေးသည် ထိုပညာရပ်အပေါ်၌ အတော်အတန် တိုးမြှင့်ခေါက်မိ ဖြစ်လာလေတော့၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးသည် အောက်ပါ သင်ခန်းစာကို စတင်သင်ကြားပေးလေတော့၏။ မမြလေးသည် ပညာသင်ယူရန်အတွက် ပြုလုပ်ထားသော ပျဉ်ပြားသင်ပုန်းကြီးအား ထမင်းရည်နှင့် မီးသွေးမှုန့်ကို ပတ်၍ နေလှန်းရသေး၏။ ထို့နောက် ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားသော မြေဖြူခဲဖြင့် ထိုသင်ပုန်းပေါ်တွင် ရှေးမှတ်ရလေ၏။ ထိုသို့ ရှေးမှတ်ထားသော သင်ခန်းစာကို အလွတ်ရသည်အထိ ကျက်မှတ်ရလေ၏။ အလွတ်ရသောအခါ သင်ပုန်းကို ရေနှင့် ဆေး၍အုန်းဆန်ဖတ်နှင့် ချေးချွတ် တိုက်ဖျက်ရလေ၏။ ထိုသို့ ချေးချွတ်တိုက်ဖျက်ရာတွင် ရှေးမှတ်ထားသောစာများ မစင်ပါက ရသေ့မကြီး ဒေါ် သီရိက ပြန်၍ ချေးချွတ်ခိုင်းလေ၏။

“မမြလေးရဲ့... သင်ပုန်းချေတယ်ဆိုတာ တစတလေမှ ကျွန်မနေအောင် ချေရတယ်၊ လူမှာလဲ အချင်းချင်း မသွင်မြတ်တဲ့အခါလဲ ရှိပေမယ့်၊ ဒါပေမယ့် တစဉ်းနဲ့တစဉ်း သွင်မြတ်အောင်လုပ်ပြီး တစဉ်းဆီမှာ ရှိတဲ့အပြစ်ကို တစဉ်းက ချေ။ အချင်းချင်း အတွေးအမှတ်မထားဘဲ ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာကိုလဲ သင်ပုန်းချေတယ်လို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု ရသေ့မကြီးက သင်ပြပေးလေ၏။ ထို့နောက်

“မမြလေးရေ... ဘုရားမပွင့်မီ နှစ်အတန်ကြာတဲ့အချိန်လောက်မှာ သုဒ္ဓါဝါသ” ဗြဟ္မာကြီးတွေဟာ လူ့ပြည်ဆင်းလာပြီး ပုဏ္ဏားကြီးတွေ အသွင်နဲ့ ဗေဒင်ဟောလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီလို ဗေဒင်ဟောရင်းနဲ့ လူကုဏာပါ ဟောလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ သူတို့ရဲ့ လက္ခဏာပညာကို လူတွေလဲ တတ်ကုန်တော့တာပေါ့၊ အဲဒီလက္ခဏာပညာ ဆိုတာကလဲ လကဝါးကိုချည်းကြည့်တဲ့ပညာ မဟုတ်ဘူး၊

ခြေဖဝါးမှာပါတဲ့ အမှတ်အသားတွေလဲ ပါတယ်ကွယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ခြေတော်ရာမှာပါတဲ့ (သတ္တိ) လုံမပုံ၊ (သီရိဝိဇ္ဇာ) ကျက်သရေတိုက်ပုံ၊ (နိန္ဒိယာဝဠဝ) လေပိပွင့်ပုံ၊ (သောဝတ္တိက) လည်ရေးသုံးဆင့်ပုံ၊ (ဝဿုမာန) ထမင်းပွဲပုံ စတဲ့ စက်လက္ခဏာ တစ်ရာရှိစွဲကွက်လဲ ပါတယ်၊ 'စိတဂီလီ' အကြားမလုပ် စေ့စပ်သိပ်သည်းသော ခြေချောင်းလက်ချောင်းတော် ရှိတော်မူခြင်း၊ အနုပုဗ္ဗရုံလီ" အစဉ်အတိုင်း သွယ်ရှူး၍ တဖြူဖြူဖြောင့်သော ခြေချောင်းလက်ချောင်းတော် ရှိတော်မူခြင်းစတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ လက္ခဏာတော်ရှိစွဲဆယ်လဲ ပါတယ်ကွယ်၊ အဝိရဋ္ဌဒန္တာ" ပုလလုံးများ စီကိုးထားသကဲ့သို့ မခေါမကျသော သွားတော်၊ သုံ၊ သုတ္တဒါ"

သောက်ရှူးကြွယ်အလား ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ခွယ်တော် စတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သုံးဆယ့်နှစ်ဖြာသော လက္ခဏာတော်လဲ ပါတယ်၊ အဲဒီအချက်တွေကို ပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်ထားတဲ့ သုဒ္ဓါဝါသဖြူကြီးတွေက လူတွေကို သင်ပေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သင်ပေးသလဲဆိုတော့ နောင် ဘုရားပွင့်တဲ့အခါမှာ လူတွေအဖို့ အဲဒီလက္ခဏာ အချက်အလက်တွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီး ကြည့်ညှိနိုင်အောင်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘယ်လက္ခဏာဟာ ဘယ်ဘဝက ဖြည့်ဆည်းခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာတယ်ဆိုတာလဲ ဖြဟာကြီးတွေက လူတွေကို သင်ပြပေးခဲ့တယ်"

ဟု ရသေ့မကြီးက သင်ပြပေးလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက..

“အမေရယ်...ကျွန်မကတော့ စာတော့ ကောင်းကောင်းမသင်ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပွဲထဲမှာတော့ ဘုရားအလောင်း ဖွားတော်မူတဲ့အခါမှာ ပုဏ္ဏားတွေကို စကြာဝတေး ဖြစ်မှာလား၊ ဘုရားဖြစ်မှာလား” လို့ ဟောခိုင်းတယ်ဆိုတာ ကြည့်ဖူးတာပဲ၊ အဲဒီတော့ စကြာဝတေးမင်းရဲ့ လက္ခဏာနဲ့ ဘုရားအလောင်းရဲ့ လက္ခဏာတော်ဟာ တူလို့လား အမေရယ်”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက..

“မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပေါ့ မြလေးရယ်၊ ပုဏ္ဏားတွေ အလယ်မှာ သုဒ္ဓတ္တ အမည်ရှိပြီး ကောဏ္ဍညအနွယ် အမည်ရှိတဲ့ ပုဏ္ဏားငယ်တစ်ယောက်က... “အရှင်သားသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့ ရအပ်သည့် လက္ခဏာတော်ကြီး၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်၊ အံ့ဖွယ် တစ်ဆယ်ရှိစွဲဖြာ၊ တစ်ရာရှိစွဲကွက်သော စက်လက္ခဏာ အပြည့်အစုံ ရ၍ ဘုံသုံးဆယ့်တစ်တွင် အတုမရှိ မေ့ရာဇ်ထွတ်ထားသော ဘုရားဧက ဖြစ်ရမည်” လို့ ဟောကိန်းထိုက်တဲ့ အချက်ရှိပါတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်အချက်မှာ စကြာမင်းလောင်း လက္ခဏာနဲ့ ဘုရားလောင်း လက္ခဏာ ကွာတော့မူသလဲဆိုတော့ တစ်ရာရှိစွဲကွက်သော စက်လက္ခဏာတော်ကို အစဉ်အတိုင်း ရေရင် သုံးဆယ့်ခုနစ်ခုမြောက်သော “စက္ကဝတ္တ” ရတာနာခုနစ်ပါးနဲ့တကွ စကြာမင်းရပ်ပုံဆိုတဲ့ လက္ခဏာတော် ပါပါတယ်၊ မြလေးအနေနဲ့ အလွတ်မှတ်ထားဖို့ ကတော့ စကြာမင်းဖြစ်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စက်လက္ခဏာမှာ စကြာမင်းရပ်ပုံ မထင်ဘူး၊ ဘုရားအလောင်းရဲ့ စက်လက္ခဏာမှာ စကြာမင်းရဲ့ ရပ်ပုံထင်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရားအလောင်းတော်မှာ ဖွားစက်ပင်

ပကတိ ကိုယ်တော်ရောင် တလံ့မျှလောက် ထွန်းပတယ်၊ ခုကြာမင်းမှာ ဒီလိုမရှိဘူး၊ အခြားအချက်တွေလဲ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ဒီနှစ်ချက်နဲ့ပဲ ထင်ရှားပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ ရသေ့မကြီးသည် ဘုရားအလောင်းတော်တို့၌သာရှိသော လက္ခဏာတော်များကို မမြဲလေးအား သင်ပြပေးလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ သာမည လူများတွင် ရှိတတ်သော လက္ခဏာများ၊ နဖူးရေ၊ ခွေးရေ၊ လည်ရေများ” “ကာယဝိညာ၊ ဝစီဝိညာ” ဟူသော ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာများကို တဖြည်းဖြည်းချင်း သင်ပုန်း၌ ပုံများဆွဲပြကာ နှစ်နှစ်ခန့် သင်ပြပေးလိုက်ရာ မမြဲလေးသည် ထိုလက္ခဏာပညာ၌လည်း ဖြန်းဖြန်းကွဲမှု တတ်မြောက်လေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ရသေ့မကြီးသည် နေကြတ်ခြင်း၊ လကြတ်ခြင်း၊ ဥကာပျံခြင်း၊ တော်လဲခြင်း၊ တိမ်ကောက်ခြင်း၊ တောသားမြို့ဝင်ခြင်းစသော နှိမ့်တံ၊ တဘောင်၊ ဘဝေါစနည်း၊ ယူဆပုံများ၊ မင်းဆက်အသီးသီး နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်ခါနီး ပေါ်ပေါက်လိမ့်သော နှိမ့်တံများ စသည်တို့ကို သင်ပြပေးလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မမြဲလေးသည် ရသေ့မကြီးထံ၌ ပညာဆည်းပူးခဲ့ရာ ၎င်းအနေနှင့် အပီမကမူပင် မမက်ဖူးသော ပညာများကို တတ်မြောက်လေတော့၏။ ထိုပညာသင်နေသည့် အချိန်များအတွင်း၌ပင် အားလပ်သော အချိန်များ၌ ရသေ့မကြီးသည် မမြဲလေးအား ထူးဆန်းသော ပညာတစ်ခုကို သင်ပြနေလေ၏။ ထိုပညာမှာ နန်းတွင်းသူတို့၏ ပန်းပစ်ခြင်း၊ ဆဲထိုးပစ်ခြင်း၊ အတတ်အပါအဝင် နန်းတွင်းသူတို့၏ သိမ်မွေ့နက်နဲသော သိုင်းအတတ်ပညာရပ် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအတတ်ပညာသင်သောအခါ၌ မမြဲလေးအတွက် အထူးလွယ်ကူသောအချက်မှာ မမြဲလေးကိုယ်တိုင် အကတတ်နေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။ သို့ပေမင်း ပါတော်မမူမီ ကာလအတန်ကြာကပင် ပညာရှိကြီးတစ်ဦးသည် သိုင်းပညာအား ကကြီးကကွက်ထဲတွင် အဆင်ပြေအောင် သွတ်သွင်းသွားခဲ့လေ၏။ ကကွက်အားလုံးသည် သိုင်းကွက်အားလုံး ဖြစ်နေ၏။ နှစ်ပါးသွားကကွက်မှာ အနီးကပ် တိုက်ခိုက်သော ကကွက်မျိုးဖြစ်၏။

အပျိုတော်ကတွင် ပါသော ခုနစ်ထွေကကွက် ဘီးလုံးက၊ မျောက်က၊ ဇော်ကများသည် ပြင်းထန်သော သိုင်း၏တိုက်ကွက်လျှို့ဝှက်ချက်များ ဖြစ်လေ၏။ ဘီးလုံးကတွင် အထူးသဖြင့် လက်သီးကို အသုံးပြုခြင်း၊ ခိုးကို အသုံးပြုခြင်း၊ တံတောင်ကို အသုံးပြုခြင်း၊ ခြေဖျားကို အသုံးပြုခြင်းစသော လက်ဝှေ့၏ သတ်လုံးသတ်ပေါက်များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သွတ်သွင်းထားခဲ့၏။ ဘီးလုံးကတွင် ဖနောင့်ဆောင့်ခြင်းသည် အနီးကပ်တိုက်ပွဲ၌ ရန်သူ၏ ခြေထောက်ကို သွင်သွင်ကျိုးအောင် ချိုးနိုင်သော တိုက်ကွက်များ ဖြစ်လေ၏။ တံတောင်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ဘယ်ယံမီးညာယံမီး ကသော ကကွက်သည် နောက်မှဝင်လာသော ရန်သူ၏ ရင်ဝကို တံတောင်ဖြင့် အသေအလိ တိုက်ပစ်နိုင်သော တိုက်ကွက်ဆန်းတစ်မျိုး ဖြစ်လေ၏။ မျောက်ကမှာ အနီးကပ်တိုက်ပွဲ၌ ရှောင်တိမ်းသော အကွက်များဖြစ်ပြီး ရန်သူ၏မျက်နှာကို အမိအရ တိုက်သော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တိုက်ကွက်များ ဖြစ်လေ၏။

ဇော်က သည် တုတ်သိုင်း ရိုက်ကွက်များ ဖြစ်လေ၏။ ကိန္နရီကိန္နရာမောင်နှံ

ကကွက်၌လည်း သစ်သီးညှုရန်ကသော ကကွက်သည် ရန်သူ၏ လည်မျိုကို လက်သုံးချောင်းဖြင့် ထိုးဖောက်ပစ်ရန် ဖြစ်၏။ ကိန္နရီ ကျောက်ကြည့် ဟူသော ကကွက်မှာ ရန်သူ၏ မျက်လုံးကို ဖောက်ရန် စီမံထားသော ကကွက်မျိုး ဖြစ်၏။ ငှက်မောင်နှံ အစာခံ သော ကကွက်မှာလည်း တံတောင်ရော ဒူးပါ အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်သော တိုက်ကွက်မျိုး ဖြစ်၏။ ဆံထိုးနောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ပစ်၍ ဇက်ကို မောကာလှည့်ပတ်၍ ကရသော ကကွက်များ၌ ဆံထိုးတွင် ထိုးထားသော ဆံထိုးကို ဖြတ်ယူ၍ ရန်သူ၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ပစ်ပေါက်နိုင်သော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သတ်ပေါက် ဖြစ်၏။ ပန်းပန်ဟန် ကသော ကကွက်မှာလည်း ခေါင်းတွင် ပန်ထားသော ပန်းပွင့်သဏ္ဌာန် အဆိပ်လူးထားသော ကြယ်ပွင့်များကို ဖြတ်ယူ၍ မိမိအလိုရှိသူကို ပစ်ပေါက်သတ်နိုင်သော လျှို့ဝှက်ကကွက် ဖြစ်သည်။

မမြလေး တတ်ကျွမ်းပြီးသော ကကြိုးကကွက်များသည် ရသေ့မကြီးနှင့် တွေ့သောအခါ၌ သိုင်းကွက်များ ဖြစ်ကုန်လေ၏။ ဆိမ်းခွက်ကဲ့သို့ လက်ကို အမျိုးမျိုး လှည့်ပြီးကရသော ကကွက်များသည် ဗန်တိုပိုင်း၌ ရန်သူ ဖမ်းမိထားသောအခါတွင် ရှန်းထွက်ရသော အဖမ်းအရုန်းပညာ ဖြစ်လေ၏။ မမြလေးသည် ဆံထိုးနှင့် ပန်းပစ်ခြင်းအတတ်ကို လက်မှန်းတည့်စေရန် သီးသန့် လေ့ကျင့်ရလေ၏။ ထို့နောက် ဆံထိုးထိပ်ဖျား၌ ထည့်ရန် အဆိပ်ဖော်နည်း အမျိုးမျိုးကိုလည်း ရသေ့မကြီးက သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် မမြလေးအားပြောပြလေ၏။ ။ ထို့ကြောင့် မမြလေးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အတတ်ပညာများကိုလည်း တတ်မြောက်ခဲ့လေတော့၏။

“ကုလားဖြူ အစိုးရ လက်ထက်မှာ အသက်မွေးရမှာဆိုတော့ ဒီအတတ်ပညာတွေက တတ်ထားအပ်တယ် မြလေး၊ အမေတို့ကတော့ နန်းတွင်းသူတွေဆိုတော့ အဲဒီပညာတွေ သင်ခဲ့ရတယ်၊ အမေရယ်၊ အမေ့အစ်ကိုကြီး မောင်ချစ်ညိုရယ်၊ အမေတို့ မိဘနှစ်ပါးရယ်ဟာ သူတပါး ကျွန်သဘောက အဖြစ်မခံဘူးဆိုပြီး ဒီဘက်ကို လှေကြီးနဲ့ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ၊ အစ်ကိုကြီးက အမေတို့ နေဖို့၊ ရေရှည် စားသောက်ဖို့ စီမံခဲ့ပြီးတော့ သူကတော့ မြန်မာပြည်ဘက်ကို ပြန်ထွက်သွားတယ်၊ သူ့အစီအစဉ်ကတော့ မျက်နှာဖြူအစိုးရကို လူသူစွဲရပြီး ပုန်ကန်ဖို့ပဲ၊ အရင်ကတော့ သူတပည့်တွေ မကြာခဏ ဒီကုလားပြီး အဆက်အသွယ် လုပ်ကြပ်ပါရဲ့ ၊ နောက်တော့လဲ မလှာကြတော့ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးလဲ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ချက်နဲ့ သေရှာပြီလို့ ” နောက်ဆုံး သတင်းရတာပဲ၊ အမေတို့ မိသားစုကတော့ ဒီမှာပဲ ဇာတမြူပီဖို့ စဉ်းစားခဲ့တာ၊ အမေတို့ မိဘနှစ်ပါးလည်း ရှိ

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြပြီ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ တပည့်အချို့လဲ ပညာူးဒီမြတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ဒီမြတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့လဲ အားကူးရပါတယ်၊ မြောက်လတစ်ကြိမ်၊ သုံးလတစ်ကြိမ် ဒီကုလားကြပါတယ်၊ တချို့လဲ အမေကြီးဆီမှာ ဆေးဝါးကုဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာကြတာပေါ့၊ မြလေးကို တွေ့တဲ့နေရာဟာ သူတို့လေ့တွေ ဆိုက်တဲ့နေရာပေါ့ ၊ အခုတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ တပည့်တွေ မရှိတော့ဘူး၊ ပညာူးတွေပဲ လာလေ့ရှိတယ်၊ သူတို့က အမေကြီးရဲ့ ဆေးကုခံတဲ့လူရင်းတွေလေ၊ အမေတစ်ယောက်တည်း ဒီကျွန်းပေါ်မှာ နေခဲ့တာ၊ အခုတော့ မစစ်ကောင်းလဲ အဖော်ရပြီလေ”

ဟု ရသေ့မကြီး ဒေါသိရိက ပြောပြလေ၏။

“နန်းတွင်းမှာ နေတုန်းက အမေ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု ဒေါစစ်ကောင်းကမေးရာ ရသေ့မကြီးက.

.. “ဘာရှိဦးမလဲကွယ်၊ အပျိုတော်ဝင်စပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နန်းတွင်းမှာ အပျိုတော်လုပ်ပြီး ဘုရင့်နားမှာ ခစားဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပညာရှိတွေက ရွေးချယ်တာ၊ အိမ်တော်ဝန်တစ်ဦးတည်းရဲ့ အမိန့်နဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေပြည်မင်းကြီးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက စစ်ဆေးသေးတာ၊ ပညာကို စုံနေအောင် တတ်ရတယ်၊ သိချင်းဆိုတတ်ရတယ်၊ အကတတ်ရတယ်၊ ရတု ကဗျာ အစပ်အဟပ် တတ်ရတယ်၊ အနှုပ်ပညာ တတ်ရတယ်၊ သိုင်းပညာ မှန်တိုပညာတွေ တတ်ရတယ်၊ ဘုရင့်နားမှာ အပျိုတော်ပေါက်စကလေးနေတယ်ဆိုပြီး တော်ရုံတန်ခိုးရုံလူက ဘုရင့်အသက်ကို လုပ်ကြံဖို့ မကြံစည်လို့ကုန်၊ အဲဒီအပျိုတော်ပေါက်စလေး လက်ထဲမှာပဲ အသက်ပါသွားနိုင်တယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ မြလေးက မေးစရာ ရှိမယ်၊ ဒါလောက်တော်ကြီးရဲ့ သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တိုင်းပြည်ဆိုးရှုံးသွားသလဲလို့ ၊ ဒါက ဒီလိုကွယ်၊ အချင်းချင်း မည်ညွတ်တာလဲ ပါတယ်၊ ခေတ်မီလက်နက်တွေ တီထွင်စမ်းသပ်ဖို့ ဝန်းလေးခွဲတာလဲ ပါတယ်၊ ငါတို့ မြန်မာတွေ တတ်ထားတဲ့ စားရေး၊ လုံရေး၊ အမောင်ရေးတွေဟာလဲ သေနတ်ပြောင်းနဲ့ တွေ့တော့ အစွမ်းပြခွင့် မရတော့ဘူး၊ လက်နက်ချင်း လူသူချင်းတူရင်လား၊ အမေတို့ မြန်မာတွေဟာ မညံ့ပါဘူးကွယ်၊ တကယ် သွေးကောင်းတဲ့လူမျိုး ပြပါဆိုရင် အမေတို့ လူမျိုးပဲကွယ်”

ဟု ရသေ့မကြီးက ပြောလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် ရသေ့မကြီး ဒေါသိရိ၊ ဝရမ်းပြေး ဒေါ စစ်ကောင်းတို့နှင့်အတူ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်၌

ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်တိုင်အောင် နေထိုင်ခဲ့သော ဟူ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ရသေ့မကြီး ဒေါသိရိထံသို့ ရောက်လာသော ပဿူများတို့၏ လှေကြီးဖြင့် မြန်မာပြည် ပင်လယ်ဝင်စီသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ ပဿူများသည် ရသေ့မကြီး ဒေါသိရိအား လေးစားသူများ ဖြစ်ကြရာ မမြလေးအား ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်၍ ခေါ်ခဲ့ကြလေ၏။ မြန်မာပြည် ပင်လယ်ဝင်တွင် လှေကြီးကို ရပ်၍ မမြလေးအား အနီးဆုံး ရွာတစ်ရွာသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြလေတော့၏။

XXXXXXXXXX

ရှေးဟောင်းရတနာများ

မမြလေးသည် ပင်လယ်ဝသို့ ရောက်သောအခါ၌ မြို့ပေါ်သို့ မတက်သေးဘဲ ရသေ့မကြီး သင်ကြားပေးလိုက်သော ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ အတတ်ပညာဖြင့် အဘွားကြီးသဏ္ဌာန် ရုပ်ဖြတ်ပြီး ပင်လယ်ပိုင်း တံငါရွာများသို့ လှည့်လည်ကာ ဆေးကုခြင်း၊ ဆေးပေးခြင်း၊ တံငါတရံ ဗေဒင်ဟောပြောခြင်း လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရင်း ပုလိပ်ဘက်၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းခဲ့လေ၏။ ဤသို့လျှင် တစ်နှစ်ကျော်ခန့် ကျေးရွာများတွင် လှည့်၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီးမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ တက်လာလေ၏။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လျှင် ဗဟန်းဘက်မှ သီလရှင်တစ်ဦးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ကာ သီလရှင်ဇေယျာဝတီတွင် ခေတ္တနေထိုင်လေ၏။ ထိုသီလရှင်၏ အမည်မှာ ဒေါ် စန္ဒာ ဖြစ်၏။ မမြလေးသည် ၎င်း၏အမည်ကိုလည်း မမြလေးဟု မပေးတော့ဘဲ ရသေ့မကြီး ပြောင်းပေးလိုက်သော စောလုနွယ် ဟူ၍သာ အသိပေးခဲ့လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် သီလရှင်မကြီးထံတွင် မှီခိုနေရင်း သီလရှင်မကြီးနှင့်ပတ်သက်သော မိတ်ဆွေများကို မမြလေးက ဗေဒင်တက်ပေးလေ၏။ မမြလေးသည် ဆန်းဗေဒင် ကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသည်ဖြစ်ရာ ဗေဒင်အဟောများသည် ထူးထူးခြားခြား မှန်ကန်လေတော့၏။ ဓာတ်ရှိက်ခြင်း၊ ယတြာချေခြင်းများမှာလည်း ပြောသည့်အတိုင်း အထမြောက် အောင်မြင်သည်ဖြစ်ရာ ဗေဒင်မေးသူများသည် တစတစ များပြားလာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် သီလရှင် ဒေါ် စန္ဒာ၏ဇေယျာဝတီ အစဉ်သဖြင့် လူများ ပြည့်လျက် ရှိနေလေတော့၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ငွေကြေးချမ်းသာသူများ၊ ဩဇာတိက္ကမရှိသူများပင် မမြလေးထံသို့ ရောက်လာကြကုန်၏။

မမြလေးသည်ဗေဒင်ဟော၍ရသောငွေနှင့်ပင် ဒေါ် စန္ဒာ၏ ဇေယျာဝတီ အသစ်ပြန်ဆောက်ပေးနိုင်ခဲ့လေ၏။ တစ်နေ့သ၌ မမြလေးထံတွင် မကြာခဏ ဗေဒင်လာ၍ကြည့်သော ဖောက်သည် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည် ဇေယျာဝတီ ပဉ္စမရက်ရှိည ဝင်လိုသည်ဟု ဆိုကာ ဒေါ် စန္ဒာထံတွင် ခွင့်တောင်းကာ ဇေယျာဝတီ လာနေလေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ အမည်မှာလည်း စောလုနွယ် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိပြီဖြစ်၏။ မမြလေးသည်လည်း ရုပ်ဖျက်ထားသောကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးနှင့် ရွယ်တူခန့် ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် စကားပြောရာ၌ အနည်းငယ် ဝလေ၏။ မမြလေးတို့၏ ဇေယျာဝတီတွင် ရက်အတန်ကြာ နေပြီးသောအခါ၌ မမြလေးနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးလာလေတော့၏။ တစ်နေ့တွင် ဇေယျာဝတီရှိ သီလရှင်မကြီးလည်း ၎င်း၏ဆရာ သီလရှင်မကြီးတစ်ဦး ပြည်မြို့၌ အနိစ္စ ရောက်သည်ဟု ကြားသဖြင့် ပြည်မြို့သို့ လိုက်သွားရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မမြလေးနှင့် ဒေါ်စောလုနွယ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ပဉ္စမရက်နှင့် တိုက်ဆိုင်သောကြောင့် ဗေဒင်မေးသူတို့လည်း မလာရကား ထိုဇေယျာဝတီ မမြလေးနှင့် ဒေါ်စောလုနွယ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စောလုနွယ်က မမြလေးအား...

“ဆရာမနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ ဥပုသ်ရက်ရှည် ဝင်မယ်ဆိုပြီး ဒီဇေပုံမှာ လာနေတာ၊ ဒီကနေ့မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့် ရတော့တယ်။ ဆရာမ နာမည်ကလည်း စောလှနွယ်၊ ကျွန်မနာမည်ကလဲ စောလှနွယ်ဆိုတော့ နာမည်ချင်းလဲ တူတယ်။ စိတ်ချင်းလဲ တူကြလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် ဆရာမလို ပညာဉာဏ် အမြော်အမြင် ရှိတဲ့လူနဲ့ တိုင်ပင်ရရင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီး တိုင်ပင်မလို့ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ပြောပါလေ ဒေါ်စောလှနွယ်ရယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ဒီလောက်ပေါင်းလာတာဆိုတော့ ကျွန်မ သဘောလဲ ရိပ်စားမိလောက်ရောပေါ့”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စောလှနွယ်က...

“ဒီလိုရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ အမေဟာ ရှမ်းလူမျိုးအစစ်ပဲ။ ရှမ်းပြည်နယ်မှာတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာလဲရှိ၊ ဩဇာအာဏာလည်း ရှိတယ်ဆိုပါတော့၊ ကျွန်မအမေမှာက အစ်ကိုတစ်ယောက်လဲ ရှိသေးတယ်၊ အစ်ကိုနာမည်က စောပန်း တဲ့၊ ကျွန်မအမေနာမည်ကတော့ စောနန်း တဲ့၊ ဘဝရှင်မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာမစံခင် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်မှာပဲ အဲဒီ စောပန်းနဲ့ စောနန်းကို ခေါ်ယူမွေးစားတယ်လို့ သိရတယ်၊ စောပန်း စောနန်းတို့ရဲ့ အမေဟာ ဩဇာအာဏာရှိတဲ့လူ ဖြစ်လေတော့ ပုန်စားပုန်ကန် မပြုအောင် ခေါ်ထားတဲ့သဘောလဲ ပါမှာပေါ့ရှင်၊ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးဟာ နန်းတွင်းမှာပဲ ကြီးကြတယ်၊ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံတော်ကုန်လို့ သိပေါ့မင်းသား နန်းတက်တတ်တဲ့အခါမှာလဲ သူတို့နန်းတွင်းမှာ ရှိကြပါတယ်၊

သိပေါ့မင်း ပါတော်မူတဲ့အခါကျတော့ စောပန်းနဲ့ စောနန်းဟာ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ပြန်ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စောပန်းရဲ့ သူငယ်ချင်း မောင်ချစ်ညိုဆိုတဲ့ လူပျိုတော်သားတစ်ဦးက ရှမ်းပြည်နယ်ကို မပြန်နဲ့၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ပြန်ပြီးတော်လှန်ရမယ်ဆိုပြီး မောင်နမနစ်ယောက်ကို ပြောတော့တာပဲ၊ အဲဒါမှာ မောင်နမနစ်ယောက်ကလဲ မောင်ချစ်ညိုနဲ့အတူ လိုက်မယ်ဆိုပြီး လိုက်သွားခဲ့တာပဲ၊ မလိုက်ခင်မှာ သူတို့ မောင်နှမဟာ ရှမ်းပြည်နယ်ကို တွက်သွားပြီး သူတို့ဖခင်ပိုင်တဲ့ စိန်ရွှေရတနာ အမြောက်အမြားကို ယူသွားကြတယ်လို့ သိရတယ်၊ အဲဒါတင် မကသေးပါဘူး၊ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား တော်တော်များများကရော၊ အဲဒီခေတ် သူဌေးသူကြွယ် တော်တော်များများကရော စောပန်းနဲ့ မောင်ချစ်ညိုကို ယုံကြည်ကြတဲ့အတွက် သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ခေတ်ကာလကောင်းတဲ့အထိ သိုဝှက်ပေးထားဖို့ဆိုပြီး အပ်နှံလိုက်ကြတယ်။

အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေဆိုတာ မနည်းပါဘူး၊ အဲဒီတော့ အဲဒါတွေကို စောပန်းနဲ့ မောင်ချစ်ညိုတို့က စာရင်းလုပ်ပြီး ကိုယ်မင်းကိုယ်ချင်း ဖြစ်တဲ့အခါ ပြန်ပေးရအောင် စီစဉ်တာပေါ့ရှင်၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေကို စဉ့်အိုးတွေနဲ့ထည့်ပြီး

ရွက်လှေကြီးတစ်စီးနဲ့ ပင်လယ်ကို ထွက်သွားကြတာ။ အဲဒီလို ထွက်သွားတဲ့အခါမှာ မောင်ချစ်ညိုရဲ့ နမူတစ်ယောက်လဲပါတယ်။ မောင်ချစ်ညိုရဲ့ မိဘနှစ်ပါးလဲ ပါတယ်။ ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းလဲရောက်ရော အဲဒီကျွန်းမှာ ပစ္စည်းတွေကို ဝှက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကျွန်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မောင်ချစ်ညိုရဲ့ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ အပျိုဘော်ဝင်စ နှစ်ယောက်က အခြေချ နေထိုင်ဖို့ဆွဲပြီး နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် စောနန်းကတော့ ကျွန်းပေါ်မှာ မနေနိုင်ဘူး။ မြေပေါ်ကို ပြန်ချင်တယ်ဆိုလို့ စောပန်းနဲ့ မောင်ချစ်ညိုက စောနန်းကို ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်လာပြီး ဗိုလ်တထောင်ဘက်မှာ စောနန်းနဲ့ နေရာချထားပေးခဲ့တယ်။ စောပန်းနဲ့ မောင်ချစ်ညိုကတော့ ရွက်လှေကြီးနဲ့ ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။

သူတို့အစီအစဉ်ကတော့ လူသူစုရုံးပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ပြန်ပြီးတော်လှန်ဖို့ပေါ့။ ဒီမှာ စကားတစ်ခု ကျန်သွားတယ်။ စောနန်းနဲ့ မောင်ချစ်ညိုကလည်း ရည်ငံနေကြတယ်ဆိုပဲ။ မောင်ချစ်ညိုရဲ့ အစီအစဉ်ကတော့ သူတို့ အရေးတော်ပုံကြီးပြီးမှ စောနန်းကို လက်ထပ်ယူမယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့ ခရီးထွက်ခါနီးမှာ မောင်ချစ်ညိုနဲ့ အစကပြစ်သူ ကို စောပန်းဟာ စောနန်းကို ရတနာပစ္စည်းတွေ မြှုပ်ထားတဲ့ကျွန်း အမှတ်အသားကို မြေပုံရေးပေးသွားကြတယ်။ သဘောကပိုင်ရှင်တွေကို စာရင်းနဲ့ ပြန်ပေးဖို့ပါပဲ။ အဲဒီနောက်မှာ စောပန်းရော မောင်ချစ်ညိုရော မကြာမကြာ ရုပ်ဖျက်ပြီး ရောက်လာကြတယ်။ နောက်တော့ စောပန်းတစ်ယောက်ထဲ လာတယ်။ မောင်ချစ်ညိုတော့ အိန္ဒိယပြည်မှာ ထောင်သားတွေကို ဝင်ကယ်ရင်း တိုက်ပွဲကျသွားတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီအကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ပြန်သွားတဲ့အခေါက်ကစပြီး စောပန်းလဲ ပေါ့မလာတော့ဘူး။ စောပန်း သေပြီပေါ့ ဆရာမရယ်။ နောက်တော့လဲ စောနန်းဟာ ရှမ်းအမျိုးသား လက်ဖက်ခြောက်ကုန်သည်တစ်ဦးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်။ လက်ထပ်ပြီး သမီးတစ်ယောက် မွေးတယ်။ အဲဒီသမီးဟာ ကျွန်မပဲ။ ကျွန်မနေတဲ့ အခု ဗိုလ်တထောင်က အိမ်ကြီးဟာ ဒေါ်စောနန်း နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးပါပဲ။ ကျွန်မအမေသေခါနီးမှာ ကျွန်မကို သူတို့ မြှုပ်ထားတဲ့ ရတနာမြေပုံ ပေးခဲ့တယ် ဆရာမရဲ့ ၊ ကျွန်မမှာ ဆွေမျိုးဆိုလို့လဲ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ရတနာပစ္စည်းတွေ အပ်နှံခဲ့တဲ့ ပိုင်ရှင်တွေ ဆိုတာလဲ ရှိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီရတနာပစ္စည်းတွေဆိုတာလဲ ။ ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းမှာ ဒီအတိုင်း အလဟဿ ဖြစ်နေတာတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒါတွေကို ကျွန်မဖြင့် သွားယူပြီး သုံးတန်တာလဲသုံး၊ လှူတန်တာလဲ လှူချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းတွေက မှူးလွှန်းတော့ တော်ရိလူနဲ့ မတိုင်ပင်ဝံ့ဘူး။ ဆရာမကိုတော့ စိတ်ချလို့ တိုင်ပင်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“စီမံပါ့မယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား မမြဲလေးသည် ဒေါ်စောလှနွယ်ထံမှ မြေပုံကို တောင်းယူ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် သွားရမည့် ကိစ္စအတွက် အသေးစိတ်စဉ်းစားလေတော့၏။ သိလရှင် ဒေါ် စန္ဒာ ပြန်လာသောအခါ

မမြလေးသည် ၎င်းကျင့်လည်ခဲ့ဖူးသော ပင်လယ်ပိုင်းရွာများသို့ သွားရောက်လေတော့၏။ ထိုသို့ သွားရာတွင် ၎င်း၌ ဓာတ်စက်ကလေးတစ်လုံးနှင့် အပ်ချုပ်စက်ကလေးတစ်လုံး ဝယ်ယူသွားလေ၏။ မမြလေးသည် သခွက်ပင်၊ လက်ခွပ်ကုန်း၊ ကညင်ကုန်း စသော ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာများသို့ လှည့်လည်ကာ ထိုရွာရှိ ကလေးသူငယ်များ၊ မိန်းမပျိုများအတွက် အဝတ်အစားများ ချုပ်လုပ်၍ လက်ဆောင်ပေးလေ၏။ ညအခါများ၌လည်း ဓာတ်စက် ဖွင့်ပြသည့်ဖြစ်ရာ တစ်ရွာလုံးရှိ လူများသည် မမြလေး တည်းခိုသောအိမ်၌ စုရုံးလျက် ရှိကြလေ၏။

မမြလေးသည် ထိုသို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေသများ၌ နေထိုင်ပြီး ရတနာပစ္စည်း ရှာဖွေရာ၌ အသုံးပြုရန် သင့်တော်သူများကို စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်လေ၏။ ထို့နောက် စက်လှေကြီးတစ်စီးကို ဝယ်ယူလိုကြောင်းလည်း စွဲမိမ်းခဲ့လေ၏။ အလုံးစုံပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ၌ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား စသော ရိက္ခာခြောက်များကို ဝယ်ယူပြီး ရန်ကုန်မှ ဒေါ်စောလှနွယ်အား ခေါ်ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်စောလှနွယ်၏ငွေဖြင့် စက်တပ်လှေကြီးတစ်စီး ဝယ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းရွေးချယ်ထားသော လှေသမားများဖြင့် နေကောင်းရက်သာ ရွေးကာ ခရီးထွက်ခဲ့လေတော့၏။ မြေပုံတွင်ပါသောကျွန်းကို ပင်လယ်တွင်း၌ ခက်ခဲစွာ ရှာဖွေရလေ၏။ မမြလေးတို့ ငှားရမ်းထားသော မာလိန်မှူးများမှာ လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်၏။ ၎င်း၏အမည်မှာ “စလိဗူး” ဖြစ်လေ၏။ စလိဗူးသည် ရွက်တပ် စက်တပ် လှေများဖြင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ အခေါက်ပေါင်းများစွာ သွားလာခဲ့ဖူးသော ဝါရင့် မာလိန်မှူးတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ၎င်းတို့လှေကြီးသည် ရာသီဥတု ပြင်းထန်သောအခါ၌ နီးရာကျွန်းသို့ ကပ်နားရလေ၏။

ထိုအခါမျိုး၌ ဒေါ်စောလှနွယ်က လှေသမားများအား ဓာတ်စက်ဖွင့်ပြခြင်းဖြင့် ဖျော်ဖြေရလေ၏။ လှေသမားများသည် မမြလေးအား ချစ်ခင်လေးစားကြသူများဖြစ်ရာ ၎င်းတို့အနေနှင့် လှေပေါ်၌ မည်သည့်အန္တရာယ်မှမရှိဘဲ စလိဗူး ကဲ့သို့ မိန်းမငယ်သောသူပင်လျှင် မမြလေးအား စိမ့်မျှပင် မကြည့်ရဲဘဲ ရှိလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့သည် ရက်တန်ကြာ ခရီးသွားခဲ့ရာ ၎င်းတို့မြေပုံ၌ ပါသော ကျွန်းကြီးကို ရောက်ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ မမြလေးသည် လှေသမားများအား လှေ၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဒေါ်စောလှနွယ်နှင့် မမြလေးတို့သာ တောတွင်းသို့ နှစ်ယောက်တည်း ဝင်ကာ ရုတ်တရက်မြေပုံ၌ ပါသော နေရာကို ရှာဖွေကြလေ၏။ လှေသမားအချို့သည် ရပ်မိဟန် ရှိ၏။ အချို့မှာ ရပ်မိဟန် မပေ။

“ဆရာမ မမြလေးက ဆေးဆရာမကြီးကွ၊ အလွန်ရှားပါးတဲ့ ဆေးမြစ်ရှာတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ”

ဟု ထင်မှတ်ကြကုန်၏။ ခုနစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ရတနာများ ဝှက်ထားသည့်ဆီသော ကျောက်ဂူကို တွေ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးနှင့် ဒေါ်စောလှနွယ်တို့သည် ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ကြရာ ယခင်က ပစ္စည်းများ ဝှက်ထားသော လက်ကွက်များကိုတွေ့မြင်ရသော်လည်း မည်သည့် ရတနာပစ္စည်း အစအနကိုမျှ မတွေ့တော့ပေ။ ထိုအခါ မမြလေးက.

.. “ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒေါ်စောလှနွယ်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဒေါ်စောလှနွယ်က..

.. “မရှိတော့ဘူးဆိုလဲ ခိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားတာပေါ့ ဆရာမရယ်၊ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှိပြီး အလဟဿ ဖြစ်နေမှာကို ကျွန်မက စိုးတာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် လှေကြီးရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထို့နောက် လေမုန်တိုင်းအနည်းငယ် ရှိသေးသဖြင့် လှေမထွက်သေးဘဲ ကျွန်းပေါ်၌ပင် စခန်းချ နေထိုင်ကြလေ၏။ ထိုသို့ စခန်းချနေထိုင်စဉ် တစ်ည၌ ဒေါ်စောလှနွယ်၏ ရုတ်တရက် လန်အော်သံကို ကြားသဖြင့် လှေသမားများသည် မီးတုတ်များကို ထွန်းကြလေ၏။ မမြဲလေးသည်အော်သံလာရာဆီသို့ ပြေးသွားရာ မှုန်ဝါးဝါးလှောင်အောက်တွင် လဲကျနေသော ဒေါ်စောလှနွယ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်သည် မမြဲလေးအား ခုန်အုပ်လေ၏။ သို့ရာတွင် မမြဲလေးသည် တစ်ဖက်သို့ လျှင်မြန်စွာ လွှဲမိလိုက်ပြီးလျှင် ခါးကြား၌ အသင့်ဆောင်ထားသော ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုသတ္တဝါအား နှဲဘေးမှ ဆောင့်ထိုးလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် လှေသမားများ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် မီးတုတ်များကို မြေပြင်၌ စိုက်လိုက်ကြလေ၏။ မမြဲလေးသည် ဒေါ်စောလှနွယ်အား ပြေး၍ရော လည်မျှီတွင် ထိုအကောင် အကိုက်ခံရသဖြင့် သွေးများ ထွက်ကာ အသက်ကုန်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ လှေသမားများသည် မမြဲလေး၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးနေသော ထိုသတ္တဝါကို ကြည့်ရှုကြပြီးနောက်..

.. “တယ်ကြီးတဲ့ ခွေးကြီးပါလား”

ဟု ပြောလေ၏။ အချို့ကလည်း...

“ဘယ်ကလာ ခွေးရမလဲ၊ ကျားကြီးပါကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုသတ္တဝါသည် ထူးဆန်းသော တောကောင် တစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ကျားဟု ပြော၍လည်းမရ၊ ခွေးဟု ပြော၍လည်းမရ၊ ခွေးထက်လည်း အဆမတန်ကြီး၏။ ၎င်း၏ ကိုယ်တဝက်တွင် ကျားကဲ့သို့ အစင်းကြောင်းပါ၏။ ရှေ့ပိုင်းတဝက်တွင်မူ မညှိသည့်အဆင်းကြောင့်မှ မပါချေ။ ရှေ့ပိုင်းသည် အမှန်စင်စစ် ဝံပုလွေတစ်ကောင်နှင့် တူ၏။ နောက်ပိုင်းသည်ကျားတစ်ကောင်နှင့် တူ၏။ ၎င်းသတ္တဝါကို လွန်လှောကြည့်ရှုရာ ထိုသတ္တဝါသည် အမဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည့်အပြင် ဝမ်းဖက်၍လည်း သားပိုက်ကောင်ကဲ့သို့ အပင်ယံတစ်ခုပါကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသတ္တဝါသည်

သားပိုက်ကောင်ဟု ဆိုလျှင်လည်း ဆိုနိုင်၏။ သူသည် ကျား သတ္တဝါလောက်လည်း မကြီးပေ။ ခွေးထက်လည်း မငယ်ပေ။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော သတ္တဝါဆန်းတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ခလီဗူးသည် ထိုသတ္တဝါ၏ အရေကို ဆုတ်ဖြဲ၍ ယူ၏။

မမြလေးနှင့် လှေသားများမှာမူ ဒေါ်စောလှနွယ်အား သင်္ဂြိုဟ်ရန် စီမံကြလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်စောလှနွယ်၏ အလောင်းကို ရတနာပစ္စည်းများ မတွေ့ရတော့သော ဂူသို့ သယ်ဆောင်ကာ

ကျောက်တုံးများဖြင့် ခံ၍ အုတ်ဂူသဖွယ် ပြုလုပ်၍ ထားခဲ့ကြလေတော့၏။ ထို့နောက် လှေသားများအား မမြလေးက.

.. “ကျွန်မတို့ ဒီကိုလာတွဲ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှာဖွေ လာတာပါ။ ဒါပေမယ့် ရတနာပစ္စည်းတွေကတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ထက် လက်ဦးတဲ့လူက ယူသွားပါပြီ။ အဲဒီတော့ ရာသီဥတုကောင်းတာနဲ့ ခရီးထွက်မယ်၊ ဘယ်ကို ထွက်မလဲဆိုတော့ တောင်ဘက်စူးစူးကို သွားရင် ပုသျှူးတွေ ခေါ်တဲ့ အခေါ်တစ်မျိုးတော့ ရှိတယ်၊ မြန်မာတွေ ခေါ်တော့ နတ်သမီးကျွန်း လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်မရဲ့ အမေ ရှိတယ်၊ အဲဒီကို သွားချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မာလိန်မှူးလုပ်သော ခလီဗူးသည် မမြလေးအား အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် ကြည့်ပြီးလျှင်..

“ဆရာမ...အဲဒီကျွန်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ အဲဒီကျွန်းမှာ လူမရှိဘူးဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် မမြလေးသည် ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ ရာသီဥတု သာယာသောနေ့၌ လှေကို ထိုကျွန်းဘက်သို့ မောင်းခိုင်းလေတော့၏။ နှစ်ရက်ခန့် မောင်းလျှင် ထိုကျွန်းသို့ ရောက်လေ၏။ ကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ လှေသားများကို ခေါ်ကာ တောင်ကမ်းပါးရန်ခံစုကြားရှိ ရေသွေမကြီး၏ ဇရပ်ဆီသို့ သွားလေတော့၏။

ဇရပ်သို့ ရောက်လျှင် ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးသည် ပြေး၍ထွက်လာပြီးလျှင် မမြလေးအား ဖက်လေ၏။

“ညည်းကို ငါ့ သတိရလိုက်တာအေ၊ ဒီတစ်ခါ ပုသျှူးလှေတွေ လာရင် ညည်းဆီကို ငါ လိုက်မလို့၊ အမေ ဒေါသရိက္ခာ မလိုက်နဲ့လို့ ပြောထားလို့၊ ပြီးတော့လည်း သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ရက်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် ရသေ့မကြီး ဒေါ်သီရိအား ကန်တော့လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက...

“လူ့ပြည် လူ့လောကမှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ နေပါလို့ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာ မြလေးက ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာတာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက လှေသမားများအား အခြားပြုလုပ်ဖွယ်ရာများ ခိုင်းစေထားပြီးလျှင် ဒေါ်စောလှနွယ်အား တွေ့ပုံမှစ၍ ကျွန်းတွင် ရတနာပစ္စည်းများ လာရောက်ရှာဖွေပုံတို့ကို ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်စောလှနွယ်အား ထူးဆန်းသော အကောင်တစ်မျိုး ကိုက်သတ်၍ သေဆုံးပုံတို့ကို ပြောပြရာ ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးက...

“အဲဒီအကောင်တွေ ဒီကျွန်းပေါ်မှာလဲ ရှိပါတယ်။ ငါကတော့ အဲဒီအကောင်မျိုးကို ကျားပိုက်ကောင်လို့ ခေါ်တယ်။ ဟိုး... ဩစတြေးလျတိုက်က ရောက်လာတဲ့ကောင်တွေတဲ့။ အလွန်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အကောင်ပါဟယ်။ လူကို ရန်မမူပါဘူး၊ အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ လန့်ပြီး လုပ်လိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီး ဒေါ်သီရိက မမြလေးနှင့် ဆက်လက်၍ စကားပြောပြီးနောက်

“ဒေါ်စောနန်းဆိုတာ ငါ့အစ်ကို မောင်ချစ်ညွန့် မေတ္တာမျှကြတာ။ တို့က ကလေးရှိပါသေးတယ်လေ။ ဒေါ်စောနန်းတို့က အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ဒီပစ္စည်းတွေ လာရှာကြတာကိုး၊ သနားစရာကွယ်၊ အေးလေ၊ သူနဲ့ မထိုက်တော့လဲ သူ မရရှာဘူးပေါ့”

ဟု ဒေါ်သီရိက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းက

“မမြလေးနဲ့တော့ ထိုက်တယ်ပေါ့ နော်”

ဟု ဝင်မေးလိုက်ရာ ရသေ့မကြီး ဒေါ်သီရိက...

“အေး... မြလေးနဲ့တော့ ထိုက်တယ်ဟေ့၊ ညည်းလှေသမားတွေကို စိတ်ချရအောင် လှေပေါ်ကို ထင်းတွေ ဖြတ်ပြီးတင်ခိုင်းထား၊ အေး... သူတို့ အလုပ်လုပ်နေတုန်း တို့သုံးယောက်က တောထဲတက်ရအောင်”

ဟု ပြောသဖြင့် မမြလေးသည် သူ၏လှေသမားများအား ထင်းများဖြတ်၍ လှေပေါ်သို့ တင်ရန် ခိုင်းစေခဲ့ပြီးနောက် ၎င်းကမူ ဒေါသိရန်နှင့် ဒေါ်စစ်ကောင်းကို ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

တောတွင်းသို့ ရောက်လျှင် ကျောက်ဂူသုံးလုံး ရှိသည့်အနက် အစွန်ဆုံးဂူသို့ ဒေါသိရိက ဝင်လေ၏။ ထို့နောက် ဂူဝတွင်ပိတ်ထားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ကြိုးဖြင့် မောင်းတွပ်ဆင်၍ လူတစ်ယောက်ဝင်သာရုံ ရွှေ့လိုက်ပြီးနောက် အတွင်းသို့ ဝင်ရန် ဒေါသိရိက အချက်ပေးလေ၏။ အတွင်းသို့ ရောက်လျှင် အသင်ယူလာသော မီးတုတ်ကြီးကို ထွန်းညှိလိုက်ရာ ပေငါးဆယ် ပတ်လည်ခန့်ကျယ်သော

ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း၌ မြောက်မြားလှစွာသော ရွှေငွေရတနာများကို တွေ့ရလေတော့၏။ အချို့ပစ္စည်းများသည် ကျွန်းသေတ္တာကြီးအတွင်းမှ အနံ့ကျနေသည့်တိုင်အောင် ပေါများလှ၏။ ဒေါ်စစ်ကောင်းမှာမူ မမြလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးနောက်..

. “ညည်းကို အမေ ဒေါ်သိရိက ဒါတွေပေးမှာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒေါ်စစ်ကောင်းကိုလဲ ပေးမှာပေါ့ ၊ ဒေါ်စစ်ကောင်း ဝမ်းမသာဘူးလား၊ အရင်တုန်းကဆိုရင် ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးရဖို့ လုလို့လူ ဖြတ်လို့ဖြတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာပဲ အခုဆိုရင် ဒါတွေလုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ရှိနေပြီပဲ”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်စစ်ကောင်းက...

“ငါ တစ်ခုမှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ အရင်တုန်းက ငါဟာ ခိုးဝှက်လူသက်တိုက်ခိုက် စားသောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ အမှန်ပဲ၊ အခု ငါတစ်ခုမှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ ညည်းပဲ အကုန်ယူသွား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးသည် ဒေါ်စစ်ကောင်း၏ မျက်နှာကို မယုံသလို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ရသေ့မကြီးက...

“ဟုတ်တယ် မမြလေး၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို မစစ်ကောင်းကို ငါကအလျင်ပေးတာပါ၊ သူ လုံးဝ မလိုချင်တော့ဘူးတဲ့၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ကြာပါပြီ၊ မမြလေးကို ပြေပုံမှာ ပါတဲ့ကျွန်းကနေပြီး ဒီကျွန်းကို ပသျှူးဒါမြို့တွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ အမေရွှေ့ထားတာ၊ သူတို့တောင် မသိကြဘူး၊ သေတ္တာတွေနဲ့ ရိုက်ပိတ်ပြီး ဆေးမြစ်တွေဆီပြီး သယ်ထားတာ၊ ကိုယ့် မြန်မာပိုင်ပစ္စည်းတွေ တခြားကျွန်းမှာ ရောက်နေတော့

ကိုယ်လဲ စောင့်ရှောက်ဖို့ ခက်တယ်မဟုတ်လား၊ အမေကိုယ်တိုင် ရွှေ့ထားတာ၊ ဒါကြောင့် ညည်းတုံ့သွားရှာတော့ မတွေ့တော့တာပေါ့။” ဟု ပြောလေ၏။

မမြလေးသည် ဒေါ်သီရိပြောသောစကားကို စိတ်မဝင်စားပေ။ ဒေါ်စစ်ကောင်းကဲ့သို့ လူယက်ခြင်း၊ ခိုးဝှက်ခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့သူတစ်ဦးက ရတနာကို တွေ့ပါလျက်နှင့် လိုချင်မကစောမှု မရှိကြောင်းကို အံ့ဩလျက် ရှိနေလေတော့၏။

“ဒီမှာ ဒေါ်စစ်ကောင်း၊ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကို မလိုချင်ဘူးဆိုတာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဘယ်မှာ သွားဝတ်မလဲ၊ ဘယ်မှာ သွားသုံးမလဲ၊ ကျွန်မတို့မြန်မာပြည် ပြန်ပြီးနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒေါ်စစ်ကောင်းလဲ လိုချင်မှာပါ”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းက..

“မလိုချင်ဘူး၊ ငါ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လို့လဲ ရပါတယ်၊ အမေ ဒေါ်သီရိကလဲ ပြန်ခွင့်ပေးတယ်၊ မနှစ်က လာတဲ့ ပုသိမ်လှေသမားတွေက ငါ့ကို ပြန်ပို့ပေးမယ် ပြောကြပါတယ်၊ ငါ့ကိုက မပြန်ချင်တာပါ၊ အမေ ဒေါ်သီရိနဲ့ နေရတာ ငါ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ပြီးတော့ ညည်းဘာမှ မသိလို့ ၊ ငါ အမေ ဒေါ်သီရိဆီက ရတနာ ၁၄မျိုး ရပြီးပြီ၊ ညည်းရမယ့် ရတနာက ညည်းအတွက် ပူလောင်ချင်ပူလောင်အုံးမယ်၊ ငါရတဲ့ ရတနာ ဆယ့်လေးမျိုးကတော့ မပူလောင်တော့ဘူး”

ဟု
ပြောလိုက်လေ၏။

“ရတနာဆယ့်လေးမျိုးတောင် ဟုတ်လား”

ဟု မမြလေးက မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အမေ ဒေါ်သီရိနဲ့ အတူနေတဲ့နှစ်တွေမှာ အဲဒီဆယ့်လေးမျိုး ငါ့မှာ ရရှိသွားတာပဲ၊ အဲဒါက ဘာတွေလဲဆိုတော့...

တစ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနာလိုဝန်တိုခြင်း မရှိတော့ဘူး၊ နှစ်၊ ကြင်နာမှုဆိုတာ ငါ နားလည်သွားပြီ၊ သုံး၊ ငါဟာ အရင်က မစစ်ကောင်းပဲ၊ ပြီးတော့ ငါဟာ အရင်က မစစ်ကောင်းပဲ၊ ပြီးတော့ ငါဟာ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ကိုယ်ဆိုတဲ့ အစွဲအလမ်းတွေ

သိပ်ကြီးတယ်။ “ငါ” ဆိုတာကို ရှေ့တန်းတင်ထားတာပေါ့ အေ၊ အခု ငါ့မှာ ငါဆိုတဲ့ အစွဲမရှိတော့ဘူး။

လေး၊ အပူနဲ့ အအေး၊ ဆင်းရဲနဲ့ ချမ်းသာကို တထပ်တည်း တသားတည်းလို့ ငါ နားလည်သွားပြီ။ ငါ၊ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ကိုယ်ကျိုးဖက်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။

ခြောက်၊ အခါခပ်သိမ်း ရောင့်ရဲတတ်သွားပြီ၊ ခုနစ်၊ အဲဒါကြောင့်လဲ ငါ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ ခိုင်မာတယ်။ ရှစ်၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို စိတ်ရောနှလုံးပါဝါကြည့်ညီတတ်ပြီ။ ကိုး၊ အဲဒီလို ကြည့်ညီတတ်တဲ့နေ့ကစပြီး ငါအနေနဲ့ သူတပါးကို မကြောက်တော့ဘူး။ တစ်ဆယ်၊ ဒါကြောင့် သူတပါးကဲ့လဲ ငါက မကြောက်စွဲစေတော့ဘူး။ ဆယ့်တစ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အနေနဲ့ အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ဆယ့်နှစ်၊ အဲဒါကြောင့်လဲ အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုတာလဲ မရှိတော့ဘူး။ ဆယ့်သုံး၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေပြီ။ ဆယ့်လေး၊ ငါအလုပ်လုပ်ချင် လုပ်နေမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအလုပ်အတွက် အကျိုးတရားကို ငါ မမျှော်လင့်တော့ဘူး” ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးက ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထို့အခါ မမြလေးက.. “ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးက ရိုးရိုးကျောက်တုံးကြီးပဲ၊ အမေ ဒေါသရိလို့ စိန်စိန်ပွင့်ကြီးနဲ့ အတူနေရတော့ ရောပြီး စိန် ဖြစ်သွားတာပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းက “မဟုတ်ဘူးမမြလေး၊ ငါဟာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ နှုတ်ကတည်းက စိန်တုံးစိန်ခဲကြီး ဖြစ်တယ်၊ အမေ ဒေါ်သရိလည်း စိန်တုံးစိန်ခဲကြီးပဲ၊ ညည်းလဲ စိန်တုံးစိန်ခဲပါ၊ ညည်းနဲ့ ပါလာတဲ့ လှေသမားတွေလည်း စိန်တုံးစိန်ခဲပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိန်တုံးစိန်ခဲကြီး နှုတ်ကတည်းက ဖြစ်နေကြောင်း မသိကြဘူးလေ၊ သူယုတ်မာရယ်လို့ အထူးမရှိဘူး၊ ထိုအတူ သူတော်စင်ရယ်လို့လဲ အထူးမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီလောကကြီးမှာ လူဆိုးကြီးတွေကနေ သူတော်စင်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ သူတော်စင်ပါလို့ အများက သိနေတဲ့လူတွေလဲ လူဆိုးကြီးတွေ ဖြစ်သွားတာ တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ညည်းက မြို့သူပါအေ၊ အပူအအေးတိုင်းတဲ့ ပြဒါးတိုင်တွေ မြင်ဖူးမှာပေါ့၊ အဲဒီပြဒါးတိုင်ဟာ အပူအတွက် တစ်တိုင်၊ အအေးအတွက် တစ်တိုင်ဆိုပြီး နှစ်တိုင်လုပ်ထားပါတယ်၊ တစ်တိုင်တည်း လုပ်ထားတာပါ။ ပုံတယ်ဆိုတာလဲ ဒီတိုင်မှာပဲ ပြတယ်၊ အေးတယ်ဆိုတာလဲ ဒီတိုင်မှာပဲ ပြတယ်၊ ပုံတယ်လို့ ပြတဲ့အခါမှာ အအေးတဲ့အမှတ်မှာ ပြဒါးဟာ မနေတော့ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ အေးတယ်လို့ ပြတဲ့အခါမှာ ပြဒါးဟာ ပူတဲ့အမှတ်မှာ မနေတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အအေးနဲ့၊ အပူဟာ တစ်ခုတည်းသော ပြဒါးရဲ့ အမှတ်လက္ခဏာ မဟုတ်ပါလားကွယ်၊ အဲဒီတော့ ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးက ဘယ်ကလာ ၊

ကျောက်တုံးကြီး ဟုတ်ရမှာလဲကွယ်၊ နှုတ်ကတည်းက စိန်တုံးကြီးကွယ်၊ အဲဒါကို ငါ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားပြီ၊ ဆန့်ကျင်ဖက်ဆိုတာ နှစ်ခုကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုတည်းရဲ့ အချင်းအရာတွေ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတစ်ခုတည်းရဲ့ အချင်းအရာတွေ ဖြစ်သလို သဘောပေါက်သွားရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မနာလို မရှိတော့ဘူးတဲ့

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက

“အမေ ဒေါ်သီရိဟာ ကျွန်မကို သင်ပေးတဲ့ပညာတွေထက် အဆမတန် အဖိုးတန်တဲ့ ပညာတွေကို ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးကို သင်ပေးလိုက်ပြီပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးက..

“ညည်းကို သင်ပေးလိုက်တဲ့ ဗေဒင်ပညာတို့၊ ဆေးပညာတို့၊ သိုင်းပညာတို့ ဆိုတာတွေက အမှန်စင်စစ် အတတ်တွေ၊ ငါ့ရလို့တာမှ ပညာ၊ အတတ် နဲ့ ပညာ တန်ဖိုးချင်းတော့ ခြားနားတာပေါ့အေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူ့လောကထဲမှာ နေရင်တော့ အတတ် ရှိရမယ်၊ အတတ်တွစ်ခုခု မရှိဘဲ လူ့လောကမှာ နေလို့ မရဘူး၊ လူ့လောကရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြီး လူတွေနဲ့ မတူအောင် နေမယ်ဆိုရင်တော့ ပညာရှိမှရမယ်၊ ပညာမရှိရင် မနေနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ မမြလေးသည် ဒေါ်စစ်ကောင်းအား အံ့သြမော၍သာ နေလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဇရပ်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ အပြန်လမ်းတလျှောက်လုံးတွင်လည်း ဒေါ်စစ်ကောင်း၏ ထူးဆန်းသော စကားများကို မမြလေး ကြားနာခဲ့ရလေ၏။ ရသေ့မကြီး ဒေါ်သီရိသည် ဒေါ်စစ်ကောင်း၏ စကားဆုံးတိုင်း သာဓု ခေါ်၍ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ။ ဇရပ်သို့ ရောက်လျှင် နားနေကြပြီးနောက် မမြလေးသည် သူ၏ လှေသမားများကို ခေါ်ကာ သစ်ပင်များကို ခုတ်လှ၍ သေတ္တာများ ပြုလုပ်ခြင်းလေတော့၏။ ထိုအခါ ဓလီဗူးက...

“ဆရာမ သေတ္တာတွေ များလှသည်လား၊ ဘာတွေ ထည့်မလို့လဲ”

ဟု မေးရာ မမြလေးက...

“ဓလီဗူးရယ်... အမေ ဒေါ်သီရိဆိုတာ ဆေးမြစ်တွေ ထည့်သွားမလို့တဲ့၊ နှင်ကလဲ အဝေးအပြန် အတော်ထူတယ်၊ ဒီကျွန်းကို တစ်ခေါက်လာဖို့ဆိုတာ လွယ်သလား၊ အဖိုးတန် ဆေးမြစ်တွေ ထည့်မလို့ဟဲ့”

”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ဓလီဗူးအပါအဝင် လှေသမားများသည် သေတ္တာများကို ကြိုးစား၍ ပြုလုပ်ကြလေတော့၏။ မမြလေးသည် ရသေ့မကြီးဒေါ်သီရိအား ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုခြင်းဖြင့်သာလျှင် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့လေတော့၏။

XXXXXXXXXX

မြိုင်မဟာ ဗီလာ

စလီဖူးနှင့် လှေသမားများသည် မမြလေး ရိုက်ခိုင်းထားသော
သေတ္တာများကို ကြိုးစားပမ်းစား ရွက်ကြွက်နု၏။ သေတ္တာများ ပြီးသောအခါ၌
ရသေ့မကြီးနှင့် ဒေါ်စစ်ကောင်းတို့သည် ကျောက်ဂူအတွင်း၌ ဝက်ထားသော
ရတနာများကို ထည့်ကာ အပေါ်တွင် ဆေးမြစ်ဆေးဖုများ အုပ်၍ လုံခြုံစွာ
သေတ္တာများကို လှေပေါ်သို့ တင်စေလေ၏။ အလုံးစုံပြီးသောအခါ၌ ရသေ့မကြီး
ဒေါ်သီရိက..

“ကဲ..မြလေးရေ၊ ဒီလိုရာသီဥတုမျိုးမှာ ပဿူ့တွေ လာတတ်တယ်၊ သူတို့က
ညည်းတုံလှေကို တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်ပြီး ရန်မူချင်မူမှာ၊ ကဲ...သွားပေတော့”

ဟု ဆိုသဖြင့် မမြလေးလည်း ရသေ့မကြီးနှင့် ဒေါ်စစ်ကောင်းကို ကန်တော့ကာ
ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လျှင် ထိုသေတ္တာများကို တဖြည်းဖြည်း
ရန်ကုန်သို့ သယ်လေ၏။ အစပထမတွင် ထိုသေတ္တာများကို သလရှင်မကြီး ဒေါ်
စန္ဒာ၏ ဧရပ်၌ ထားလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ငါးထပ်ကြီးဘက်တွင်
အသင့်ဆောက်ပြီးသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ဝယ်ယူကာ
ထိုသေတ္တာများကို ထိုအိမ်သို့ ရွှေ့လေ၏။ ပြီးလျှင် လှေကြီးဆိုက်ထားခဲ့သော
ပင်လယ်ဝှံ ရာဆီသို့ သွားကာ မာလိန်မူး စလီဖူး အပါအဝင် လှေသမားခုနစ်ဦးအား
ထိုလှေကြီးဖြင့် ရာဇဓိစားသောက်ရန် ပေးခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်နှစ်လျှင်
တစ်ခါဆိုသလို အမြတ်ငွေ၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံကို လာပေးရမည်ဟု မှာကြားခဲ့ရာ
စလီဖူးသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် သောင်ပြင်တွင် ကျမ်းသုံးပတ် ထိုးလေတော့၏။
ထို့လှေကြီးကိုလည်း မမြလေးသည် မြိုင်မဟာ ဟူသော အမည်ပေးခဲ့လေ၏။
ထိုအချိန်မှစ၍ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်တွင် မြိုင်မဟာ စက်လှေကြီးသည်
တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ကြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေလေတော့၏။ ထိုနောက်တွင်ကား
မမြလေးသည် အိမ်သို့ပြန်လာပြီးလျှင် သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော ဂေါ်ရခါးလူမျိုး
ဒရဝမ်တစ်ဦးကို ဌားရမ်း၍ ခြံစောင့်အဖြစ် ထားလေ၏။ နှုတ်လုံ၍
အချက်အပြတ်ကောင်းလှသော ဂျင်မီဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်
အင်ဒီးယန်းစားတော်ကတစ်ဦးကိုလည်း လခကောင်းကောင်းပေး၍
ငှားရမ်းလိုက်လေ၏။ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်းရ
လက်တိုလက်တောင်းလည်း ခိုင်းစေ၍ရသော အင်္ဂလိပ် အင်ဒီးယန်း ကပြားမလေး
စင်သီယာကိုလည်း ငှားရမ်းထားလေ၏။ ထိုနောက် ရှိရှိလာသော
ရတနာများအနက်မှ အညံ့ဆုံး ကျောက်တစ်လုံးကို ဘာဘူတန်း၌
ထုခဲ့ရောင်းချလေ၏။ ထိုခေတ်က လွန်စွာ နာမည်ကြီးသော ဖွဲ့
ကားတစ်စီးကိုလည်း ဝယ်ယူလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်အခါက ဖွဲ့ကားသည့်
အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များ၌ လည်းကောင်း၊ မြန်မာမဂ္ဂဇင်း စာအုပ်များ၌
လည်းကောင်း တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ကြီး ကြော်ငြာလေ့ရှိ၏။ ဖွဲ့ကားကို
မြန်မာလူမျိုးများက ဖတ်ကား ဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ မမြလေးကား အချမ်းသာကြီး
ချမ်းသာ အကြွယ်ဝကြီးကြွယ်ဝခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် လူ၏စိတ်ဆိုသည်မှာ
ဆန်းကြယ်လှ၏။ စွမ်းစွဲရာကို စွဲတတ်၏။ မမြလေးသည် ယခုအခါ၌ သဌေးမကြီး

ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ဆင်းဆင်းရဲရဲ အငြိမ့်သမလေးအဖြစ် ကပြခဲ့ရသော မြိုင်မဟာ အငြိမ့်ကို စိတ်ထဲ၌ စွဲလမ်းလျက် ရှိနေလေ၏။
မြိုင်မဟာအငြိမ့်တွင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဖြစ်လှသော သူ့ကို ဆုံးမိုးမှောင်ကျကာ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို သူ၏စိတ်၌ ကျေနပ်ပုံ မရပေ။
မမြလေး၏ နှလုံးသား ထောင့်စွန်းတနေရာတွင် မြိုင်မဟာဟူသော အမည်သည် စွဲထင်ကျန်နေပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ကြီးကျယ်ခန်းနားသော အိမ်နှင့်ခြံကြီးအား မြိုင်မဟာမိလာဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့လေတော့၏။ မမြလေးသည် ကျောက်မျက်ရတနာပွဲစား ဘာဘူကလားများထံသို့ မကြာခဏ သွားကာ ကျောက်မျက်ရတနာများ ကြည့်ရှု၏။ ၎င်း၌ ရှိသောကျောက်မျက်ရတနာများကိုလည်း ပြသ၍ ဈေးဖြတ်ခိုင်း၏။ မကြာခဏ သွားရသောအခါ၌ ပတ်ဝန်းကျင်က ရပ်မမည် စိုးသဖြင့် ရိုးသားစိတ်ချရသော မောင်အောင် ဆိုသည့် ပန်းတိမ်ဆရာလေးတစ်ဦးကို တွားရမ်းကာ စကော့ဈေးထဲတွင် အခန်းတစ်ခန်းဝယ်ယူ၍ ပန်းတိမ်ဖို ထောင်ထားလေတော့၏။ ထိုပန်းတိမ်ဖို အမည်ကိုလည်း မြိုင်မဟာ ပန်းတိမ်ဖိုဟု အမည်မှည့်ခဲ့လေ၏။
မမြလေးသည် ပန်းတိမ်ဖိုသို့ နေ့စဉ်သွား၏။ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ လုပ်၍လည်း ရွှေဆိုင်ပါတ်၍ဖွင့်ထား၏။ တခါတရံ ၎င်းကိုယ်တိုင်ထိုင်၍ တခါတရံ ကံပြားမလေး စင်သီယာကို ဆိုင်ထိုင်ခိုင်းလေ၏။ မမြလေး၏ ဆိုင်တွင်ရှိသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများမှာလည်း မြန်မာအမျိုးသမီးများထက် မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးများ ကြိုက်နှစ်သက်သော လက်ဝတ်ရတနာ ပုံဆန်းများ ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်က မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် ရွှေကို အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ဝတ်ခြင်းကို ဝုဏ်ယူ၏။ မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးများသည် ရွှေပါးပါး ပုံသွက်သွက်နှင့် ကျောက်မျက်ရတနာကို အသားပေး၏။ မမြလေး၏ ရွှေဆိုင်သည် မြန်မာအမျိုးသမီးများထက် မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးများ အဝင်အထွက်များ၏။ ထိုအချိန်က စကော့ဈေးတွင် ဥရောပတိုက်မှ လာရောက်ဖွင့်သော ဂျင်ကင်း စိန်ထည်လုပ်ငန်း၊ လော့ဖတ်စိတ်စားသား စိန်ထည်လုပ်ငန်း၊ အလိုက် စိန်ထည်လုပ်ငန်းမှ ရတနာပစ္စည်းသည် မျက်နှာဖြူ လောကတွင် တွင်ကျယ်နေ၏။ မမြလေးဆိုင်ဖွင့်ပြီးနောက် လက်ဝတ်ရတနာများသည် ဘုံဆန်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ မမြလေး၏ မြိုင်မဟာ စိန်ရွှေရတနာတိုက်သည် မြန်မာပြည်တွင်သာ မဟုတ်၊ ဥရောပတိုက်သို့တွင်အောင် သတင်းကြီးလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဥရောပတိုက်သို့တို့သည် မြန်မာပြည်သို့ သွားချည်လာချည် လုပ်နေကြရာ မမြလေး၏ စိန်ရွှေရတနာတိုက်မှ ရတနာပစ္စည်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဝယ်ယူဖူးသူချည်း ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မမြလေးသည် ခန့်ခန့်ထည်ထည်ကြီး နေခဲ့လေ၏။ အကြောင်းကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိသူဟူ၍ မရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ မမြလေး၏ နာမည်မှာလည်း မမြလေး မဟုတ်တော့ဘဲ စောလှနွယ်ဟု ပြောင်းထားသည့်ကလည်း တကြောင်း၊ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုမှာလည်း လွန်စွာအထက်တန်းကျ၍ ခေတ်မီသည်ကလည်း တကြောင်း၊ မမြလေးအား စောဘွားကတော်ဟောင်းဟု ယူဆသူက ယူဆ၏။ ချမ်းသာသော စောဘွားကြီး၏ နှမဟု ယူဆသူက ယူဆ၏။ အချို့ကလည်း အမေရထားသော စောဘွားကြီးသမီး ဟူ၍လည်း ထင်မြင်ချက်ပေးကြ၏။ အချို့ကမူ ဆွေတော်မျိုးတော်ထံကဟု ထင်မြင်ကြကုန်၏။ လူတို့သည် ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ပြောဆိုတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ

မမြဲလေးသည် မင်းတုန်းမင်း၏ မြစ်ဖြစ်လိုဖြစ်၊ သီပေါမင်း၏ မွေးစားသမီး
ဖြစ်လိုဖြစ်၊ ဧရာဝတီကတော်ဟောင်း ဖြစ်လိုဖြစ်နှင့်ပင် မမြဲလေးသည်
ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့် ရနေလေတော့သည်။

XXXXXXXXXX

ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားဖူး

တစ်နေ့သ၌ ကျိုက်ထီးရိုးရှိ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရသေ့မကြီးတစ်ဦးသည် တောင်ငွေ့ကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်၍ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ထမင်းဆိုင်ဟု ဆိုရသော်လည်း လွန်စွာအရောင်းအဝယ်ပါးသောဆိုင် ဖြစ်ရကား အိုးသုံးလုံးသာ ဆိုင်ပေါ်တင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထမင်းဆိုင်တွင် အဘိုးကြီးတစ်ဦးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်၍ ငါးရာငါးဆယ် စာအုပ်ဟောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။ ထမင်းဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးမှာမူ အသက်အတော်အတန်ကြီးပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် ကြွေးစာရင်းများကို စိတ်တွက်နှင့် တွက်ရင်း ထမင်းစားမည့်သူကို မျှော်လင့်နေရှာ၏။ အထက်က ဆိုခဲ့သော ရသေ့မကြီးသည် တောင်ငွေ့ကို ထောက်ရင်း ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက...

“ရသေ့လား ယောဂီလားရှင်၊ ဒီကို ကြွပါ။ ဘာဟင်းနဲ့ သုံးဆောင်လိုပါသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း၊

“အိုးကလေးက သုံးလုံးတည်းရှိတာ၊ ဘာဟင်းနဲ့ သုံးဆောင်ချင်သလဲဆိုတော့ ဟင်းတွေက တော်တော်များ စိုလို့လား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အင်း... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီမှာက ဟင်းအမျိုးစုံအောင် ချက်ဖို့မလိုဘူး၊ တမညကောင်းကို ချက်ပြီးရောင်းတဲ့ ဆိုင်မျိုး၊ ဝက်သားကို မရမ်းသီးသနပ်နဲ့ ဆီပြန်ချက်ထားတာ ရှိတယ်၊ ပန်လေးဟင်းချို အလိုက်ပေးတယ်”

ဟု ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက ပြောလိုက်ရာ ရသေ့မကြီးက... “

ထမင်းစားမလို့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဒီဆိုင်က မော်လမြိုင်မှာ နေဖူးတဲ့ ဒေါ်သိန်းကြွယ်ရဲ့ ဆိုင်ဆိုလို့ သတင်းကြားလို့ လာခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ငါးရာငါးဆယ်ကို ဖတ်နေသော အဘိုးကြီးက ရသေ့မကြီးအား ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထမင်းဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးကမူ...

“ကျွန်မပါပဲရှင်၊ အရင်က မော်လမြိုင်မှာ နေဖူးပါတယ်၊ အခုတော့ စီးပွားပျက်ပြီး ဒီကို ပြောင်းလာတာ ကြာပါပြီ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက.

.. “ဒီလိုဆိုရင် မော်လမြိုင်မှာ နေတုန်းက အငြိမ့်ကတဲ့ မမြလေးဆိုတာကိုတော့ သိမှာပေါ့နော်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဒေါ်သိန်းကြွယ်က... ။

“မသိရှိပါ့မလားရှင်၊ သိပ်အကကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး၊ အပျိုတော် ကရမလား၊ တပင်တိုင် ကရမလား၊ ယိုးဒယား ကရမလား၊ စမ်းချင်ရာစမ်းပဲ ယောက်ကြီးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့မသူ ကံဆိုးရှာပါတယ်၊ သူ့များအမူ သူ့ကို ပတ်ပြီး အချုပ်ခံရရှာတယ်၊ အဲဒီမှာ မော်လမြိုင်ကနေ ထားဝယ်ထောင်ကို စက်လှေနဲ့ အပို့မှာ ပင်လယ်ထဲ စက်လှေမြုပ်လို့ အသက်ဆုံးသွားရှာပါပြီ၊ နှမြောဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါရှင်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက..

“အဲဒီမမြလေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဟာ လှေမမြုပ်ခင်အထိ အတူတူနေခဲ့ကြတာပေါ့၊ သူဟာ လှေမြုပ်မယ်ဆိုတာ သိလို့ကပ်နှစ်ဖက်ကို ဖတ်ပြီး ကျုပ်ကို အပ်ခဲ့တယ်။ သူကတော့ ကောင်းကောင်း မကျွမ်းကျင်လို့ သေမှယပဲ့တဲ့၊ အဒေါ်က မသေခဲ့လို့ရှိရင် ဒီနားကပ်ကလေးကို ရောင်းပြီး သူ့အမေကို ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ သူ့အမေ မရှိရင်တော့ သူ့ချစ်သူ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့

ကောင်လေးကို ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ ရစ်ချတ်မှ မရှိရင်တော့ ဒေါ်သိန်းကြွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကို ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ထောင်က နှစ်စေ့လို့ ထွက်လာတဲ့အခါမှာ နားကပ်ကလေးကို ရောင်းပြီး အဲဒီလူသုံးယောက်ကို လိုက်ရှာပါခဲ့ပါတယ်၊ နားကပ်ကလဲ ဘာမှအဖိုးမတန်ဘူး အောက်မေ့နေတာ၊ ငါးထောင်တောင် ရတယ်၊ အခု စုံစမ်းကြည့်တော့ မမြလေးရဲ့ မိခင် ဒေါ်ငွေကြိုင်ဆိုတဲ့ အဘွားကြီးလဲ ဆုံးသွားတာပြီလို့ သိရတယ်၊ ရစ်ချတ်ကိုလဲ စုံစမ်းလို့ မရတော့ဘူး၊ ဒီငွေကို ဒေါ်သိန်းကြွယ်ပဲ ယူဖို့ ရှိတော့တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးရာ့ငါးဆယ် ဖတ်နေသော အဘိုးကြီးက...

“ဟဲ့...သိန်းကြွယ်၊ နင်ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မတုန်း၊ ရစ်ချတ် ရှိသေးတာပဲ၊ ရစ်ချတ်ကို ပေးရမှာပေါ့၊ လောဘကြီးလို့ရှိရင် ငါးရာ့ငါးဆယ်ထဲက ရွက်နံသည့်လို့ ဖြစ်သွားမယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်သိန်းကြွယ်က..

. “ရှင် မသိပါဘူး၊ အသာနေစမ်းပါ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“အေး..ငါက မသိပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နင်က အသိလွန်လို့ မြို့တက်ပြီး ဖဲရိုက်တာ အခုလို မွဲခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

ဟု အဘိုးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်သိန်းကြွယ်က...

“ရှင် ဘာနားလည်လို့ ဝင်ပြောနေတာတုန်း၊ အခု ရသေ့မကြီး ပြောတဲ့စကားမှာ မမြဲလေး မှာလိုက်တာက သူ့ချစ်သူ ရစ်ချတ်တဲ့၊ ရှင်ကြားရဲ့ လား၊ ရစ်ချတ်ဟာ မမြဲလေးရဲ့ ချစ်သူ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မပြုရဲ့ လင် ဖြစ်သွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ထောင်ကို ရစရာရှိရင် ကျွန်မပဲ ရတော့မှာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးကလည်း... “မှန်ပေတာပေါ့ ရှင့်၊ ရှင်ပဲယူပါ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မပြုဆိုတာက ဘယ်ကတော့တုန်း”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မပြုဆိုတာ မမြဲလေးနဲ့ ရည်းစားလုဖက် အလစ်ပြုဆိုတဲ့ ကောင်မပေါ့”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်ရာ ရသေ့မကြီးက...

“အဲလစ်ပြု ဖြစ်ပါလိမ့်”

ပြင်ပေးလိုက်လျှင် ဒေါ်သိန်းကြွယ်က...

“အင်း..အင်း၊ ရသေ့မကြီး ပြောတာ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မကတော့ မခေါ်တတ်ပေါင်၊ အဲဒီ မပြုဟာ လှလှဆိုတဲ့ကောင်မနဲ့ ပေါင်းပြီး မမြဲလေးကို ချောက်တွန်းခဲ့တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“လှလှဆိုတာ ဘယ်သူတုန်း”

ဟု ရသေ့မကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“လှလှဆိုတာ မမြလေးနဲ့ အငြိမ့်ကဖက်၊ လက်ထောက်မင်းသမီးပေါ့၊ အခုတော့ တကယ့်ကြီးကြီးမားမား ကတော်ကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကပဲ လှလှ အငြိမ့်မကချင်တော့ဘူးဆိုလို့ မြို့က ဆေးလိပ်ခုံတစ်ခုမှာ ဆေးလိပ်လိပ်ဖို့ သွားပြီး အပ်ပေးရှာတာ၊ ဆေးလိပ်သုံးလိပ်ပြည့်အောင် မလိပ်လိုက်ရပါဘူး၊ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်သားနဲ့ အကြောပါ တော့တာပဲ၊ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်သားဆိုတာကလဲ အခုအခါမှာတော့ မိဘရဲ့ အမေအနှစ်တွေရပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေပြီ၊ ရန်ကုန်မြို့ အင်းလျားကုန်းနားမှာ သူတို့တိုက်ကြီးက နန်းတော်ကြီးလို့ပဲ၊ သူ့ယောက်ျားက ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်သားဆိုတော့ ငွေကရှိတော့ မြူနီစီပါယ်လူကြီး ဝင်အရွေးခတာ ရတာပေါ့ရှင်၊ အဒါကြောင့် လှလှဟာ သူ့ငွေကတော် မြူနီစီပါယ်လူကြီးကတော် ဖြစ်ရုံတင်ဘယ်ကမလဲ၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သူ့ယောက်ျားကို `ကေ၊အက်၊အမ်’ ဆိုတဲ့ဘွဲ့ ကိုတောင် ပေးလိုက်လေတော့ ကေ၊အက်၊အမ် ကတော်တောင် ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ဒေါ်သိန်းကြွယ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးရော့ငါးဆယ် ဖတ်နေသော အဘိုးကြီးက...

“ဟေ့..သိန်းကြွယ်၊ ရှစ်ချက်က မမြလေးကို သစ္စာရှိပါတယ်ကွယ်၊ လေဖြတ်နေတဲ့ သူ့အဖေဆရာဝန်ကြီး မရှိတော့တဲ့အခါမှာတောင် မမြလေးရဲ့ အမေ ဒေါ် ငွေကြိုင်ကြီးနဲ့ သွားနေပြီး မမြလေးကို စောင့်မျှော်ခဲ့သေးတယ်၊ နောက်ပြီး ဒေါ်ငွေကြိုင်ကြီး သေပြီး မမြလေး ပင်လယ်ထဲမှာ သေပြီလို့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သတင်းရမှပဲ မပြုးကို..နင်ပြောတဲ့ အလစ်ပြုးကို သူ ယူလိုက်တာပါဟယ်”

ဟု ဝင်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက....၊

“အခု မပြုးက ဘာဖြစ်နေသတုန်း”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ဒေါ်သိန်းကြွယ်သည် ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို ကောက်ဖွားပြီးလျှင်..

“မပြုးက သူ့ရဲ့ မွေးစားအဒေါ်သေလို့ အမေတစ်ခါ ရတယ်၊ သူ့အဖေအရင်းဆီက အမေတစ်ခါ ရတယ်၊ သူကလဲ နောက်တော့ ဆန်စက်၊ ဆီစက်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်တယ်၊ ချမ်းသာလိုက်တော့ မပြောပါနဲ့တော့၊ အခု ပဲခူးမှာ

နေကြတယ်။ ဒေါ်ပြူးဆိုရင် မသိတဲ့သူ မရှိဘူး။ ရစ်ချတ်ကတော့ မပြူးဝယ်ထားတဲ့ အရုပ်ကလေးပါပဲ။ ထိုင်ဆိုရင် ထိုင်တယ်။ ထဆုံဆိုရင် ထတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း ဆွေးမြေ့နေသလို့ပဲ။ ရေအိုးအောက်က ကရွတ်ခွေလို ကောင်စားမျိုးပါ။ တအိအိ ဆွေးပြီး နောက်ဆုံးတော့ သေမယ့်ကောင်ပါ။

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက...

“ကဲပါလေ၊ ဟောဒီမှာ ငွေငါးထောင်၊ ကျပ်လဲ ကျက်ထီးရိုး တက်ဖို့ ရှိသေးတယ်”

ဟု ဆိုကာ ငွေငါးထောင်ကို ပေးလိုက်လျှင် အဖိုးကြီးက

“အကုန်လုံး သုံးမပစ်နဲ့ကွာ၊ ကွယ်လွန်သူ မမြလေးအတွက် လှူတန်တာလှူပြီး အမျှဝေရမယ်ကွဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် ရသေ့မကြီးသည် တောင်ဝှေးကို တဒေါက်ဒေါက်ထောက်၍ ကျိတ်ထိုးရိုးတောင်သို့ တက်ရန်အတွက် ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အဘိုးကြီးက...

“ရသေ့မကြီးရယ်...ခဏနေ့စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျပ်တို့ကို ပေးတဲ့ငွေငါးထောင်ထဲက တခြားလူကိုကော ပေးခွင့်ရှိသလားဗျ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ရသေ့မကြီးက..

. “ရှင်တို့က ဘယ်သူ့ကိုများ ပေးချင်သေးလို့တုန်း”

ဟု မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးက..

. “မမြလေးရဲ့ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ဆိုတာ အတော်ပဲဒုက္ခ ရောက်နေတယ်ဗျာ၊ သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး ပေးချင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့မကြီးက...

“အဲဒီ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကကော မမြလေးအပေါ်ကောင်းလို့လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်သိန်းကြွယ်က...

“ကောင်းပြီလား ရသေ့မကြီးရယ်၊ မမြလေးအတွက် သူပဲဒုက္ခခံရှာတာ၊ မမြလေးအမေ ဒေါ်ဌေးကြီးကြီး ဆိုးတော့လဲ သူပဲ သဂြိုဟ်တာ၊ အခုတော့ ဒေါ်မြစိန်ကြီးက မဲလိုက်တာ ပြာနေတာပဲ၊ သူ့အငြိမ့်ကလဲ အဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့ဘူး၊ အငြိမ့်ထဲမှာလဲ လူကောင်းသူကောင်းတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ကြွေးတွေကလဲ ပတ်ချာလည်နေတာပဲ၊ တလောတုန်းက သူ့သားကလေး ဖိုးတေဆိုတာ မြို့မှာ ကျောင်းထားတာ ဆက်ပြီးမထားနိုင်တော့လို့ ကျောင်းက ထွက်လိုက်ရတယ်၊ မြို့ကမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့လဲ မေတ္တာမဲ့ခံတာ မိန်းကလေးမိဘတွေက အကြွေးတွေဝိုင်းနေတဲ့ တောအငြိမ့်ပိုင်ရှင် ငမဲ့ရဲ သွားနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူးဆိုလို့ ဖိုးတေခမျာမှာ ရင်ကွဲနာကျနေတော့တာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီငွေထဲက နည်းနည်းပါးပါးကို ဒေါ်မြစိန်ကြီးကို သွားပေးမယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရသေ့မကြီးက...

“သဘောပဲလေ၊ ရှင်တို့ပိုက်ဆံ ဖြစ်သွားပြီပဲ၊ ရှင်တို့ သဘောအတိုင်း သုံးစွဲနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုရသေ့မကြီးမှာ ရုပ်ပြောင်းရပ်လွဲအတတ်၌ ကျွမ်းကျင်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက် မမြလေး ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ စာဖတ်ပရိသတ် ရပ်စားမိလောက်ပေပြီ။

XXXXXXXXXX

ကြွေးရှင် ရှမ်းမကြီး အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး အတော်အတန် ကြာသောကာလ၌ ရှမ်းသံဝင်ဖြင့် ရှမ်းမကြီးတစ်ဦးသည် မော်လမြိုင်ဂါတဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ရာဇဝတ်အုပ် ဦးစိန်ရိုး၏ အိမ်သို့ စုံစမ်းကာ ဦးစိန်ရိုး၏ဇနီး ဒေါ်လှကြည်နှင့် တွေ့ဆုံလေ၏။ ထိုရှမ်းမကြီးက ဒေါ်လှကြည်အား..

“ရာဇဝတ်အုပ်မင်းကတော်နဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ၊ ကျွန်မက ရှမ်းပြည်နယ်ကပါ၊ ကျွန်မတို့ဒေသက လူတွေက ဘုရားပုံမှာအောက်ပြည်အောက်ရွာက အငြိမ့်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဟောဒါမြို့က အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ကို လူကြိုနဲ့ ငွေပိုပြီး အငြိမ့်တက်လာဖို့ စရိတ်ပါ အပြည့်အစုံပေးပြီးမှာတာ၊ အငြိမ့်ဖုန်းရေ စရိတ်ပါ ယူပြီးမလာဘူးရှင်၊ ခရီးက ဝေးတော့ ပထမတစ်ခုမှာ ကျွန်မတို့ သည်းခံပါသေးတယ်၊ နောက်တစ်ခုလဲ သည်းခံပါသေးတယ်၊ အခုတစ်ခုလဲ

မလာဘူးဆိုတော့ တဆိတ်ကလေး လွန်တာပေါ့ ရှင်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆင်းလွှက်လာတာပဲ။ အဲဒါ ဒေါ်မြစိန်ဆီကိုတော့ မရောက်သေးဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ အစ်မကြီးနဲ့ ဝင်ပြီးတိုင်ပင်တာပဲ”

ဟု ရှမ်းသံဝဲဝဲဖြင့် စကားပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်ကတော် ဒေါ်လှကြည်က...

“ဒီလိုရှိပါတယ် အစ်မကြီးရယ်၊ ဒေါ်မြစိန် အဖြစ်ကတော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒေါ်မြစိန်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ သိတာကတော့ ကြာပါပြီ၊ သူ့အငြိမ့်ထဲက မမြဲလေးဆိုတဲ့ မင်းသမီးလေး အမှုဖြစ်လို့ အချုပ်ခံရကတည်းက သူဟာလေ အဲဒီမင်းသမီးလေးနဲ့ တွေ့ခွင့်ရဖို့ ကျွန်မတို့ ဂါတံကို လာလိုက်တာ ချောင်းပေါက်မတတ်ပဲ၊ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မယောက်ျား ကိုစိန်ရိုးဟာ ရိုးရိုးပုလိပ်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ အခုလို ရာဇဝတ်အုပ်တွေ ဘာတွေ မဖြစ်သေးဘူး၊ အဲဒီကတည်းက အချုပ်ခံရတဲ့ မမြဲလေးထက် ဒေါ်မြစိန်ကြီးကို ကျွန်မဖြင့် ပွဲသနားမိတယ်၊ အဲဒီကတည်းက ခင်လွက်ကြတာ အခုထိပါ၊ မမြဲလေးကို ထားဝယ်ထောင် ပို့ရတာလဲ ကိုစိန်ရိုးတို့ ပို့ရတာပဲ၊ လှေကြီး မုန်တိုင်းမိပြီး နှစ်တော့ ကိုစိန်ရိုးတို့တောင် ကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်တာ၊ မမြဲလေးနဲ့အတူ ဖမ်းထားတဲ့ မိန်းမကြီးဟာ လက်ထပ်တဲ့ပြီး ခတ်ထားတာတဲ့၊ ကိုစိန်ရိုးက သူတို့အခန်းပေါက်ကို စောင့်ရတာ၊ မုန်တိုင်းမိတော့ လှေကြီးဟာ စောင်းပြီး သူတို့ကို ထည့်ထားတဲ့ အခန်းတံခါးဟာ “ဝန်းကန့်” ပွင့်သွားတယ်၊ မှောင်နေတော့ ဘာမှ မမြင်ရဘူး၊ လှေကြီးဟာ လမ်းကြောင်းမှားပြီး ဟိုးပင်လယ်ထဲရောက်နေတာလား၊ နှစ်လနှစ်ရော အကုန်လုံး သေတော့တာပဲ၊ ရှင်တဲ့လူဆိုလို့ ကျွန်မယောက်ျား ကိုစိန်ရိုးရယ်၊ ဆလင်ကုလားတစ်ယောက်ရယ်၊ အဲဒီလှေကြီးမှာ ရေပက်၊ ကြိုးချည်လုပ်တဲ့ လူမောင်ဆိုတဲ့လူရယ်၊ စုစုပေါင်းမှ သုံးယောက်ပဲ အသက်ရှင်တယ်၊ ကပါလေ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒေါ်မြစိန်အကြောင်း ပြောကြရအောင်၊ ဒေါ်မြစိန်ဟာ တသက်လုံး အငြိမ့်ထောင်လာခဲ့တာ၊ အခုတော့ သူ့မြင်ဟာအငြိမ့်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေပြီ၊ ပွဲခွင့်တွေ လက်ခံပြီးရင် အငြိမ့်က လူစုလို့မရ၊ ပျက်သားပြန်ရော၊ အဲဒီမှာ စာချုပ်အတိုင်း ငွေက နှစ်ဆလေ့ရှိတာလား၊ မြေတွေရောင်း အိမ်တွေပေါင်နဲ့ လျော်လာလိုက်တာ ကျွန်မဆက်တောင် ငွေခြောက်ထောင် ချေးထားသေးတယ်၊ မချေးရင်လဲ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ခမျာ ထောင်ကျတော့မယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ကိုစိန်ရိုးအလုပ်က ငွေကိုယူပြီး သူ့ကို အတိုးမယူပဲ ချေးထားလိုက်တာ ရှေ့လကုန် လို့မှ သူ့ဆီက အဲဒီငွေခြောက်ထောင်မရရင် ကိုစိန်ရိုးတော့ အလုပ်ပြုတ်ပြီ၊ အလုပ်ပြုတ်ရုံ မဟုတ်ဘူး၊ အချုပ်ထဲ ဝင်ရမှာ၊ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို မညာနိုင်တော့ဘူး၊ ဝရမ်းထုတ်ပြီး သူ့အိမ်ကို သိမ်း၊ ရတဲ့ ဈေးနဲ့ရောင်းပြီး ၊ ကိုစိန်ရိုးအလုပ်ထဲက ငွေကို ပြန်ထည့်ရမှာ၊ လိုတာတော့ ကျွန်မရဲ့ လက်ဝတ်လက်စား ကလေးတွေ ရောင်းပြီး စိုက်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက...

“အို..တကယ်လို့များ ဒေါ်မြစိန်အိမ်ကို သိမ်းပြီး ရောင်းတယ်ပဲ ထားဦး၊ ချက်ချင်း ရောင်းလို့မထွက်ရင် ရှင့် ယောက်ျား ကိုစိန်ရိုး ဒုက္ခရောက်တော့မပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်လှကြည်က.

. “မတတ်နိုင်ဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့လဲ ခေတနာနဲ့ ဒေါ်မြစိန်ကို ကူညီလိုက်တာပဲ၊ သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းစောင်မတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံတော့ ရှိပါရဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက..

“အခုခေတ်အခါမှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလို ရာဇဝတ်အုပ်ကြီး ဖြစ်ခါမှ ပြတ်သွားတယ်ဆို ဘယ်ကောင်းမတုန်း၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ ဒေါ်မြစိန်ရဲ့ အကြွေးကို ကျွန်မကို လွှဲလိုက်၊ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ဖြည်းဖြည်းမှ တောင်းယူမယ်၊ ရှေး..ဟောဒီမှာ ငွေခြောက်ထောင်”

ဟု ဆိုကာ ရှမ်းမကြီးသည် ငွေခြောက်ထောင်ကို ရေတွက်ပြီး ပေးလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်ကတော်သည် ရှမ်းမကြီးကို ဦးသုံးကြိမ် ချလေတော့၏။ ထို့နောက် ရှမ်းမကြီးသည် ဒေါ်မြစိန်ထံမှ ငွေခြောက်ထောင် ရပြီးကြောင်း စာချုပ်တစ်စောင် ရေး၍ ဒေါ်လှကြည်အား လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရာ ဒေါ်လှကြည်ပါမက ထမင်းစာပြန်လာသော ဦးစိန်ရိုးကပါ အဆစ်ဝင်၍ လက်မှတ်ထိုးလေတော့၏။ ထို့နောက် ဦးစိန်ရိုးသည် ပြန်၍ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက...

“အငြိမ်မင်းသမီး မမြလေးနဲ့ ပွက်သက်ပြီးမှ ဒေါ်လှကြည်က မမြစိန်နဲ့ ခင်မင်တာဆိုတော့ မမြလေးကို တွေ့ဖူးမှာပေါ့ နော်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဒေါ်လှကြည်က...

“တွေ့ဖူးတာပေါ့ ရှင်၊ ဒါပေမယ့်လဲ ခဏတဖြုတ်တွေ့ဖူးတာပါ”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မ မြင်ဖူးချင်လိုက်တာရှင်”

ဟု ရှမ်းမကြီးက ပြောရာ ဒေါလှကြည်က.

.. “ကိုမိန်ရိုးမှာတော့ မမြလေးနဲ့ ပက်သက်တဲ့ ဖိုင်တွဲတစ်ခု ရှိတယ်၊ ကျွန်မ ပြမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဒေါလှကြည်သည် စာအုပ်ဖီဒိုကြီးထဲမှ ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ယူ၍ ရှမ်းမကြီးအား ပြလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးသည် ဖိုင်တွဲကို လှန်၍ကြည့်ရာ မမြလေးထံမှ သိမ်းမိသောစာနှင့် မမြလေးအပေါ် ခွဲဆိုထားသော ခွဲချက်များ၊ မြို့ပိုင်က ဤမိန်းမမျိုးကို နောင်တရစေရန် ထောင်ဆယ်နှစ်ထက်မနည်း ချသင့်ကြောင်း အကြံပြုထားသော မှတ်ချက်များ၊ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ထံမှ သိမ်းယူထားသော မမြလေး၏ ဓာတ်ပုံများ၊ ပင်လယ်တွင် စက်လှေ နှစ်မြို့ပ်ပြီး မမြလေး သေဆုံးသွားကြောင်း အစီရင်ခံစာ မိတ္တူများ စသည်တို့ ပါလေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးသည် ဒေါလှကြည် အလစ်၌ မမြလေး၏ ဓာတ်ပုံများကို ဖြုတ်ယူထားလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ရှမ်းမကြီးက..

. “မမြလေးတို့ အမှုဖြစ်တုန်းက မြို့ပိုင်က တော်တော်ဩဇာရှိတာပဲနော်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်ကတော့ ဒေါလှကြည်က...

“သိပ်ပြီး ဩဇာရှိတာပေါ့၊ အာမခံတွေ ဘာတွေ ပေးရင် မြို့ပိုင်ရဲ့ မှတ်ချက်တွေဘာတွေ ယူရတယ်၊ ပြောရဦးမယ် အစ်မကြီးရယ်၊ အဲဒီမြို့ပိုင်နာမည်က ဝင်းမောင်တဲ့၊ မမြလေးကို ဖမ်းတာက လူသတ်ဝရမ်းပြေး ဒြပ်သာဒင်ကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး ဖမ်းတာ၊ ဒြပ်သာဒင်ကြီးရဲ့ မိန်းမက မြတ်မှာနေတယ်၊ အဲဒီမိန်းမမှာ သားတစ်ယောက်ပါလာတယ်၊

သာဒင်ကြီး ဘယ်လောက်တိုက်တိုက်၊ ဘယ်လောက် ခိုးခိုး၊ လောက်တယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဘယ်လောက်ပါမလဲ၊ သာဒင်ကြီးရဲ့ မယားပါသားက အဲဒီတုန်းက ကောလိပ်တတ်နေတယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းက ကောလိပ်စရတ်က သိပ်ကြီးတယ်လေ၊ အဲဒီဒြပ်သာဟာ တစ်ခြားလူ ဟုတ်ရိုးလား၊ ကျွန်မတို့မြို့မှာ မြို့ပိုင်လာလုပ်တဲ့ အဲဒီ ဝင်းမောင်လေ၊ မမြလေးကို ဖမ်းတာဟာ သူပထွေး သာဒင်ကြီးနဲ့ ပက်သက်တဲ့အမှုဆိုတာ သူသိတာပေါ့၊ မမြလေးကို အာမခံပေးလိုက်ရင် မမြလေးက မြတ်ကို ပါ

လိုက်သွားမယ်၊ ဝရမ်းပြေးသာဒင်ကြီး မိန်းမနဲ့ တွေ့မယ်၊ တွေ့တာနဲ့ တပြိုင်နက် မြို့ပိုင် ဝင်းမောင်ဟာ သာဒင်ကြီးရဲ့ သားမုန်း တမြို့လုံး သိကုန်တော့မှာပေါ့၊ အဲဒီလို သိသွားရင် သူသိကာကျမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မျက်နှာဖြူ၊ အရေးပိုင်ကြီးကို မမြလေးကို အာမခံ မပေးဖို့ သူက မှတ်ချက်ရေးလိုက်တာ၊ မမြလေးတို့အငြိမ့်မှာ ရွှေသွားစိန်ဆိုတာ အရင်က ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ နောက်တော့ ဝမ်းရောဂါနဲ့ ဆိုးသွားရှာတယ်၊ အဲဒါ ဝင်းမောင်နဲ့ မောင်နှမအရင်းကြီး၊ ဒါတောင် ဝင်းမောင်က အငြိမ့်မင်းသမီးနဲ့ မောင်နှမတော်တယ်ဆိုရင် သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ သူ့ညီမကို သူ့ဆီကို

အလာအသွား မလုပ်ရဘူးလို့ မှာထားတယ်။ မြို့ပိုင် ဝင်းမောင်ဟာ သူ့ပွဲထွေးသွားဒင်ကြီးကို ဒါမှသူခိုးကြီးဆိုပြီး သိပ်အထင်သေးတာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဒါမှသူခိုးကြီးရဲ့ ငွေနဲ့သူဟာ ကောလိပ်တတ်ခဲ့တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမြဲလေးသာ အဲဒီတုန်းက အာမခံ ရခဲ့ရင်၊ ရှေ့နေတွေ ဘာတွေ ငှားပြီး အမှုလုပ်ကဲခဲ့ရင် ဒီလို အဖြစ်ဆိုးဖို့ မရှိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမြဲလေး သေတာဟာ အဲဒီဝင်းမောင်ရဲ့ မကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့်လဲ ဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက...

“အဲဒီမြို့ပိုင် ဝင်းမောင်ဆိုတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မန္တလေးရောက်နေတယ်။ အရေးပိုင်တောင် ဖြစ်သွားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အစိုးရဘက်က ငွေဓားတွေ ရွှေဓားလွယ်တွေ ဆိုတာလဲ နှစ်စဉ်လိုလို ဆုရနေတဲ့သူပေါ့”

ဟု ဒေါ်လှကြည်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးသည်..

“စကားကောင်းနေလိုက်တာ အချိန်တောင် တော်တော်ကြာသွားပြီပေါ့နော်။ ကျွန်မ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် ရှမ်းမကြီးသည် မြိုင်မဟာ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန် နေရာ အိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ ဒေါ်မြစိန်၏ အိမ်တွင် ဇာတ်သေတ္တာ ထမ်းခြင်း၊ ကားလိပ်ဆွဲခြင်း အလုပ်ကို လုပ်ရသော သူငယ်ကလေးတစ်ဦးသည် ထိုင်ချိုင့်ကနေရာမှ ရှမ်းမကြီးကို မြင်လျှင်...

“ဘာကိစ္စလဲ ခင်ဗျာ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက...

“မင်းနဲ့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ဆိုတာ မရှိဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုသူငယ်လေးက.

“ဒေါ်မြစိန် နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်၊ တွေ့ချင်ရင် အိမ်ပေါ်ကြွပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်မြစိန်၏ အိမ်မှာ

မြေစိုက်အိမ်ဖြစ်သော်လည်း အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်ဟူ၍ နှစ်ထပ်ရှိသည် ဖြစ်ရာ ရှမ်းမကြီးသည် လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။ အပေါ်ရောက်၍ ဒေါ်မြစိန်ကို မြင်လျှင် ရှမ်းမကြီးက...

“ဒေါ်မြစိန်ဆိုတာ မှတ်တယ်”

ဟု မေးလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

ဟု ဒေါ်မြစိန်က ပြန်ပြောလေ၏။

“ကျွန်မ ရှမ်းပြည်နယ်က လာတာပါ။ ကျွန်မတို့ဆီကို အငြိမ့်လာပြီးကဖို့ ပဲခူးရော ခရီးစရိတ်ပါ ပို့ထားတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒါကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း အဲဒီငွေကို နှစ်ဆလျော်ဖို့ပါပဲ”

ဟု ရှမ်းမကြီးက ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က

“မှန်ပါတယ်ရှင်၊ လျော်ဆိုလဲ လျော်ရမှာပဲ၊ ကျွန်မရဲ့ အငြိမ့်က အခုအခါမှာ အတော်ပဲ အခြေအနေ ဆိုးနေပါတယ်၊ ကျွန်မက အကျအနစ်ပွဲစည်းပြီး လက်ခံထားတဲ့ဆီတွေကို ကဖို့ လွတ်လိုက်၊ အငြိမ့်ခွင် တစ်ချို့နှစ်ချို့လောက် ကပြီးရင် ထွက်ပြေးတဲ့လူက ပြေး၊ ဆက်ပြီးမလိုက်တဲ့လူက မလိုက်နဲ့၊ ကျွန်မမှာ အဲဒါတွေကို ထိုင်ပြီးပျော်နေရတာ ကုန်သလောက် ရှိနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်မကြီးတို့ ရှမ်းပြည်နယ်ကတော့ ဒီတစ်ခေါက် အငြိမ့်ပြန်လာရင် လိုက်တာအသစ်တွေ၊ လူအသစ်တွေ၊ ဆိုင်းဝိုင်းအသစ်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ တက်ပြီး ကပြပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက...

“ဒီမှာ ဒေါ်မြစိန်၊ ရှင်ပြောတဲ့ လိုက်ကာအသစ်တွေ၊ ဆိုင်းဝိုင်းအသစ်တွေ၊ လူအသစ်တွေကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာမှာတုန်း၊ ရှင်ဟာ ရာဇဝတ်အုပ်ကတော်ကြီး ဒေါ်လှကြည်ဆီက ငွေခြောက်ထောင် ယူထားတယ် မဟုတ်လား၊ ရှေ့လကုန်လို့မူ အဒိငွေခြောက်ထောင်ကို မဆပ်ရင် ဒေါ်လှကြည်တို့က ရှင်ရဲ့ အိမ်ကို သိမ်းပြီးတော့ ရောင်းပစ်ကြမှာ မဟုတ်လား၊ ရှင်ရဲ့ မြိုင်မဟာအငြိမ့် မပြောနဲ့၊ ရှင်တောင် နေ့စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ရှင်ဟာ ဇရပ်ပေါ် ရောက်သွားတော့မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်းပေါ်ကို ရောက်သွားတော့မှာ မဟုတ်လား၊ ရှင်ရဲ့ ဒုက္ခကို ကယ်နိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းများရော ရှိရဲ့လား၊ သူတို့ဆီကို သွားပြီး အကူအညီ တောင်းကြည့်ဦးလေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က..

“ကျွန်မသိတဲ့အထဲက ချမ်းချမ်းသာသာရှိတဲ့လူ ဆိုလို့ လှလှတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ လှလှဆိုတာ ကျွန်မဆီက အငြိမ့်မင်းသမီးဟောင်းတစ်ယောက်ပေါ့ ၊ အခုတော့ သူဟာ ရွှေမ သူငယ်ဦးကတော်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီ၊ သူ့ဆီကို ပြီးခဲ့တဲ့ လဆန်းတုန်းက အကူအညီတောင်းဖို့ သွားဖူးပါတယ်၊ ကျွန်မကို တခါးတောင် မဖွင့်ပေးဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ပြန်လာရပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရဲ့ အငြိမ့်ဟာ အခုထက်ထိတော့ ကောင်းတခါ ပျက်တလှည့်နဲ့ ရှိနေတုန်းပါပဲ။ ဒီတခေါက် သူတို့ပြန်လာရင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အကျအနစ်ဖွဲ့စည်းပြီး အစစ်ကြီးတို့ ရှမ်းပြည်နယ်က အကြွေးကို ဆပ်ပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်စဉ်၌ပင် ဒေါ်မြစိန်၏သား ဖိုးတေ ဆိုသည့် ကောင်လေးက

“အမေရေ၊ အငြိမ့်က ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး၊ လူပြက် ကိုကြိုကြီးရယ်၊ ဦးစည်ရာကြီးရယ်၊ နဲ့ဆရာရယ် လာနေကြပြီ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် ကြိုကြီးနှင့် စည်ရာဟူသော လူပြက်နှစ်ဦးနှင့်အတူ ငွေနှုဆရာကြီး ကိုကြွက်ရှိုးတို့သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြလေ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လျှင် လူပြက် ကိုကြိုကြီးက...

“ဒေါ်မြစိန် ကျုပ်တို့အငြိမ့် သဲဖြူဆိုတဲ့ရွာလဲ ရောက်ရော အငြိမ့်ကကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိုးကရွာတော့ ခွင့်ပြုည့်အောင် မကကြဘူး၊ အရေးထဲ ခင်ဗျားထည့်ပေးလိုက်တဲ့ မင်းသမီးက ပတ်တီးဆရာနဲ့ လိုက်ပြေးတော့ မိုးမရွာတဲ့သဲမှာ ပွဲက လုံးဝကလို့မရတော့ဘူး၊ မင်းသမီးနဲ့ ပတ်တီးမှ မရှိတော့ဘဲ၊ အဒိတော့ ရွာက လူတွေက မကျေနပ်ကြဘူး၊ အငြိမ့်ကြည့်ဖို့ ငွေပေးထားတာ ကြာပြီ၊ လာကပြန်တော့လဲ ခွင့်ပြုည့်အောင် မကဘူးဆိုပြီး မီးရှို့မယ် လုပ်ကြတယ်၊ သူကြီးက တားထားပြီး ကတိပါ ကားလိပ်ကို သိမ်းလိုက်တယ်၊ ဆက်ပြီး ကူးရမယ့် မြို့ကလဲ အငြိမ့် ဒီလိုဖြစ်တာကို ကြားတော့ ဆိုင်းဝိုင်းကို လာပြီး ယူသွားကြတယ်၊ ပြန်လာကရင် ဆိုင်းဝိုင်းကို ပြန်ပေးမယ်၊ မကရင် ဆိုင်းဝိုင်းကို သိမ်းတယ်လို့ဆိုတာပဲ၊ အငြိမ့်ထဲက လူတွေလဲ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေတုန်းမှာ ရွှေစပ်ယံရုံ အငြိမ့်အဖွဲ့က မော်တော်ကြီး ဖြတ်သွားတာ တွေ့တာနဲ့

အဲဒီမှာတော့ကြီးကို လှမ်းခေါ်ပြီး အားလုံး ရွှေစံပယ်ရုံအငြိမ့်နဲ့ လိုက်သွားကြပြီ။ ကျုပ်တို့တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်နေတာနဲ့ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားဆီကို ပြန်လာတာ၊ ခင်ဗျား ခိုင်းတာ လုပ်မယ်

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က.

.. “ခက်တော့ ခက်ကုန်ပြီ၊ အေးလေ၊ ဖြစ်တာတွေလဲ ဖြစ်ပေါ့ ၊ ပျက်တာတွေလဲ ပျက်ပေါ့ ၊ ရှေ့...ရှေ့...ရှေ့၊ ဟိုမှာကခွဲတဲ့လေးညီအတွက် ညကြီးတော့ တစ်ယောက်ကို နှစ်ဆယ်စီ ယူကြပေဦး၊ ဒီအတောအတွင်းလဲ တခြားအလုပ်ရှိရင် လုပ်ကြ”

ဟု ဆိုကာ လူပြက်ကြီးနှစ်ဦး ဖြစ်ကြကုန်သော ကြံကြီး၊ စည်ရာနှင့် ငွေနှဲဆရာ ကိုကြက်ရိုးတို့အား ငွေနှဲဆယ်စီ ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသုံးယောက်က

“ဒေါ်မြစိန်ရယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ဒုက္ခဖြစ်နေတာ၊ မယူရက်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ သုံးစွဲဖို့ ငါးကျပ်စီလောက်ရရင် တော်ပါပြီဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ငွေဆယ့်ငါးကျပ်စီ ပြန်ပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်မြစိန်က..

. “အိမ်မှာ သားမယားတွေ မျှော်နေကြမယ်လေ၊ လက်ချည်း ပြန်သွားလို့ရှိရင် အိမ်ထောင်စု သုံးစုက သားမယားသုံးစု ဝမ်းနည်းကြရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်မှာတော့ အနု ပေးမကြောက် ဆိုသလို တိုးပြီး ဒုက္ခရောက်တော့ပါဘူး၊ ယူသာ ယူသွားကြပေတော့၊ မောင်မင်းကြီးသားသုံးယောက် ကျမ်းမာချမ်းသာကြပါစေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူပြက်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် ငွေနှဲဆရာကြီးတို့သည် အလွန်စေတနာကောင်းလှသော ဒေါ်မြစိန်အား ထိုင်ကန်တော့ပြီးလျှင် ဆင်းသွားကြလေတော့၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးက..

. “ကျွန်မ လာတဲ့ အကြံအစည်ကတော့ အငြိမ့်လျော်ကြေး တောင်းဖို့အပြင် ဒေါ်မြစိန်ကို သက်သက်ညစ်တယ်ထင်ပြီး တမင်တကာ ဒုက္ခပေးရအောင်လို့ ဆိုတာသဘောနဲ့ ဒေါ်လှကြည်နဲ့ပါဝင်ပြီးတိုင်ပင်ခဲ့တာ၊ ဟောဒီမှာ မြင်လား၊ ဒေါ်လှကြည်ဆီက စာချုပ်ပါ ကျွန်မ ဝယ်လိုက်ပြီ၊ ရှင် အူကြောင်ကြောင်လှုပ်တာနဲ့ ရှင်အိမ်ကို ကျွန်မ သိမ်းပစ်လိုက်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခုနက လူသုံးယောက်ကို ရှင်ငွေပေးလိုက်ပုံကဖြင့် ကျွန်မ အသည်းနည်းကို ထိခိုက်စေတယ်၊ အဲဒီတော့ ရှင်ဟာ စိတ်ကောင်းရှိကြောင်းတော့ ထင်ရှားတယ်၊ ရှင် ကျွန်မတို့ ပွဲခွင်အတွက် လျော်ကြေးငွေကို ဘယ်တော့ ပေးမလဲ၊ ရှင် ကြိုက်တဲ့ရက် ချိန်းပါ၊ ကျွန်မ

လိုက်လျော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“သုံးလလောက်တော့ အချိန်ပေးပါရှင်”

ဟု ဒေါ်မြစိန်က အသနားခံလိုက်လေ၏။

“သုံးလ နည်းပါတယ်၊ လေးလ အချိန်ယူပါ။ လေးလ ဘယ်တော့ ပြည့်မလဲဆိုတော့ သိတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ပြည့်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီနေ့ ကျွန်မ လာခွဲမယ်” ဟု ဆိုကာ ရှမ်းမကြီးသည် ဆင်းသွားလေတော့၏။ အောက်သို့ ရောက်လျှင် ဖိုးတေအား ရှမ်းမကြီးက...

“လူကလေး မောင်ဖိုးတေ၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင်တို့မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက စာတစ်စောင် ရရင် စာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေတော့၊ မင်းအတွက် အကျိုးရှိမယ်” ဟု မှာကြားပြီးလျှင် ထွက်သွားလေတော့၏။ ကမ်းနားဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်မြစိန်၏ အငြိမ့်အဖွဲ့မှ ကြံကြီး၊ စည်ရာ၊ ငွေ့ဆရာ ကိုကြက်ရိုးတို့ကို တွေ့လေ၏။ ထိုအခါ ရှမ်းမကြီးသည် ငှင်းတိုသုံးဦးအား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်ယူကာ အချိန်အတော်ကြာ စကားလက်ဆုံကျနေလေတော့သတည်း။

XXXXXXXXXX

ရှမ်းမကြီး၏ မှန်မြတ်သောကုသိုလ် အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဒေါ်မြစိန်သည် အငြိမ့်မင်းသမီး အသစ်များ ကြိုးစား၍ ရှာဖွေလေ၏။ ဆိုင်းနှင့် လိုက်ကာ မရှိတော့သဖြင့် ငှားရမ်း၍ ကျပရလေ၏။ သို့ရာတွင် အခြေအနေမှာ ဆိုးသည့်ထက် ဆိုးလာလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် သိတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့သို့ ရောက်လာလေတော့၏။ ထိုနေ့တွင် ရှမ်းမကြီးသည် အကြွေးလာတောင်းမည်ဖြစ်ရာ အတုန်လှုပ်ကြီး တုန်လှုပ်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သူကိုမျှ မပြောဘဲ ထွက်ပြေးရန်၊ ထိုသို့ ထွက်ပြေးပြီး တစ်နေရာ၌ ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်ရန်၊ သို့မဟုတ် တစ်ခါတည်း သိလရှင် ဝတ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်၍ ကမ်းနားဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဒေါ်မြစိန်၏သား မောင်ဖိုးတေထံသို့ ‘ရှင်တို့မယ်’ ဆိုသူထံမှ ပေးလိုက်သော ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာလေ၏။ ဖိုးတေသည် ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖောက်ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါ စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရလေ၏။

"စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းရှိသောအငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန် သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်း စောင့်မတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံဟာ ရှေးလူကြီးတွေ အလကား ထားခဲ့တဲ့ စကားပုံ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်မြစိန်လို သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်ကို နတ်ကောင်းက စောင့်မပါပြီ။ ။ ဒေါ်မြစိန်ရဲ့ မြင်မဟာအငြိမ့်အဖွဲ့ကြီးဟာလဲ ကျွန်မတို့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ကပြီးပါပြီ။ ဒေါ်မြစိန် ပေးရန်ရှိသော ကြွေးများလည်း အားလုံးကျေသွားပါပြီ ဤပါဆယ်ထပ်ထဲတွင် ရာဇဝတ်အုပ်ကတော့ ဒေါ်လှကြည်ထံမှ ယူထားသော ငွေခြောက်ထောင် အကြွေးဆပ်ပြီးကြောင်း စာချုပ်နှစ်စောင်လဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒေါ်မြစိန် လောလောဆယ် သုံးစွဲဖို့အတွက် ထုခဲ့ရောင်းချလို့ လွယ်ကူမယ့် ဓနိဆွဲကြီးတစ်ကိုးလဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မောင်ဖိုးတေ မဂ်လာဆောင်တဲ့အခါမှာ သူတို့သမီးကို တင်တောင်းဖို့ ပတ္တမြားတဆင်စာလဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဤလောက၌ သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းသည် တကယ် စောင့်မတတ်ကြောင်း ယုံကြည်စေလိုပါသည်"

ရှင်ဘို့မယ်

ဖိုးတေသည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက် အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အမှန်တကယ်ပင် ဓနိဆွဲကြီးနှင့် ပတ္တမြားတဆင်စာကိုတွေ့ရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့်.

.. “အမေရေ၊ အမေရေ”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး တစ်အိမ်လုံး ရှာဖွေသော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြစိန်ကို မတွေ့သောကြောင့် ထွက်ကြည့်ရာ လမ်းမှ လူများက..

.. “ဖိုးတေ...မင်းအမေကို ကမ်းနားဆိပ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကမ်းနားဆိပ်သို့ မြင်းလှည်းတားကာ လိုက်လေ၏။ ကမ်းနားဆိပ်သို့ ရောက်လျှင် မုတ္တမတက်သို့ ကူးသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သတင်းရသဖြင့် မုတ္တမတက်သို့ ဆက်လိုက်ရပြန်လေ၏။ မုတ္တမလို့ ရောက်လျှင် သီလရှင်ကျောင်းသို့ သွားသည်ဟု သတင်းရသဖြင့် သီလရှင်ကျောင်းသို့ လိုက်ရာ ခေါင်းတုံး တုံးလုဆဆ ဒေါ်မြစိန်ကို မောင်ဖိုးတေသည် လှမ်းမြင်သဖြင့်

“အမေရေ၊ မလုပ်နဲ့ဦး၊ ဟောဒီမှာ ဟောဒီမှာ၊ အားလုံးပြီးပြီ၊ အားလုံးပြီးပြီ”

ဟူသော ဖိုးတေ၏ လှမ်းအော်သံကြောင့် ဒေါ်မြစိန်အား ခေါင်းတုံး တုံးပေးမည့် သီလရှင်ကြီးသည် သင်းတုန်းစားကို ကိုင်၍ ဖိုးတေအား

လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။

မိုးတေသည် ပြေးလာပြီးလျှင် မိခင်အား အကျိုးအကြောင်း ပြော၍ ပစ္စည်းနှင့် စာကိုပြရာ ဒေါ်မြစိန်လည်း စာကိုဖတ်၍ ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပုံမှာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စာမဖွဲ့နိုင်တော့ပါ။ ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က သီလရှင်ကြီးအား..

“ဆရာလေးရယ်၊ ကျွန်မတော့ သီလရှင် မဝတ်သေးပါဘူး”

ဟု ဆိုကာ ကန့်တော့၍ ထွက်လာခဲ့ရာ သင်တန်းဓားကြီးကို ကိုင်၍ ဂူကြီး ရပ်နေသော သီလရှင်ကြီးက...

“အဲဒါကြောင့် အစကတည်းက ပြောတာပေါ့ ၊ စိတ်နိုင်မှ လုပ်ပါဆိုတာ၊ ဟော အခုတော့ ခေါင်းတုံးတောင် မတုံးရသေးဘူး၊ ပြန်ထွက်ပြီ၊ သီလရှင်အလုပ်ကို လွယ်တယ်များ အောက်မေ့နေသလား၊ အလကားဟာတွေ၊ ကြွေးတင် ကုန်ရှာ လင်ဆုံး သားသေ၊ လိုတာမရမှ မယ်သီလ လုပ်ချင်တဲ့ဟာတွေ၊ သွားကြ သွားကြ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ဒေါ်မြစိန်တို့ သားအမိသည် မော်လမြိုင်ဘက်သို့ မော်တော်ဖြင့် ပြန်ကူးလာလေ၏။ မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လျှင် မော်တော်ကြီးတစ်စီးအား လူအများ စုရုံးကြိုဆိုနေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဒေါ်မြစိန်က လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ မော်တော်ကြီး၏ ကိုယ်ထည်တွင် “မြိုင်မဟာအငြိမ့်ပိုင် မော်တော်” ဟူသော စာတန်းကြီးနှင့်အတူ မော်တော်ပေါ်ဥလည်း ဇာတ်သေတ္တာများ ပြည့်နက်နေအောင် တင်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ မော်တော်၏ ထိပ်တည့်တည့်တွင်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ပုံကို လှမ်းမျှော်ဖူးမြင်ရလေ၏။ မော်တော်၏ ဦးပိုင်း ရှေ့ထိုင်အနီး၌ လူရှင်တော် ကိုကြိုကြီးနှင့် ကိုစည်ရာ၊ ငွေနှံဆရာ ကိုကြက်ရိုးတို့ကို သန့်ပြန့်သန့်ရှင်းသော အဝတ်အစားနှင့် တွေ့ရလေတော့၏။ ထို့နောက် ဒေါ်မြစိန်သည် မော်တော်တစ်စီးလုံးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ထွက်ပြေးသွားပြီဆိုသော မိမိ၏အငြိမ့်အဖွဲ့သားများကို ထမင်းချက်၊ ကားဆွဲမှအစ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီး တွေ့ရလေတော့၏။ ဒေါ်မြစိန်သည် မြိုင်မဟာမော်တော်သို့ ၎င်းစီးနင်းလိုက်ပါလာသော မော်တော်နှင့် ကပ်မည်နှင့် တပြိုင်နက်တည်း ကူးသားလေတော့၏။ ထိုအခါ အငြိမ့်သူ အငြိမ့်သားများသည် ဒေါ်မြစိန်အား ပွေ့ချီ၍...

“အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဒေါ်မြစိန်ကြီး”

ဟု အော်ဟစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြစိန်က...

“ဟဲ့...ဒါ ဘယ်သူ့အငြိမ့်တုန်း”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ လူရွှင်တော် ကြံကြီးနှင့် ခည်ရာက.

. “လုပ်ပြီ၊ ဒီမိန်းမကြီးကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဘယ်သူ့အငြိမ့်ရမှာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အငြိမ့်ပေါ့ ၊ အငြိမ့်တောင် မဟုတ်ဘူး၊ အခု ဇာတ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီဗျ၊ မြိုင်မဟာဇာတ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ မြိုင်မဟာဇာတ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က..

. “ ငါတော့ ရူးတောင် ရူးချင်လာပြီဟယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကြံကြီးနှင့် ခည်ရာက..

“အခုမှတော့ ရူးချင်မနေနဲ့ အဘွားကြီး၊ ရူးဖို့ကောင်းတာက အရင်က ကောင်းတာ၊ ခင်ဗျားဗျာ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် ရှိရဲ့ သားနဲ့ ဒီလောက် ဒုက္ခခံတာ ကျုပ်တို့ဖြင့် အံ့ရော၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ရှမ်းမကြီးက ကျုပ်တို့အငြိမ့်သူအငြိမ့်သားတွေကို မရမက လျှောက်ရှာ၊ အငြိမ့်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပေး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ပြီး ခင်ဗျား ကြွေးတင်နေတဲ့ နေရာတွေကို လိုက်ပြီးဆပ်တာ၊ အဲဒီလိုနဲ့ အားမရသေးဘူး၊ ဇာတ်မင်းသားတွေ ငှား၊ ယ်မီးသမတွေ ထပ်ငှားပြီး ဇာတ်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာ၊ ဒီသုံးလလုံးလုံးမှာ ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက် တိုးတက်သွားပြီ မှတ်လို့လဲ။ ပြီးတော့လဲ ဟောဒီ မော်တော်ကြီးကိုပါ အပိုင်ဝယ်ပြီး ခင်ဗျားအတွက် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လွှဲပေးလိုက်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ရှင်ဘိုမယ် ဆိုတဲ့ ရှမ်းမကြီးကဖြင့် ခင်ဗျားအပေါ် ကောင်းလိုက်တာ လွန်ရော၊ ဟောဟို သေတ္တကြီးတွေထဲမှာ ကတ္တီပါလိုက်ကာကြီးတွေ၊ ပြည့်ဖိုးကာကြီးတွေ၊ ပတ်တီးဆရာ စိန်လက်ညှိုးတို့လဲ ဆိုင်းအစုတ်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မှန်စီရွှေချ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးတွေနဲ့ ဖြစ်ကုန်ပြီဗျ ၊ အရင်လို ကြုံရာဘုန်းကြီးကျောင်းက အောက်လင်းမီးတွေ ငှားပြီးကရတဲ့ မြိုင်မဟာအငြိမ့်အစုတ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟောဟို အင်ဂျင်စက်ကြီးဟာ ကိုယ်ပိုင်စက်ကြီးဗျ၊ ဗလာလဲ မကတော့ဘူး၊ ရုံသွင်းတဲ့ ဇာတ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ မီးဆလိုက်တွေဆိုတာလဲ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က..

. “နင်တို့ပြောတာနဲ့ ငါတောင် မြိုင်မဟာဇာတ်ကို ကြည့်ချင်လာပြီ

”ဟု ပြောလိုက်ရာ ငွေနှဲဆရာ ကိုကြက်ရိုးက...

“ခင်ဗျားကြည့်ချင်ရင် ဟောဒီညမှာကို ဘောလုံးကွင်းမှာ ရုံထိုးပြီး
ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကို ကပြလိုက်ချင်တယ်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြစိန်က..

“ဖြစ်နိုင်ရင် လုပ်လိုက်စမ်းပါကွယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား အမှန်တကယ်ပင် ဘောလုံးကွင်း၌
ဇာတ်ဆင်ကြီး ဆောက်ခဲ့ကြလေ၏။ အမှန်တကယ်ပင် ကပြခဲ့ကြ၏။

သို့ရာတွင် ပွဲကြည့်သူက ဒေါ်မြစိန်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်၊ မော်လမြိုင်
တစ်မြို့လုံးလိုလို လာကြည့်ကြ၏။ ဒေါ်မြစိန်သည် ရှေ့ဆုံးနေရာတွင်
ဇော်ကြီးခင်း၍ ဖလားစုံ ကွမ်းအစ်ကြီး ချကာ ခေါင်းအုံးကြီးနှစ်လုံးကို မှီပြီး
ကြည့်ရှုရင်း ပျော်၍နေလေတော့၏။ ပရိသတ်ထဲမှ
တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ဒေါ်မြစိန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပုံကို
လှမ်း၍ကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေလေ၏။ ကယ်ထိုက်သူကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကြီး
ကယ်ဆယ်စောင်မလိုက်ရသော ကောင်းမှုကြောင့်လဲ ရင်ထဲတွင် အကျေနပ်ကြီး
ကျေနပ်နေလေ၏။ ထိုသူကား ရှင်ဘိုမယ် အမည်ခံ ရှမ်းမကြီး ဒေါ်စောလှနွယ်ပင်
ဖြစ်၏။ ထိုသူပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ဇာတ်လိုက် မမြဲလေးဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူတို့အား
အသိမပေးပါဘဲလျက် သိနှင့်လောက်ပါပြီ။

XXXXXXXXXX

ဒိုရင်း ရောက်လာခြင်း

မမြလေးသည် ငှင်း၏ အလုပ်သမား ကပြားမလေးစင်သီယာထံတွင် အင်္ဂလိပ်စကား အင်္ဂလိပ်စာတို့ကို သင်ယူလေ၏။

“စင်သီယာရယ်၊ စကော့ချေးမှာဆိုတော့ ဘိုမတွေ့လာတာ၊ ဘိုလို ပြောတတ်မှဖြစ်မယ်၊ ငါ့ကို မြန်မြန်တတ်အောင် သင်စမ်းပါဟယ်”

ဟု မမြလေးက ဆိုသဖြင့် စင်သီယာလည်း မမြလေးအား အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ မှ အစပြုကာ သင်ကြားပြသပေးလေ၏။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောမှာမူ စင်သီယာနှင့် နေ့စဉ်ပြောဆိုနေရသောကြောင့် မမြလေးသည် မကြာခဏပင် စကားပြောတတ်လေတော့၏။ စာမှာ သေစာရှင်စာ ဖတ်နိုင်သည်အထိ အတော်ကလေးခဲခဲယဉ်းယဉ်း သင်ယူရလေ၏။ ဤသို့ သင်ယူနေစဉ်အတွင်း၌ ဒိုရင်း ဟု ခေါ်သည့် ကပြားမလေးတစ်ဦးသည် မမြလေးထံ၌ အလုပ်လုပ်လိုသည်ဟု ဆိုသဖြင့် မမြလေးလည်း ခေါ်ထားလိုက်လေ၏။ ။ ဒိုရင်းမှာ မိဘမဲ့၊ မိခင်အားထားရှာမဲ့ ဖြစ်သောကြောင့် မမြလေး အိမ်၌ပင် နေရလေတော့၏။ ထို့အပြင် ဒိုရင်းသည် စကားမပြောတတ်ရှာသူလေးလည်း ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကဆိုလျှင် ခရစ်ယာန် သီလရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖွင့်ထားသော မိဘမဲ့ကလေးများနှင့် ဆွဲအနားမကြားသူများကျောင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ဘူးသည် ဆို၏။ ထို့ကြောင့် စင်သီယာက.

.. “မမရယ်....ဒိုရင်းက စကားမှ မပြောတတ်တော့ မမအတွက် အကူအညီမှ ရပါ့မလား”

ဟု မေးလေ၏။

“စကားမပြောတတ်တော့ ပိုပြီး နှုတ်လှံတာပေါ့ကွယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နှင့်လျှာကိုတောင် ဖြတ်ပစ်လိုက်ချင်တာ၊ နင်ဟာ သိပ်ပြီး စကားများတယ် စင်သီယာ”

ဟု မမြလေးက ပြောလေ၏။ ဒိုရင်းသည် မမြလေးထံ၌ အနေကြာလာသောအခါတွင် မမြလေးအား တစထက်တစ ခင်မင်လာလေ၏။ သို့တည်းမဟုတ် အားကိုးလာလေ၏။ အစ်မရင်းသဖွယ်လည်း သိသောဇဉ် တွယ်လာလေ၏။ ဒိုရင်းသည် စကားမပြောတတ်သည်မှအပ ကျန်သောအရာများတွင် တော်၏။ ။ ခိုင်းလှိုက်သော အရာများကို ပီပီရီရီ ဆောင်ရွက်တတ်၏။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်လည်း ရှိ၏။ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံလေ၏။ ။ တစ်နေ့တွင် မမြလေးသည် ဒိုရင်းအား.

“စိန်နားကပဲ ဝယ်သွားတဲ့ ဒေါ်မြသန်းကြီး အလုံလမ်းမှာ နေတယ်။ သူ့ဆီက ကျွန်တို့ ဇေယျာရာဇဝတ်ရုံ သွားတောင်းချေ၊ ခြံနံပါတ်က ရှိမိတဲ့ အဲဒီ ခြံနံပါတ်ရှိမိက နှစ်ကွက် ရှိတယ်။ ဒေါ်မြသန်းကြီး ခြံက ရှိမိဘိ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒိုရင်းက “ဘီ” ဆိုသော စကားလုံးကို မကြားလိုက်သဖြင့်... “ဟင်...ဟင်” ဟု ပြန်မေးရာ မမြလေးက... “ဘီ...ဘီ” ဟု အော်ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးကပင်.

“ဒိုရင်း မှားမယ်နော်၊ ဘီ ဆိုတာ သေချာမှတ်သွား”

ဟု သတိပေးလိုက်ရာ ဒိုရင်းသည် သူ၏လက်ချောင်းများကို ကွေး၍ မှတ်သားနေလေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ဒိုရင်းက မမြလေးအား ပြုံးပြရင်း သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်မကို လက်ညှိုးဖြင့်

ထောက်ပြလေ၏။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှ လက်ချောင်းများ ကွေး၍ ဆက်ပြ၏။ ဘယ်ဘက်လက်မှ လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ကွေးပြ၏။ ထိုအခါ အကင်းပါးလှသော မမြလေးက..

“ဟဲ့...ဒိုရင်း၊ နင် အခု ပြနေတာတွေဟာ အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ တွေလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဒိုရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါလဲ နင့်ဆီက အဲဒီသင်္ကေတတွေ သင်ထားဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ လက်ဖြင့် ပြသော အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ သင်္ကေတများကို ဒိုရင်းထံမှ သင်ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်လည်း ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်လိုက်သည် ဖြစ်ရာ မမြလေးနှင့် ဒိုရင်းတို့သည် အကြောင်းရှိလျှင် ထိုသင်္ကေတနှင့် ပြောဆိုနိုင်ကြလေတော့၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် ဒိုရင်းကို စိတ်ချရသောအခါ၌ ၎င်း၏အဖြစ်အပျက် အစအဆုံးကို ပြောပြပြီးလျှင် ၎င်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုပါ ပြောပြလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဒိုရင်းကလည်း လိုအပ်ရင် အကူအညီပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ မမြလေးသည် ၎င်းလက်စားချေလိုသောသူများနှင့် ပက်သက်သည့် သတင်းကို ဒိုရင်းသည် စေ့စပ်သေချာသဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မမြလေး အလိုရှိသည့် သတင်းများကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းပေးလေတော့၏။ စင်သီယာမှာမူ

စက္ကေဇေးရှိ မြင်မဟာ စိန်တိုက်၌သာလျှင် အချိန်ကုန်လျက်ရှိလေတော့၏။
ဒိုရှင်းမှာမူ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ ပဲခူးစသော မြို့သုံးမြို့တွင် ပုံသဏ္ဌန်အမျိုးမျိုးဖြင့်
မမြဲလေးအတွက် အရွေးကြီးသော သတင်းများကိုထောက်လှမ်းပေးပို့နေလေ၏။
ဤသို့ ပြုလုပ်နေသည်ကို စင်သီယာရှော ဘတ်တလာပါ မရိပ်မိကြပေ။ သစ္စာရှိသော
ဂေါ်ရခါး အစောင့်ကြီးမှာမူ သစ္စာရှိခြင်းမှလွဲ၍ စပ်စုခြင်းအလုပ်၌
အလျဉ်းမရှိသည့် အားလျော်စွာ မမြဲလေး၏ အကြောင်းကို လုံးဝသိရှိခြင်း
မရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် အကြံသမား မမြဲလေးအဖို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး
ကြံစည်ခွင့် ရရှိလေတော့၏။

XXXXXXXXXX

လက်စားချေပြီ

တစ်နေ့သ၌ ပဲခူးမြို့ လူကုန်ထိန်းမှူး နေသော ရုပ်ကွက်ရှိ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆီသို့ စာတိုက်မှ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာလေ၏။ စာတွင် ဒေါ်အလစ်ပြုပြီး ဟု လိပ်စာတပ်ထားသဖြင့် ထိုအိမ်ကြီးရှင် သူဌေးမကြီး မပြုူးသည် စာကို ဖောက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ရှင်မှ လျှော်တစ်မျိုးဖြင့် ရက်ထားသော ပိတ်နီစလေးတစ်စ ထွက်လာသဖြင့် ထိုပိတ်စလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ရွှေရောင်တောက်သော လျှော်မျှင်ကလေးများဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော အောက်ပါစာတန်းကို တွေ့ရလေ၏။

အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့စွာတမ်း သေပေတော့

မပြုူးသည် အထက်ပါစာကို ဖွင့်ဖတ်ပြီး...

“ဘယ်သူကများ ဒါလောက် ကတ်သီးကတ်သတ် လက်ဝင်ခံပြီး နောက်လိုက်သလဲ မသိဘူး၊ မဟုတ်မှလွဲရော၊ ကွန်ဗင့်ကျောင်းတုန်းက ကျောင်းနေဖက် ကောင်မတွေပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဧပြီလလဲ နီးလာပြီဆိုတော့ ဧပြီဖူး လုပ်ကြတာနဲ့ တူပါတယ်”

ဟု တွေးကာ ထိုပိတ်စလေးကို ငှင်း၏ လှိုင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ရစ်ချတ်အား ပေးလိုက်လေ၏။ ရစ်ချတ်သည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက်..

“နောက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ တစ်ယောက်ယောက်ကများ တကယ်သတ်ဖို့ သတိပေးတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊ ပုလိပ်ဘက်ကို အကြောင်းကြားထားရင် မကောင်းဘူးလား မမပြူးရယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မပြုူးက...

“ယူကလဲ သိပ်ပြီး ခိုးခိုမကြီးတာပဲ၊ ဧပြီလမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အရူးလုပ်တဲ့ ဧပြီဖူးကို မေ့နေပြီလား၊ ကွန်ဗင့်ကျောင်းတုန်းက ကျောင်းနေဖက် ဟာမတွေ နောက်တာ ဖြစ်မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရစ်ချတ်က...

“နိမိတ်မရှိ နမာမရှိဟာကြီး၊ လွှင့်ပစ်လိုက်ပါဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ထိုပိတ်စအနီကလေးအား မပြုူးလက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မပြုူးက...

“အမှတ်တရ သိမ်းထားရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အချိန်မီရှင် လှလှဆီ ပို့ပေးရမယ်၊ အဲဒီလို ပို့လို့လဲ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ၊ လှလှကအငြိမ့်သမ၊ ယိမ်းသမကနေ သူဌေးကတော် ဖြစ်သွားတာ၊ ဧပြီဖူးတွေဘာတွေ နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

ဟု ထို့နောက် မပြုူးသည် ထိုပိတ်စနီလေးအား ၎င်း၏ ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်လေတော့၏။ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပွားပြီး တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ၌ ဖို့ဒ်ကားသစ်လေးတစ်စီးသည် ထောက်ကြန့် ရာဘာခြံအနီးတွင် အရပ်ခို၍ ရပ်ထားလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ပဲခူးဘက်မှလာသော အော်စတင် ကားလေးတစ်စီးသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းနှင်လာလေ၏။ ထိုအခါ ရပ်ထားသော ဖို့ဒ်ကားလေးသည် စက်နွဲ့လိုက်ပြီးလျှင် ပဲခူးဘက်မှလာသော အော်စတင်ကားလေးနှင့် ချိန်သားကိုက်၍ ရွှေ့တည့်တည့်မှ ကန်လန်မောင်း၍ဝင်ကာ ရပ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဖို့ဒ်ကားပေါ်မှ မျက်နှာဖြူမည်းများကဲ့သို့ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော မိန်းမတစ်ဦးသည် ဆင်းလာပြီးလျှင် အော်စတင်ကား မောင်းလာသော မိန်းမအား...

. “ဝွတ်တမောနင်း အဲလစ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် အော်စတင်ကား မောင်းလာသော အဲလစ် ခေါ် မပြုူးကလည်း..

. “မောနင်း”

ဟု ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖို့ဒ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော မိန်းမက...

“ဟက်ယူရီစီမိုင်ပရဲဆင့်(ရှင် ကျွန်မ ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ကိုတော့ ရရဲ့ နော်)”

ဟု ဘိုသံပါပါ မေးလိုက်ရာ မပြုူးက..

. “ထင်သားပဲ၊ အဲဒီပိတ်စကလေး ရကတည်းက အိုင်နဲ့ကလပ်မိတိုက်က
တစ်ယောက်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ သူ့နာမည်ကို အိုင် မေ့နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုဒ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော မိန်းမက..

. “အိုင်တွေ ချောင်းတွေ လုပ်မနေနဲ့ ကောင်မရေ၊ ငါ့နာမည် မြလေးတဲ့၊
ညည်းတို့အားလုံး ပင်လယ်ထဲမှာ သေသွားပြီလို့ ယူဆထားတဲ့ မြလေးလေ၊ ငါ
မသေဘူး၊ ရေကူးတတ်တယ်တဲ့၊ ငါ့ချစ်သူ ရစ်ချတ်ကို အပိုင်စီးချင်တာနဲ့ ငါ့ကို
ချောက်တွန်းလိုက်တဲ့ ငရှပ်မ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် မျက်မှန်ကို ဖြုတ်ပြုလိုက်လေ၏၊ နဖူးတွင်
ရစ်ပ်ကျနေတသာ ဆံပင်များကို ပင်၍ တင်ပြလိုက်လေ၏။ ကားထဲမှ မပြူးသည်
ထိန်လန့်ခြင်းထက် အံ့သြခြင်းက ပိုနေလေ၏။ ထို့နောက်..

“ယူ သရဲခြောက်ပြနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟု မပြူးက မေးလိုက်ရာ မမြလေးက

... “ငါက ဘာဖြစ်လို့ သရဲခြောက်ပြရမှာလဲ၊ ငါက သေမှ မသေဘဲ၊ သေမှာက နင်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မပြူးသည် ၎င်း၏ပိုက်ဆံအိပ်ထဲတွင်
အသင့်ပါလာသော မိန်းမကိုင် ခြောက်လုံးပြူးကို နှိုက်ယူလိုက်လေ၏။

“သေနတ်နှိုက်နေတာလား ကောင်မရဲ့၊ မြလေးက မပိုင်ရင် မလုပ်ပါဘူး၊
နှင့်သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်မရှိဘူးဟဲ့၊ လဆန်းသုံးရက်နေ့တိုင်း နင်ဘာဟ်တိုက်ကို
လာတာရယ်၊ ရစ်ချတ်က လိုက်ပို့တာရယ်၊ နင်ပိုက်ဆံအိပ်ထဲမှာ
သေနတ်ကလေးတစ်လက် ပါတာရယ်၊ ငါသိပြီးပါပြီ။ ဒီနေ့ ရစ်ချတ် ငါ့ကို
လှိုက်မပို့နိုင်ဘူး၊ ရစ်ချတ် ဝမ်းတွေ သွားနေတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်အောင်လဲ ငါ
မိမ့်ခဲ့တာတဲ့၊ ဒီမှာ နှင့်ကျည်ဆန်တွေ”

ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် ၎င်း၏အိတ်အတွင်းမှ ကျည်ဆန်များကို ထုတ်၍
မပြူး၏ ကားအတွင်းသို့ ပစ်ချပေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီ ကျည်ဆန်တွေ ရဖို့လဲ နှင့်အခန်းကို ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်ရှိတဲ့ နှင့်အိမ်က
မိန်းကလေးနဲ့ ငါ့ဆီက တပည့်မကလေး ပူးပေါင်းပြီး ကြံစည်တာ၊

နင့်သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်တွေ ငါရထားတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ နင်က သေနတ်ကို ကျည်ဆန် ရှိမရှိ မစိတ် အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လာတာကိုး၊ အမှန်က နင့်ကို ငါ ညည်းပြီးမှ သတ်မလို့၊ အခုလို လတ်တလော သေခွင့်ရတာကိုပဲ နှင့်အတွက် ဆွလာဘဲလို့ သဘောထားလက်ပါ၊ ဟောဒီကကွက်လေးဟာ ငါတို့ ဇာတ်ထဲမှာဆိုရင် ကန္နရီပန်းရူး သစ်သီးခြွေကကွက်ပေါ့ ဟယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

ဟု ဆိုကာ လက်ကို တအားလွဲ၍ မပြုူး၏ လည်မျိုသို့ လက်သုံးချောင်းဖြင့် ထိုးဖောက်လိုက်လေတော့၏။ မပြုူး၏ လည်မျိုမှ သွေးများ ပန်းထွက်လာပြီးလျှင် တခါတည်း အသက်ပျောက်သွားလေတော့၏။ မပြုူးလေးသည် ငှင်း၏ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်လာပြီးလျှင် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ကွေ့၍ပြန်လည် မောင်းနှင်သွားလေတော့ သတည်း။

လက်စားချေမှုတွေ ဆက်လုပ်ပြီ

မမြလေးသည် ငှင်း၏ရန်သူဖြစ်သော လူလု၏ သတင်းကို စုံစမ်းရာ လူလုသည် မြို့နယ်စပ်လူကြီး ဦးသန်းအေး၏ကတော် ဖြစ်နေကြောင်း အင်းလျားလမ်းတွင် နေထိုင်ကြောင်း သတင်းအတိအကျ ရလေတော့၏။ ထိုသို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာတွင်လည်း ဒိုရင်း၏ အကူအညီကို အများကြီး ယူရလေ၏။ ဒိုရင်းသည် လူလု၏အိမ်မှ လူများ အဝင်အထွက်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စနစ်တကျ စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုခဲ့လေ၏။ အလေ့အထများကို မှတ်သားခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ အတိအကျ မှတ်သားပြီးသောအခါ၌ အကြောင်းစုံကို မမြလေးအား သတင်းပေးလေ၏။ မမြလေးသည် အကျအန အကုန်စေ့စေ့ ထပ်မံလေ့လာပြန်လေ၏။ ထိုသို့ လေ့လာစဉ်အတွင်း၌ပင် ကျွန်းတွင် နေထိုင်သည့် ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးသည် မမြလေးအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ မမြလေးသည် ဒေါ်စစ်ကောင်းကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လေ၏။

“ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီး...ဘယ်လို ရောက်လာတာတုန်း၊ ပဿူလှေတွေနဲ့ လိုက်လာတာလား”

ဟု မမြလေးက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းက...

“ပဿူလှေတွေနဲ့ လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး မြလေးရဲ့၊ ညည်းရဲ့ မြို့မဟာလေကြီးတို့ကျွန်းနားအရောက်မှာလေ့မှန်တိုင်းကျလို့ ကျွန်းမှာ ခဏဝင်ပြီး ခိုတယ်လေ၊ မာလန်မူးစလ်ဗူးတို့ ဘာတို့ တို့ဆီကို ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီမှာ အမေဒေါ်ခိုက် ညည်းလဲ တခေါက်တလေ မြလေးဆီကို သွားချင်သွားဦးလို့ ခွင့်ပေးလိုက်လို့ ငါ့မြင်မဟာ စက်လှေကြီးနဲ့ လိုက်လာတာ၊ သူတို့က ညည်းရဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ရှာရလွယ်တာပေါ့လေ”

ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလေ၏။

“ဒေါ်စစ်ကောင်း ကျွန်းမှာ ပျင်းနေပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မနဲ့ နေတော့ပေါ့”

ဟု မမြလေးက ပြောလေ၏။

“ညည်းနဲ့ နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ခဏတဖြတ်ပဲ ကောင်းတယ်၊ ဟိုမှာ အမေဒေါ်ခိုက်တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ငါ့အဖို့ ဘယ်မှာနေနေ ပျင်းတယ် ပျော်တယ် မရှိပါဘူးကွယ်၊ လူဟာ အုပ်စုထဲမှာ နေပြီး အဖော်မဲ့ချင် မှုနေနိုင်တယ်၊

တစ်ယောက်တည်း နေရပေမယ့် အဖော်အပေါင်းနဲ့ နေရသလို ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလေ၏။

“ကျွန်မကလဲ မြို့မှာလာပြီး သူဌေးမကြီး လုပ်နေရပေမယ့် ဒေါ်စစ်ကောင်းကို အမေသိရတိုက် လွှမ်းမခံရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာက တာဝန်က ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မရဲ့ ရန်သူတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဇီဝိန်ခြေရမယ်၊ အဲဒီလို ဇီဝိန်ခြေပြီးရင်တော့ ကျွန်မလဲ ဒေါ်စစ်ကောင်းတို့နဲ့အတူ လာပြီးနေမှာပါ။ အခုတော့ သူဌေးမကြီးလို၊ စောဘားကတော်ဟောင်းကြီးလိုလို ဝိုက်ဖမ်းပြီး နေနေရတယ်၊ နာမည်ကလည်း မမြဲလေးမဟုတ်ဘူး၊ စောလှနွယ်လို့ ဖြစ်နေပြီ ဒေါ်စစ်ကောင်းရဲ့”

ဟု မမြဲလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

“အခု ညည်း ဘယ်သူ့ကို သတ်ပြီးပြီလဲ”

ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက မေးလေ၏။

“မပြုးကို သတ်ပြီးပြီ၊ လှလှနဲ့ အရေးပိုင်ကို သတ်ရဦးမယ်”

ဟု မမြဲလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်စစ်ကောင်းကင်

“ဒီမှာ မြဲလေး၊ ညည်းရဲ့ ရန်သူကို ညည်း လက်စားချေတာနဲ့ ပက်သက်လို့ မှားတယ်လို့လဲ ငါ မပြောချင်ဘူး၊ မှန်တယ်လို့လဲ မပြောချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါလို့လဲ ငါ မတိုက်တွန်းဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့လို့လဲ ဖြင့် မကန့်ကွက်လိုဘူး၊ ညည်းသဘောအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညည်းကို ငါပြောချင်တဲ့ စကားတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဘေးဒုက္ခကို ကျေကျေနှစ်နှစ် ခံယူခြင်းရယ်၊ ကံကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို လက်ခံခြင်းရယ်၊ အကြောင်းအကျိုး ဆိုသည်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ထားခြင်းရယ်၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲ နေခြင်းရယ်ဆိုတဲ့ အချက်လေးချက်ပဲကွယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြဲလေးက.. “

ရှင်းပြမိန်းပါဦး ဒေါ်စိန်ကောင်းရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် နားမလည်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလို မြလေးရဲ့ ၊ လူဟာ ဒုက္ခရောက်လာခွင် ဟိုလူကြောင့် ဒီလူကြောင့်လို ထင်တတ်ကြတယ်၊ ဥပမာကွယ်... လူလူတို့ မပြုမူတိုက် ဒုက္ခရောက်အောင် ချောက်တွန်းကြတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအခါမှာ မြလေး ဒုက္ခရောက်တယ် ပဲထားဦး၊ တကယ် သဘောပေါက်ရမှာက သူတို့ ချောက်တွန်းလို့ မြလေး ဒုက္ခရောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခရောက်စရာရှိလို့ကို သူတို့က ချောက်တွန်းခွင့် ရကြတာ၊ သံသရာတလျှောက်လုံးမှာ လူဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကို ရှေ့တန်းတင်ခဲ့မယ်၊ ကိုယ်ကျိုးတွေ ကြည့်ခဲ့မယ်၊ သူတပါးအပေါ် ညစ်ခဲ့မယ်၊ သူတပါးကို ဒုက္ခပေးခဲ့မယ်၊ အဲဒါတွေဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ လာပြီး စုပေါင်းပြီး မကောင်းကျိုးတွေ ပေးပြီဆိုပါတော့ကွယ်၊ အဲဒီမှာ လူဟာ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒုက္ခဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ပထမဆုံး နားလည်ထားရမှာကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လှမချနဲ့တော့၊ ငါပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုတွေဟာ စုပေါင်း ရောက်ရှိလာပြီ၊ အဲဒီတော့ ဒုက္ခတွေကို ခါးစည်းပြီး ခံတာဟာ သဘာဝအကျဆုံးပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ရမယ်၊ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်တာဟာ ဘေးဒုက္ခကိုကျေကျေနပ်နပ်ကြီးခံယူခြင်း ဖြစ်တယ်”

ဟု ဒေါ်စိန်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒေါ်စိန်ကောင်းဟာက တော်တော်ကို သဘာဝကျတယ်”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

“အေး...ဒုတိယ အချက်ကို ပြောရဦးမယ်၊ လူဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာရင် ဖြစ်စေ၊ အောင်မြင် ဖြစ်ထွန်းလာရင်ဖြစ်စေ၊ ငါတော်လို့ ငါတတ်လို့လို့ အောက်မေ့တတ်ကြတယ်။ အမှန်က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ သံသယတလျှောက်လုံးမှာ ပြုခဲ့တဲ့

ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ အကျိုးပေးခြင်းသာ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလို နားလည်လိုက်ရင် ဘဝင်မြင်စရာ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်၊ အဲဒါဟာ ကံကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လက်ခံခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်”

ဟု ဒေါ်စိန်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“ပြောပါဦး ဒေါ်စိန်ကောင်း၊ ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ်”

ဟု မမြလေးက ပြောလေ၏။

“ဒီလောကကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှတွေဟာ သူ့အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ ဖြစ်ပျက်တာကြီးပဲ၊ အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်တဲ့ အကျိုးတရားရယ်လို့ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ အကြောင်းအကျိုး ဆုံဆည်းဖြစ်ပေါ်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ထားခြင်းပဲ”

ဟု ဒေါ်စိန်ကောင်းက ပြောလေ၏။

“ပြောပါဦး ဒေါ်စိန်ကောင်း”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီတော့ အကျိုးတရားဆိုတာ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်တာပဲ၊ ကိုယ်လုပ်လို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ပဲ၊ လူတွေဟာ ချမ်းသာရင် ကိုယ်ရှာလို့ ချမ်းသာတယ် ထင်တယ်၊ အောင်မြင်ရင်လဲ ကိုယ်တော်လို့ အောင်မြင်တယ်ပဲ ထင်တယ်၊ အခုတော့ အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို နားလည်သွားရင် ဘာမှမလုပ်ပဲ၊ ဘာကိုမှ မရှာမိပဲ၊ လောကကြီးမှာ အလိုက်သင့်လေး နေသွားရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

ဟု ဒေါ်စိန်ကောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက...

“ကျွန်မတော့ ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်စိန်ကောင်း ပြောတာ ဟုတ်မှာပါပဲလေ၊ ဒေါ်စိန်ကောင်း ဒီမှာ နေသလို့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေပါ၊ လိုလေသေးမရှိအောင် ကျွန်မ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် ဒေါ်စိန်ကောင်းအတွက် အစစအရာရာ စီမံပေးလေ၏။ ဒေါ်စိန်ကောင်းက ယောဂီရောင် ဝတ်စုံများ ဝတ်ချင်သည်ဆို၍ မမြလေးက ချုပ်ပေးရလေ၏။

“ဒေါ်စိန်ကောင်းကြီးက ဥပုသ်ဇရပ်လဲ သွားတာ မဟုတ်ဘဲ ဒီအရောင်ကြီးတွေ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ လူအထင်ကြီးအောင် ဝတ်တာလား”

ဟု မမြလေးက မေးလေ၏။

“အသက်ကြီးလာတဲ့ မိန်းမကြီးတွေ ဒီအရောင်ကို ဝတ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ငါက တခြားအရောင် ဝတ်လို့ရှိရင် တစ်ဘာသာ ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ အများနဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်မယ့် အရောင်ကို ဝတ်တာ၊ တကယ်က ငါဟာ ယောဂီရောင်ကို မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အနေနဲ့ လူတွေနဲ့ တသီးတခြား မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဆန့်ကျင်ဘက် မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အစစအရာရာမှာ လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ညညညွတ်ညွတ် ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်”

ဟု ဒေါ်စစ်ကောင်းက ပြောလေ၏။ မမြလေးသည် ဒေါ်စစ်ကောင်းကြီးအား မိခင်သဖွယ် ပြုစုလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် လူလှကို သတ်ရန်အတွက် အခွင့်အရေး အကူအနံ့ ရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မမြလေးသည် ရုပ်ဖျက်၍ လှလှ၏ အမိသို့ သွားလေ၏။ လှလှ၏ ခြံတံခါးသို့ ရောက်သောအခါ...

“ပန်းဝယ်ချင်လို့ပါရှင်”

ဟု မမြလေးက ပြောရာ လှလှက တံခါးလာ၍ ဖွင့်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် နူးပြီးသောပန်းများကို ကျောက်ခုံလေးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း မမြလေးကို ပြလေ၏။ မမြလေးသည် လှလှ၏ စကာအတွင်းမှ ပန်းများကို ရွေးချယ်ရင်း.

.. “ဒီမှာရှင့်၊ အငြိမ့်မင်းသမီး မမြလေးဆိုတာကို ကြားဖူးသလား”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ လှလှသည် မမြလေး၏ မျက်နှာကို ဆတ်ကနဲ မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးသည် မျက်မှန်များ၊ သွားတုများ၊ ဆံပင်တုများကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဟဲ့...လှလှ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ညည်းတို့ ဒုက္ခပေးလိုက်တဲ့ မြလေးလေ၊ မြိုင်မဟာ အငြိမ့်အဖွဲ့က မြလေးပေါ့၊ ညည်းဆီငါ ပုဂ္ဂိုလ်အနှိုက်လေး ပို့လိုက်တာ ရတယ် မဟုတ်လား၊ အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့ကျစတမ်း” လေ၊ အခု ညည်းခံဖို့ အလှည့်ရောက်ပြီ”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်ရာ လှလှသည် ကြောက်လွန်းသဖြင့် အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေ၏။

“ညည်းနဲ့ ကြိဖော်ကြိဖက် မိပြူးလဲ ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေရှာပြီ၊ အခု ညည်းအလှည့်ပဲ၊ ငါ ဒုက္ခရောက်အောင်၊ ငါ့ ချစ်သူနဲ့ ကွဲအောင် ညည်းလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီမကောင်းမှုတွေအတွက် ညည်းကို အပြစ်ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လှလှက မျက်ရည်များ ကျလာလေ၏။ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ
တောင်းပန်လေ၏။

“ညည်းက ဒီအခြေအနေရောက်လာတော့ အငြိမ့်ကနဲတာ မေ့သွားပြီလား၊
ညည်းက မေ့ပေမယ့် ငါက မမေ့သေးဘူး၊ မသေခင် ငါကတာ ကြည့်သွားပါဦး”

ဟု ဆိုကာ မမြလေးသည် လှလှအား အကျအန ကပြလေ၏။ ထိုသို့ ကပြရင်း...
“သေပေတော့” ဟု ဆိုကာ လှလှ၏ လည်မျိုးအား လက်သုံးချောင်းဖြင့် ခွပ်ကနဲ
ထိုးဖောက်လိုက်လေတော့၏။ ထိုသို့ ထိုးဖောက်ပြီးနောက် တဟားဟား
ရယ်မောလိုက်လေတော့ သတည်း။

စိန်ဆံထိုးကလေး တစ်ချောင်း

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဒီရင်းသည် မမြဲလေးအား သတင်းတစ်ခု လာပေးလေ၏။ ထိုသတင်းမှာ စက္ကတေးရီးယက်ရုံး၌ ပျော်ပွဲရှင်ပွဲများ ပြုလုပ်မည့်သတင်း ဖြစ်၏။ ထိုပျော်ပွဲရှင်ပွဲတွင် ငွေစံပယ်ဖြူ အငြိမ့်အဖွဲ့ကို ငှားရမ်းထားသည်လည်း ဖြစ်၏။ ထိုငွေစံပယ်ဖြူ အငြိမ့်အဖွဲ့ သည် လူကြီးလူကောင်းများကို ဖျော်ဖြေရမည့်အဖွဲ့ ဟုလည်း သိရ၏။ ထိုပျော်ပွဲရှင်ပွဲများ မပြုလုပ်မီ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ထိုစက္ကတေးရီးယက်ရုံး၌ မြို့ပိုင်နယ်ပိုင်များအားလုံး အစည်းအဝေးလုပ်ကြမည့်အကြောင်း၊ ထိုအစည်းအဝေးသို့ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်လည်း တက်ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမြို့ပိုင်နယ်ပိုင် အရေးပိုင်များ၏ အစည်းအဝေးပြီးသည့်နောက် ပျော်ပွဲရှင်ပွဲများ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်သည် ငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ့်အဖွဲ့ ကို ကြည့်ရှုရာ၌ ပါဝင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သတင်းရရှိလေတော့၏။ ထိုအခါ မမြဲလေးသည် စက္ကတေးရီးယက်ရုံး၌ ကပြမည့် ငွေစံပယ်ဖြူအငြိမ့်အဖွဲ့ကို ရှာဖွေကာ လက်ထောက်မင်းသမီးအဖြစ် ကပြနိုင်ရန် ကြံစည်လေတော့၏။ ထိုသို့ ကြံစည်နေစဉ်အတွင်း၌ပင် မန္တလေးရှိ အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်၏ လိပ်စာဖြင့် စာတိုက်မှ ပုဝါအန်ကလေးကို ပို့လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပို့လိုက်ပြီးလျှင် ရွှေဆံထိုးတစ်ချောင်း ပြုလုပ်လေ၏။ ရွှေဆံထိုးမှာ ဆေးမှင်ထိုးသောစိုက်ကဲ့သို့ အဖျားတွင် ချွန်၍ နှစ်ခွဲဖြစ်အောင် လုပ်ထား၏။ ပြီးလျှင် ဆံထိုးအား ဝင်းပိတ်မဟုတ်ဘဲ အခေါင်းကုတ်ထား၏။ ဆံထိုးထိပ်တွင် တပ်ထားသော စိန်ပွင့်ကလေးကို လှုပ်ရှား၍ ရအောင် ပြုလုပ်ထား၏။

ထို့နောက် ရသေ့မကြီး ဒေါ်သီရိထံမှ ကြားသိခဲ့ရဖူးသော အဆိပ်ဖော်နည်းအတိုင်း အဆိပ်များကို ဖော်စပ်လိုက်လေ၏။ ရွှေဆံထိုးကလေးပြီးသောအခါ၌မူ အိမ်၌ ဇာတ်စင်ပေါ်မှ လှမ်း၍ ပေါက်ရမည့် အကွာအဝေး အနိမ့်အမြင့်အတိုင်း ပြင်ဆင်၍ လကမ္မန်းတည့်စေရန် ပြန်လည်လေ့ကျင့်ခဲ့လေ၏။ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ၌ ဒီရင်းအား...

“ဒီရင်း ငါက ဇာတ်ခုံပေါ်ကနေ ကရင်းနဲ့ ငါရန်သူကို ရှာဖို့ဆိုတာ မျက်စိမှားသွားနိုင်တယ်။ ညည်းက ပွဲခင်းထဲကနေပြီး ငါသတ်ရမယ့် အရေးပိုင် ဝင်းမောင်ကို သေသေချာချာ ရှာရမယ်။ ပြီးတော့ ငါမြင်သာလောက်တဲ့ နေရာကနေပြီး ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို ငါတို့သင်္ကေတနဲ့ လှမ်းပြီးပြရမယ်။ လူဆိုတာ ပျံ့ကြည့်ရင်းနဲ့ ထပြီးသွားရင် သွားတတ်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ တခြားလူက အစားဝင်ထိုင်ပြီး ထိုင်ချင်လဲ ထိုင်လေ့ရှိတယ်။ လူမှားပြီး မပစ်မိအောင်တော့ ညည်းကပဲ ဂရုစိုက်ရမယ်။ နောက်ဆုံး ပစ်ခန်းမှာ ငါက ဂျူးဝါး သေချာရဲ့လားဆိုတဲ့ သင်္ကေတနဲ့ မေးမယ်။ ညည်းဆီက သေချာပါတယ် ဂျူးဝါးဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးအချက်ပေးသင်္ကေတ ပြန်ကြားမှ ငါက ပစ်ပေါက်လိုက်မယ်”

ဟု အကျအန အချိန်းအချက် လုပ်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ အချိန်းအချက် အကျအန

လုပ်ပြီးနောက် အငြိမ်ဆရာအိမ်သို့ သွားကာ သီချင်းတိုက်ရ၏။ အကတိုက်ရ၏။ အကယ်၍ ပျက်ကွက်လျှင်လည်း ခွင့်တောင်းရ၏။ ဆင်းရဲသား အငြိမ်သမလေးနဲ့ တူအောင်လည်း သေတ္တာဟောင်းလေးတစ်လုံး ဝယ်ယူ၍ အဝတ်အစားများ ထည့်ရ၏။ မျက်နှာချေကိုပင် ဈေးပေါပေါနှင့် ရနိုင်သော ခွန်လည်ပုံတံဆိပ် မျက်နှာချေကိုသာ အသုံးပြုခဲ့ရ၏။ ဤသို့လျှင် သဘာဝကျကျ သေသေသပ်သပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရင်း ပွဲကရမည့်သည့်ရောက်သေအခါ၌ ဆံထိုးပစ် လေ့ကျင့်ခန်းကို တစ်နှာရိခန့် ထပ်မံလေ့ကျင့်လိုက်လေ၏။ ပြီးမှ အငြိမ်ဆရာအိမ်သို့ သွားကာ အခြားသော အငြိမ်သူ အငြိမ်သားများနှင့်အတူ အငြိမ်စင်ရှိရာသို့ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ မိမိလေး ထွက်၍ကရသောအလှည့်၌ ကပြရင်း ဒီရင်းကို ရှာဖွေလေ၏။ ဒီရင်းသည် ပွဲခင်း၏ ရှေ့ဆုံးထောင့်မှ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်ရင်း မိမိလေးအား အချက်ပြလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မိမိလေးသတ်ရမည့် အရေးပိုင်မင်း ဦးဝင်းမောင်ဆိုသူမှာ ရှေ့ဆုံးတန်း ခုံနံပါတ်(၁၃) ၌ ထိုင်နေသူဖြစ်ကြောင်း ဒီရင်းက အချက်ပြလိုက်လေ၏။ မိမိလေးသည် အငြိမ်စင်ပေါ်တွင် လှည့်ပတ်ကရင်း အရေးပိုင်မင်း၏ လည်ပင်းကို မိမိဆံထိုး တန်းတန်းမတ်မတ်

စူးဝင်သွားစေမည့် သတ်ကွင်းသတ်ကွက်ကို ရှာဖွေရလေ၏။ ထို့နောက် ပစ်ရမည့် အနေအထားကိုလည်း ကြံစည်ရလေ၏။ ထိုသို့ ကြံစည်ရင်း ကနေရလေ၏။ အလုံးစုံ ချိန်သားကိုက်သောအခါ၌ ဒီရင်းအား သေချာရဲ့လား” ဟူသော သင်္ကေတဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။ ဒီရင်းကလည်း သေချာကြောင်း” သင်္ကေတဖြင့် ပြန်အချက်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိမိလေးသည် ဆံထိုးကို လက်ဖြင့် ပင့်ကာ ကျောပတ်ကရင်း ဆံထိုးတွင် စိုက်ထားသော အဆိပ်ထည့်ထားသည့် စိန်ဆံထိုးကို ဖြတ်ကာ လက်ကို ဆိုင်းချက်နှင့်အညီ ဆန်လိုက်ရာ ဆံထိုးသည် ပွဲစုံပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ဦးဝင်းမောင်သည် အော်မျှပင် မအော့နိုင်ဘဲ ငြိမ်ကျသွားလေတော့၏။ ထိုသို့ ငြိမ်ကျသွားသည်ကို သိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် မိမိလေးသည် လူရွှင်တောများ၏ ပြက်လုံးနှင့်အတူ ရောနှော၍ ရယ်မောလိုက်လေတော့သတည်း။

“ဟား...ဟား... ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...

XXXXXXXXXX

ဦးကိုကိုကြီး၏ တောက်ခေါက်သံ

ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြလေး၏ ဖြောင့်ချက်ကို ငါးရက်တိုင်တိုင် ဆက်လက်ယူခဲ့ကြရလေ၏။

ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့ကျမှပင် ဖြောင့်ချက် အပြည့်အစုံ ပြီးလေတော့၏။

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပါပဲရှင်”

ဟု မမြလေးက ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက..

.. “မမြလေး အဖြစ်အပျက်ဟာ ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်လိုပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေကို နားထောင်ရတာ ရင်ထဲမှာ ဟာကနဲ ဟိုက်ကနဲ ဖြစ်နေတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်

“ဒီမှာ မမြလေး၊ ရွစ်ချက်(ခေါ်)ဦးမြိုင် ကျွန်တော်တို့ စီအိုင်ဒီရုံးကို ရောက်နေပြီ၊ သူက ခင်ဗျားနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြလေးက..

.. “ကျွန်မ သူနဲ့ မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ ရုံးမှာ အမှုအစစ်ခံပြီးရင်လဲ ကျွန်မ ကြိုးစင်တက်ရမှာပဲ၊ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့တွေ့ရတော့မှာတုန်း” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်လည်း ဆက်လက် မပြောတော့ဘဲ မမြလေးအား ထောင်ကြီးချုပ်သို့ ပို့ရန် စီစဉ်လေတော့၏။ ထိုသို့ စီစဉ်ရာတွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က.

.. “ဒီမှာ မမြလေး၊ ခင်ဗျားကဲ့ စီအိုင်ဒီမှာ ထားဖို့က ရေရှည်မှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း ထောင်ချုပ်ကြီးကို ပို့ရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် အမှုမပြီးမချင်း မိန်းမဆောင်မှာ သီးသီးသန့်သန့် သန့်သန့်ပြန်ပြန် အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်ဖို့ ထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် သွားတွေ့ပြီး စီစဉ်ထားပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကဲ့ ထောင်ကြီးချုပ် ပို့ရမယ်၊ ဒီရင်းကိုလဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကြုံရာပါအဖြစ် အမှုဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းထားလိုက်ပြီ၊ ထောင်ကျရင်လဲ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ ထားပေးပါ့မယ်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဦးကိုကိုကြီးရယ်၊

အိုင်ပီရယ် ခင်ဗျားကို ထောင့်ဝင်စာ လာတွေ့ပါမယ်။ အဲဒီမှာ လိုတာရှိရင်လဲ
မှာနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအိမ်ကို တစ်ခေါက်ရောက်ပြီးပါပြီ။
စင်သီယာတစ်ယောက်တည်း ရွှေဆိုင်ဖွင့်နေတာဆိုတော့ အရောင်းအဝယ်
မှားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုင်ကို ပိတ်ထားလိုက်ဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ခဲ့ပါပြီ။ ဆိုင်က
ရတနာပစ္စည်းတွေကိုလဲ စင်သီယာနဲ့ အတူ စာရင်းလုပ်ပြီး ခင်ဗျားအိမ်ကို
ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်ပါပြီ။ ထမင်းချက် ဒီရပ်မိတ်ကိုလဲ ပုံမှန်အတိုင်း
အလုပ်ဆင်းဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ခဲ့ပါပြီ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဒီရပ်မိတ်ဘဝမိကိုလဲ အိမ်ကို
မပြန်တဲ့ နေ့ဖို့ မှာထားခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်စိစိကောင်းကြီး စိတ်အေးချမ်းသာ
နေနိုင်ဖို့ရယ်၊ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းဖို့ရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တောင်
ကျွန်တော် ပို့ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်စိစိကောင်း သုံးစွဲဖို့ ဘဏ်မှာ ခင်ဗျားအပ်ထားတဲ့
ငွေတွေထဲက ငွေထုပ်ပေးဖို့ လိုလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ချက်စာအုပ်ကို
ယူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျား ထုပ်ပေးလိုတဲ့ ငွေအမောင့်ကို ရေးပြီး
လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါ။ အဲဒီငွေကို ထုတ်ပြီး ဒေါ်စိစိကောင်းတို့
စင်သီယာတို့လက်ထဲ အရောက်ပို့ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ၊ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေကို ကိုနှိုင်းမောင်က
အကုန်လုံး ဆောင်ရွက်ပြီးပြီ။ ရှစ်ချက် စီအိုင်ဒီကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာလဲ
ကိုနှိုင်းမောင် သွားခေါ်လိုက်တယ်ထင်တယ်”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

“မှန်ပါတယ် မမြလေး၊ ကျုပ်သွားခေါ်လိုက်တာပါ။ ခင်ဗျား တွေ့ချင်မယ်လို့ ကျုပ်က
ထင်မိတာကိုး”

ဟုဆားပုလင်းနှိုင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မ သူ့ကို မတွေ့ချင်ပါဘူးရှင်”

ဟု မမြလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှိုင်းမောင်က...

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတွေ့ချင်မယ့် လူနှစ်ယောက်ကိုတော့ ကျုပ် စိတ်ကူးပြီး
ခေါ်ထားသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးက..

. “ဘယ်သူတွေများလဲပါလဲရှင်”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် အခန်းအပြင်ဘက်သို့လှည့်ပြီး.

.. “ဝင်ခဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် အဘွားကြီးတစ်ယောက်သည် ကသေကမျော ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ၎င်းတို့ကို မြင်လျှင် မမြဲလေးက..

“ဒေါ်မြစိန်ကြီးပါလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မမြဲလေးရယ်၊ နင်သေပြီလို့ အောက်မေ့နေတာ”

ဟု ဒေါ်မြစိန်က ပြောလိုက်လေ၏။

“မသေပါဘူး ဒေါ်မြစိန်ရယ်”

ဟု မမြဲလေးက ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်မြစိန်က

.. “နင် ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ရှမ်းမကြီး ဒေါ်စောလှနွယ်ဆိုပြီး ငါ့ဆီ ရောက်လာတာ နင်ပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြဲလေးက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ပြုံးပြလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

“ဒီမှာ မမြဲလေး၊ ဒီဦးလေးကို ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးသည် ခေါင်းဖြူဖွေးနေသော အဘိုးကြီးအားကြည့်၍.

.. “ဪ...ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ပါလား”

ဟု ပြောဆိုကာ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျလာလေတော့၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် ဆရာကြီး၏ မာရေးသာရေးများကို မေး၏။ ဆရာကြီးကလည်း ပင်စင်ယူပြီးသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါ၌ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားထံ၌ တရားအားထုတ်နေကြောင်း ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မမြလေးသည် ဒေါ်မြစိန်အတွက် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်တွင် ငွေငါးသောင်း ရေး၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ကိုလည်း ငွေငါးသောင်းတန် ချက်လက်မှတ်ကို ရေး၍ ကန်တော့လိုက်လေ၏။ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်သည် မမြလေး ကန်တော့သော ချက်လက်မှတ်ကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးလျှင်

“မမြလေး၊ နင် ငါ့တပည့် ပီသတယ်၊ အခုထိ လက်ရေးလှတုန်းပဲ၊ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ် တပည့်ဆိုရင် ကြိုးစင်တက်ခါနီးတောင် လက်ရေးလှတယ်ဟေ့လို့ ပြောစရာ တွင်ရစ်ပြီ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်သောအကြည့်ဖြင့် မမြလေးအား ကြည့်ကာ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျလာလေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြလေးအား ထောင်ကြီးချုပ်သို့ ပို့လိုက်လေတော့၏။ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ၌ မမြလေး၏ အမူအား စက်ရှင် တရားသူကြီး ဦးလှဖေဆိုသူ၏ ရုံးသို့ ပို့လေ၏။ ထိုအခါ၌ အငြိမ့်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြစိန်ရော၊ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်ပါ ရုံးတော်သို့ လာရောက်ကြလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ၎င်းတို့အတွက် နေရာထိုင်ခင်းများ စီစဉ်ပေးလေ၏။ မမြလေးအား ရုံးထုတ်လာသောအခါ၌ ဦးဘိုးချစ်က..

“ဟဲ့..မမြလေး၊ နင့်အမှုကို စစ်မယ့် တရားသူကြီးလှဖေဆိုတာ နင်နဲ့ ကျောင်းနေဖက်လေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြလေးသည် ငယ်စဉ်အခါက ဆရာကြီးဦးဘိုးချစ်ကျောင်းသို့ မောင်မြိုင်(ခေါ်) ရစ်ချတ်အား ၎င်း၏ဖခင်က လာရောက်၍

ကျောင်းအပ်နှံသောနေ့ကို ပြန်လည်၍ အမှတ်ရသွားလေတော့၏။ ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က မောင်မြိုင်၏ ဖခင်အား ၎င်း၏တပည့် လှဖေ လက်ရေးလှကြောင်း အသားယူ၍ ပြောဆိုခဲ့ပုံများကိုပင် ပြန်လည်၍ မှတ်မိသွားလေတော့၏။ ထိုအခါမှာပင် ဆရာကြီး ဦးဘိုးချစ်က

... “စက်ရှင်တရားသူကြီး လှပေဆိုတာလဲ ငါ့ကျောင်းသားပဲ၊ ဒီကောင်လဲ
လက်ရေးလှတယ်၊ ခုထိ လှတုန်းပဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ့ရိုက်ထားတဲ့
ကျေးဇူးတွေပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက် ဦးကိုကိုကြီးက..

“ဆရာကြီးရဲ့ ကျောင်းကို ကျွန်တော် မတက်မိတာတော့ နာတာပဲ ဆရာကြီးရယ်၊
နို့မို့ဆုရင် ကျွန်တော်လဲ လက်ရေးလှမှာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် မမြလေးအတွက်
ငှားရမ်းထားသော ဝတ်လုံတော်ရ ဦးအိုးသန်းအား မမြလေး လွတ်နိုင်မည့်
လွတ်ပေါက်များကို သွားရောက်၍ သင်ပြပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဝတ်လုံတော်ရ
ဦးအိုးသန်းသည် မမြလေး၏ အမှု၌ ကောင်းစွာ တင်ပြ ထူချေနိုင်ခဲ့လေ၏။
အဓိက မကျွတ်ထား ။ ထူချေသော အချက်မှာ အရေးပိုင်မင်းဦးဝင်းမောင်ကို
သတ်မှု၊ မြန်စပါယ်လူကြီးကတော် ဒေါလူလှအား သတ်မှု၊ မြိုင်ဆီစက်ပိုင်ရှင်
မပြူးတို့အား သတ်မှုတို့မှာ မမြလေးသတ်သည်ဟု မျက်မြင်သက်သေ မရှိကြောင်း၊
ပုလပ်၏ထင်ကြေးများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မမြလေးစီအိုင်ဒ်၌ ထွက်ဆိုခဲ့သော
ဝန်ခံချက် ဆိုသည်မှာလည်း အတည်ယူရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ပုလပ်တို့သည်
တရားခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးထားသူများအား ရှုံးရှုံးသွားသွား ပြောချက်ယူခြင်းထက်
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ ယူခြင်းလည်း ရှိတတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အချို့သည်
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သော ဒဏ်ကို မခံနိုင်သောကြောင့် မသတ်ပါဘဲလျက်
သတ်သည်ဟု ပြောချက်ပေးလေ့ရှိကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်လေ၏။ ထို့ပြင်
မိန်းမသားတစ်ဦးဖြစ်သည်ကိုလည်း ထည့်သွင်း စဉ်းစား၍ ကြီးလေးသော
အပြစ်ကို မပေးသင့်ကြောင်း စသည်တို့ကို ဥပဒေ အချက်အလက် အကိုးအကား
ဝေဝဆာဆာဖြင့် ခုခံဖျက်ဆီးလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် စက်ရှင် တရားသူကြီး
ဦးလှပေသည် ထိုအမှုကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ခေါယူစစ်ဆေးပြီးနောက်
မမြလေးအား လူသတ်သည်မှာ မျက်မြင်သက်သေ မရှိသော်လည်း အခြားသော
အချက်အလက်များ ခိုင်လုံနေခြင်း၊ မိန်းမသားတစ်ဦးဖြစ်နေခြင်းစသော
အချက်အလက်များကို ထောက်ထား၍ ထောင်ဒဏ် တသက်တကျွန်း ကျခံစေရန်
အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေတော့၏။ အမိန့်ချပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် မမြလေးအား
ထောင်သို့ ပို့လိုက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ပို့ရာတွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်
ဦးကိုကိုကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထောင်သို့ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

လမ်းတွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က မမြလေးအား..

“ကဲ...မမြလေး၊ ခင်ဗျား မသေတော့ဘူး၊ ထောင်ဒဏ် တသက်တကျွန်းဆိုတာကလဲ
တသက်လုံး နေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လျော့ရှက်တွေ့တာတွေ ရမှာပါ။ အဲဒီတော့
လွတ်လမ်းရှိပါသေးတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားပြန်ပြီး လွတ်လာမှာပဲ၊ အခုလို
မသေတော့ဘူးဆိုတော့ ရစချက်ကို တွေ့ချင်သေးလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြလေးက... ။

“ကျွန်မ အိမ်ထောင် မပြုတော့ပါဘူး ကိန်းမောင်ရယ်၊ တကယ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ပဲထားဦး၊ ရစ်ချတ်လို ပျော့ညံ့တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ကျွန်မ လင်ယောက်ျား မတော်နိုင်ဘူးရှင်၊ တကယ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ထားဦး၊ ကိန်းမောင်တို့လို ယောက်ျား ပီသတဲ့လူမျိုးကို မရရင် ကျွန်မ ဒီတသက် အိမ်ထောင် မပြုတော့ပါဘူးရှင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးရော ကျွန်ုပ်ပါ မျက်လုံးပြူး၍ သွားကြလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ဟုတ်ပါတယ် မမြလေး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီတသက်တော့ အိမ်ထောင် မပြုတော့ပါဘူး၊ တကယ်လို့မကူး အိမ်ထောင်ပြုရမယ်ဆိုရင်တော့ မမြလေးလို မိန်းမမျိုးကို ရှေ့ဆုံးကထားပြီး စဉ်းစားပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထောင်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မမြလေးအား ထားခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းတလျှောက်လုံး တော်တော်နှင့် စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ မမြလေးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာကြလေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးကမူ တောက်ခေါက်၍

“ဟောဒီ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကြီးက အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုလို့၊ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ မမြလေးနဲ့ဟာ ရှေ့သွားနှောက်လိုက် အညီဆုံးပဲ၊ ဒီနှစ်ယောက် အတွဲမဖြစ်သွားတာ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ နာတယ်ဗျာ၊ တောက်...”

ဟု တောက်ခေါက်လိုက်သကဲ့သို့ ဦးကိုကိုကြီး၏ တသက်တာတွင် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းအရာကို ပြောဆိုမိသောအခါတိုင်း၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် နှင့် မြိုင်မဟာမမြလေးတို့ နှစ်ယောက်သည် ရှေ့သွားနှောက်လိုက် အညီကြီး ညီပါလျက် အကြင်လင်မယား မဖြစ်ကြခြင်းကို မကျေမချမ်းကြီး ဖြစ်ကာ တသက်ပတ်လုံး တောက်” ခေါက်၍ နေလေတော့သတည်း။

“တောက်”

သစ်ဗသေတ်တာ ကမ်မသကာ

မင်းသိင်္ခ

ခြံပါခြံ

